

NHỮNG CÂU CHUYỆN KỲ LẠ CỦA DARREN SHAN

NHỮNG ĐỨA CON CỦA ĐỊNH MỆNH

SONS OF DESTINY

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Những đứa con của định mệnh – Sons of destiny

Darren Shan

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

MỤC LỤC

- [MỞ ĐẦU](#)
- [CHƯƠNG MỘT](#)
- [CHƯƠNG HAI](#)
- [CHƯƠNG BA](#)
- [CHƯƠNG BỐN](#)
- [CHƯƠNG NĂM](#)
- [CHƯƠNG SÁU](#)
- [CHƯƠNG BẢY](#)
- [CHƯƠNG TÁM](#)
- [CHƯƠNG CHÍN](#)
- [CHƯƠNG MƯỜI](#)
- [CHƯƠNG MƯỜI MỘT](#)
- [CHƯƠNG MƯỜI HAI](#)
- [CHƯƠNG MƯỜI BA](#)
- [CHƯƠNG MƯỜI BỐN](#)
- [CHƯƠNG MƯỜI LĂM](#)
- [CHƯƠNG MƯỜI SÁU](#)
- [CHƯƠNG MƯỜI BẢY](#)
- [CHƯƠNG MƯỜI TÁM](#)
- [CHƯƠNG MƯỜI CHÍN](#)
- [CHƯƠNG HAI MƯƠI](#)

MỞ ĐẦU

Nếu đời tôi là một câu chuyện thần tiên, khi biết lại nó, tôi sẽ phải bắt đầu: “Ngày xưa ngày xưa có hai cậu bé tên là Darren và Steve...” Nhưng đời tôi là một chuyện ghê rợn khủng khiếp, vì vậy viết về nó tôi phải bắt đầu:

Tội ác có một cái tên: tên đó là Steve Leopard.

Tên khai sinh của nó là Steve Leonard, nhưng với bạn bè (vâng, đã một thời nó cũng có bạn bè) nó luôn được gọi là Leopard – vì tiếng Anh thì Leopard là con báo. Nó chưa bao giờ có hạnh phúc dưới mái nhà. Không cha. Không thương yêu mẹ. Nó mơ có vinh quang và quyền lực. Nó khát khao sức mạnh và được trọng vọng. Nó muốn trở thành một ma-cà-rồng,

Cơ hội đó tới, khi nó nhận ra một sinh vật của đêm tối. Ông Larten Crepsley, trình diễn một tiết mục phi thường trong Gánh Xiếc Quái Dị. Nó xin ông truyền máu ma-cà-rồng, nhưng ông từ chối và nói trong Steve có dòng máu xấu. Steve mang lòng căm ghét ông và thế, khi lớn lên, nó sẽ truy lùng ông để giết.

Mấy năm sau, khi nghe tin về loài ma-cà-chóp da tía mắt đỏ, nó chuẩn bị trở thành một thợ săn ma-cà-rồng. Trong truyền thuyết, ma-cà-rồng là những kẻ sát nhân ghê tởm, hút cạn kiệt máu nạn nhân cho tới chết. Đó là một chuyện hoàn toàn nhảm nhí. Thật ra, họ chỉ hút lượng máu rất nhỏ, không gây thương thích. Ma-cà-chóp mới chính là loài hút cho tới khi nạn nhân chết vì khô cạn máu. Sáu trăm năm trước, chúng đã ly khai khỏi thị tộc ma-cà-rồng. Sống với qui luật riêng, chúng tin rằng: uống máu người mà không giết kẻ đó là một điều nhục nhã. Chúng luôn giết người khi uống máu họ.

Steve lên đường đi tìm ma-cà-chóp, tin chắc được chúng thu nạp. Có thể nó đã nghĩ, ma-cà-chóp cũng hiền lành giống nó. Nhưng nó lầm. Dù là những kẻ sát nhân, nhưng ma-cà-chóp không hành hạ nạn nhân một cách độc ác, và chúng cố tránh can thiệp vào công việc của ma-cà-rồng, sống càng âm thầm lặng lẽ bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu.

Không chắc lắm, nhưng tôi đoán ma-cà-chóp đã từ chối Steve như ông Crepsley. Lối sống của ma-cà-chóp thậm chí còn khắt khe hơn cả ma-cà-rồng. Tôi nghĩ, chúng sẽ không kết nạp một con người, nếu chúng biết kẻ đó sẽ trở thành đối bại.

Nhưng Steve đã tìm được cách, nhờ chuyên gia của những vụ xáo trộn – Lão Desmond Tí Nị. Hầu hết mọi người đều gọi lão là Tí Nị. Nhưng nếu rút gọn họ và tên lão, bạn sẽ có từ Định Mệnh bằng tiếng Anh – Destiny! Một con người đầy quyền năng, sống lâu hơn hết thảy mọi người. Nhiều thế kỷ trước, lão đã tặng cho ma-cà-chóp một món quà: một chiếc quan tài sẽ tràn ngập lửa nếu có người nằm vào trong. Nhưng theo lời lão, sẽ có một đêm, một người nằm vào quan tài rồi trở ra mà không hề mang thương thích. Kẻ đó sẽ là Chúa tể Ma-cà-chóp và sẽ được toàn thể thị tộc tuân phục. Nếu chấp nhận vị chúa tể này, ma-cà-chóp sẽ có quyền uy hơn cả chúng mơ tưởng. Ngược lại, chúng sẽ bị tiêu diệt.

Làm sao Steve có thể bỏ qua lời hứa quá hấp dẫn đó được. Nó chấp nhận thử thách. Có thể Steve tính toán, nó chẳng còn gì để mất. Steve nằm vào quan tài, lửa nhận chìm nó, nhưng rồi

nó bước ra không hề hấn gì. Mọi chuyện thoát đổi thay. Steve có một đạo quân ma-cà-chóp nhiệt tình hy sinh mạng sống, làm bất kỳ điều gì theo lệnh nó. Nó không phải bận tâm về việc giết ông Crepsley nữa, mà còn có thể tiêu diệt toàn bộ thị tộc ma-cà-rồng.

Nhưng lão Tí Nị không muốn ma-cà-chóp chiến thắng ma-cà-rồng một cách quá dễ dàng. Quyền năng của lão phát triển trên sự khổ đau và xung đột. Chiến thắng nhanh chóng và được bảo đảm không đủ hào hứng cho một màn giải trí của lão. Vì vậy, lão cho ma-cà-rồng một điều khoản thoát hiểm. Ba ma-cà-rồng tài năng có thể giết Chúa tể Ma-cà-chóp trước khi hấn hoàn toàn nắm quyền chỉ huy. Họ có bốn cơ hội. Nếu thành công và giết được hấn trong thời gian đó, ma-cà-rồng sẽ thắng trong Chiến Tranh Của Các Vết Theo (tên gọi cuộc chiến giữa ma-cà-rồng và ma-cà-chóp). Nếu thất bại, hai ma-cà-rồng sẽ chết trong cuộc săn đuổi Chúa tể Ma-cà-chóp, kẻ thứ ba sống sót để chứng kiến ngày tàn của thị tộc.

Ba thợ săn đó là ông Crepsley, ông hoàng Vancha March. Người thứ ba là ông hoàng trẻ nhất từ trước tới nay, một ma-cà-rồng nửa mùa tên là...Darren Shan.

Ngày còn nhỏ, Steve là bạn thân của tôi. Chúng tôi đã cùng đi xem Gánh Xiếc Quái Dị, và qua Steve tôi mới biết tới sự tồn tại của ma-cà-rồng, rồi bị cuốn hút vào thế giới của họ. Được ông Crepsley truyền máu, tôi trở thành đệ tử của ông. Dưới sự hướng dẫn của ông Crepsley, tôi học hỏi về ma-cà-rồng và du hành lên núi Ma-cà-rồng. Tại đó, tôi phải vượt qua những phiên toà thử thách, và tôi đã thất bại, không vượt qua nổi. Sợ chết, tôi trốn chạy. Nhưng trong khi chạy trốn, tôi phát hiện một âm mưu phá hoại thị tộc. Sau khi tôi tố cáo âm mưu đó, phần thưởng không chỉ là được kết nạp, mà tôi còn trở thành một ông hoàng.

Sau sáu năm ở trên Núi Ma-cà-rồng, lão Tí Nị đưa tôi – cùng hai ông Crepsley và Vancha – đi truy lùng Chúa tể Ma-cà-chóp. Một trong số người Tí Hon của Tí Nị cũng đi cùng chúng tôi. Tên anh ta là Harkat Mulds. Người Tí Hon có da màu xám vá vúi lằng nhằng, thân hình thấp lùn, mắt to xanh lè, không mũi, tai khâu dưới da đầu. Họ được tạo ra từ xác chết. Harkat không biết anh ta từng là ai, nhưng rồi chúng tôi khám phá ra kiếp trước Harkat chính là Kurda Smahlt – ma-cà-rồng đã phản bội thị tộc, với hy vọng tránh được Chiến Tranh Của Các Vết Theo.

Vì không biết Chúa tể Ma-cà-chóp là ai, chúng tôi đã lỡ cơ hội giết hấn khi ông Vancha để hấn chạy thoát dưới sự bảo vệ của Gannen Harst – em trai của ông. Sau đó, trong thành phố quê hương ông Crepsley, chúng tôi gặp lại Steve. Nó nói với chúng tôi, nó là một thợ săn ma-cà-chóp. Tôi đã khờ dại tin nó. Mấy người kia cũng tin, trừ ông Crepsley. Ông cảm thấy nghi ngờ, nhưng tôi đã cố thuyết phục. Trong đời tôi đã phạm nhiều sai lầm, nhưng chắc chắn đó là sai lầm tai hại nhất.

Khi Steve tiết lộ sự thật, chúng tôi đã chiến đấu với nó, và hai lần có khả năng giết được nó. Lần thứ nhất, chúng tôi phải trao đổi mạng nó với Debbie, bạn gái tôi. Lần thứ hai, ông Crepsley đấu với nó, Gannen Harst và một kẻ mạo danh là Chúa tể Ma-cà-chóp. Ông Crepsley giết chết kẻ mạo danh, nhưng bị Steve đánh rơi xuống hố đầy cọc nhọn. Ông đã có thể kéo nó xuống theo, nhưng vì muốn Gannen và những ma-cà-chóp khác không làm hại tới tính mạng bạn bè, nên ông đã để cho nó sống. Chỉ đến khi, sau cái chết của ông Crepsley, Steve mới tiết lộ sự thật quá bất ngờ về nó.

Từ đó tới cuộc đụng độ với nó lần sau là một khoảng cách dài. Tôi đi với Harkat để tìm hiểu

sự thật về quá khứ của anh. Chúng tôi tới một vùng đất khô cằn hoang dã, đầy quái vật và sinh vật đột biến. Về sau chúng tôi mới biết đó chính là tương lai của Trái đất. Trở về, tôi đi theo Gánh Xiếc Quái Dị trong vài năm, chờ định mệnh (hay Tí Nị) tạo ra cuộc đụng độ sau cùng giữa tôi và Steve.

Sau cùng, trên đường lưu diễn cùng Gánh Xiếc Quái Dị, tôi tới thị trấn quê hương mình. Cảm giác thật kỳ lạ khi thăm lại quá khứ, bước đi trên đường phố của thị trấn mình lớn lên. Rồi bà phù thủy Evanna bất ngờ xuất hiện. Bất ngờ hơn nữa, Tí Nị là cha của ông Cao. Evanna và ông Cao là hai chị em. Tí Nị ở lại than khóc con trai, Evanna theo chúng tôi đuổi theo kẻ đã giết em bà. Chúng tôi giết Morgan James và bắt được Darius. Khi những người khác theo dấu R.V. và Shancus, tôi gắng hỏi bà Evanna được vài điều. Với khả năng nhìn thấu tương lai, bà phù thủy biết: nếu tôi giết Steve, tôi sẽ thay nó, trở thành Chúa tể Bóng Tối. Tôi sẽ trở thành một quái vật – giết chết ông Vancha và bất cứ kẻ nào cản đường – để không chỉ tiêu diệt ma-cà-chóp, mà sẽ tiêu diệt cả loài người.

Dù quá bàng hoàng, nhưng không còn thời gian để suy ngẫm về điều đó, tôi cùng cả nhóm theo R.V. tới một rạp chiếu bóng cũ, nơi lần đầu Steve và tôi gặp ông Crepsley. Cách với chúng tôi bằng một cái hố đầy cọc sắt, Steve đang đứng chờ, an toàn trên sân khấu. Châm chọc chúng tôi một lúc, rồi nó đồng ý trao đổi Shancus lấy Darius. Nhưng nó nói dối. Thay vì thả Shancus, nó đã giết cậu bé rắn một cách tàn bạo. Darius vẫn còn trong tay tôi. Trong cơn phẫn nộ, tôi đã định giết thẳng bé để trả thù. Nhưng ngay trước khi tôi đâm mũi dao, Steve ngăn lại với một tiết lộ tàn nhẫn nhất: Mẹ Darius là Annie, em gái tôi. Nếu tôi giết con trai Steve, là tôi giết chính cháu mình. Với tiếng cười ma quái như bản chất nó, Steve bước đi, để tôi lại cho nỗi bàng hoàng điên loạn của một đêm đầy máu.

CHƯƠNG MỘT

Ngồi trên sân khấu. Nhìn quanh rạp. Nhớ lại buổi trình diễn rùng rợn lần đầu tôi được xem tại đây. Rồi so sánh với “màn trình diễn” đốn mạt đêm nay, tôi cảm thấy quá cô đơn và nhỏ bé.

Dù Steve đã chơi trò gian lận, nhưng ông Vancha không bị chết. Ông đã vượt qua được hố chông, đuổi theo nó, R.V. và Gannen xuống đường hầm. Nhưng lối đó dẫn ra đường phố sau rạp, và không thể biết chúng đã chạy ngả nào. Ông Vancha tức giận nguyên rủa rồi trở lại. Khi nhìn xác Shancus nằm rũ trên sân khấu như một con chim gãy cổ, ông quỵ xuống.

Evra theo lối của ông Vancha, vừa vượt qua hố chông vừa kêu gào thảm thiết gọi tên Shancus, than van sao không được chết thay con. Đáng lẽ chúng tôi phải giữ anh ta lại - vì nhiều lần Evra vấp ngã, trầy trụa khắp người – nhưng chúng tôi quá bàng hoàng vì chuyện khủng khiếp vừa xảy ra.

Sau cùng, may mắn là Evra đã lên tới sân khấu, không bị vết thương trầm trọng nào. Gục xuống xác con, anh kiểm tra một cách tuyệt vọng, tìm kiếm một dấu hiệu của sự sống, rồi đau khổ rú lên. Ôm đầu con trai, Evra đong đưa như ru nó ngủ, nước mắt lã chã rơi lên khuôn mặt

bất động của thằng bé. Từ xa, tất cả chúng tôi đứng nhìn và khóc. Kể cả người đàn bà thép Alice Burgess.

Rồi Harkat cũng vượt qua được những hàng cọc nhọn, tiến lên sân khấu. Anh ta và ông Vancha bắc một tấm ván qua hố, để chúng tôi có thể tiến lên sân khấu. Hình như không ai muốn lên trên đó. Tất cả đều bất động một lúc lâu. Rồi Debbie vừa nức nở nghẹn ngào, vừa lê bước tới bên tấm ván, đu người lên.

Tiếp theo là bà Alice. Tôi tiến lên sau cùng. Tôi run rẩy, chỉ muốn quay đầu chạy. Trước đó, tôi tưởng đã đoán biết mình sẽ cảm thấy ra sao nếu Steve giết Shancus. Nhưng thật tình tôi không bao giờ ngờ nó giết cậu bé rấn. Tôi đã để cho R.V. đưa thằng bé vào hang ổ của Steve, vì tin rằng đứa con tinh thần của tôi sẽ không bị hãm hại.

Bây giờ, lại một lần nữa tôi bị Steve lừa. Tôi chỉ muốn chết. Nếu chết được, tôi sẽ không đau đớn. Không nhục nhã. Không cảm thấy có tội. Tôi sẽ không phải nhìn vào mắt Evra, để biết mình phải chịu trách nhiệm vì cái chết vô lý của con trai anh ấy.

Lúc này mọi người đã quên Darius. Tôi đã không giết nó – làm sao tôi có thể giết cháu mình! Sau tiết độ của Steve, bao nhiêu căm ghét hận thù trong tôi khô cạn hết. Tôi buông Darius ra, để nó đứng lại bên hố chông.

Bà Evanna đứng bên thằng bé, vuốt ve vòng dây thừng cuốn quanh người thay cho quần áo. Thái độ của bà phù thủy rõ ràng là sẽ không can thiệp, nếu thằng bé bỏ chạy. Nhưng nó không chạy. Nó đứng đó, run rẩy, chờ chúng tôi gọi.

Sau cùng, đến bên tôi, bà Alice vừa lau nước mắt vừa hất đầu về phía cha con Shancus, nói:

- Chúng ta nên đưa họ về Gánh Xiếc Quái Dị.

Sợ giây phút phải đối diện Evra. Biết phải nói gì với Merla, mẹ của Shancus đây? Tôi bảo:

- Khoan đã.

- Không. Ngay lập tức. Để Harkat và Debbie đưa họ về...

Hất đầu về phía Darius, bà nói tiếp:

- Phải làm rõ vài điều, trước khi chúng ta ra khỏi đây.

Nhìn thằng bé nhỏ nhoi cô thế, tôi rên lên:

- Tôi không muốn nói chuyện này.

- Tôi biết. Nhưng phải làm. Có thể, nó biết Steve ở đâu. Nếu nó biết thì đây là thời điểm để chúng ta tấn công. Chúng sẽ bị bất ngờ nếu...

Tôi tức giận rít lên:

- Sao bà có thể nghĩ đến những chuyện này? Shancus vừa mới chết! Bà không quan tâm sao?

Alice tát bốp một cái lên mặt tôi:

- Darren, cậu không là trẻ con, đừng hành động như con trẻ. Tất nhiên tôi quan tâm. Nhưng chúng ta không thể làm nó sống lại. Đứng đây than khóc thì được ích gì chứ? Chúng ta cần phải hành động. Trả thù cấp kỳ may ra còn có thể đem lại chút an ủi nào.

Alice nói đúng. Than khóc là vô ích. Phục thù mới là điều cần thiết. Tôi cố gạt bỏ khổ đau, chuẩn bị đưa thi thể Shancus về nhà. Harkat không muốn đi cùng Debbie và ông Vancha. Anh ta muốn ở lại và cùng chúng tôi truy lùng Steve. Nhưng cần có người giúp chuyển xác Shancus, Harkat miễn cưỡng chấp thuận, nhưng bắt tôi hứa, sẽ không gặp Steve nếu không có anh ta.

- Tôi đã theo cậu quá lâu... Bây giờ không thể để lỡ dịp này được. Tôi muốn cùng cậu đánh gục con quỷ đó.

Trước khi đi, Debbie ôm tôi khóc:

- Sao hắn có thể làm thế chứ? Thậm chí một con quái vật cũng không thể...

- Steve còn tồi tệ hơn cả quái vật.

Thần thờ nói, tôi muốn ôm lại cô, nhưng không nhấc nổi hai cánh tay. Bà Alice kéo cô khỏi tôi, đưa cho cô chiếc khăn tay, rồi thì thầm mấy câu. Debbie khốn khổ gạt đầu, vòng tay ôm bà ta, rồi đến bên Evra.

Tôi muốn nói vài lời với Evra, nhưng không biết phải nói gì. Nếu anh ta kết tội tôi, may ra tôi còn có thể trả lời. Nhưng mắt Evra không rời khỏi xác con trai. Đôi khi người chết trông như ngủ. Nhưng Shancus thì không. Nó là đứa trẻ năng động, náo nhiệt, tươi sáng. Tất cả sinh khí đó đã hoàn toàn mất hết. Nhìn nó, bất kỳ ai cũng biết ngay là nó chết rồi.

Tôi đứng thần thờ cho tới khi Evra, Debbie và Harkat lên đường. Khi Harkat âu yếm bồng Shancus trên tay, tôi ngồi xuống sàn. Tôi cứ ngồi đó, nhìn quanh, nghĩ về quá khứ, về lần đầu tới nơi này, sử dụng rạp hát và kỷ niệm làm rào cản giữa tôi và nỗi thống khổ tràn ngập trong lòng.

Sau cùng bà Alice và ông Vancha tiến lại. Tôi không biết hai người đã bàn bạc bao lâu, nhưng sau khi lau nước mắt, đứng trước tôi, họ đã sẵn sàng vì công việc. Ông Vancha khàn khàn hỏi:

- Ta hay cháu sẽ nói chuyện với thằng bé?

Nhìn Darius vẫn một mình đứng bên bà Evanna, tôi hờ dãi:

- Không sao. Để cháu.

Bà Alice gọi:

- Darius. Lại đây.

Nghe gọi, nó ngẩng phắt đầu, rồi chạy lại tấm ván leo lên. Nó giữ thăng bằng rất tuyệt. Tôi không khỏi nghĩ nhờ máu ma-cà-chóp của Steve. Và tôi lại bắt đầu ghét thằng bé này, máy ngón tay lại ngộ ngាយ muốn xiết họng nó và...

Nhưng rồi nhớ lại mặt nó khi biết nó là cháu tôi – bàng hoàng, khiếp đảm, bối rối, đau đớn ần ần – bao cảm ghét trong tôi nguội dần.

Darius bước thẳng tới chúng tôi. Nếu sợ – chắc chắn là phải sợ – nó đã biết che giấu một cách thật dũng cảm. Đứng lại, nó nhìn ông Vancha, tới bà Alice, sau cùng tới tôi. Lúc này, nhìn kỹ nó, tôi thấy những nét giống nhau của người trong gia đình. Tôi nhàn mặt khi nghĩ đến điều đó.

Tôi nói:

- Cháu không giống đứa trẻ cậu thấy trước đđây. Tới thị trấn, cậu đã trở lại nhà cũ, đứng sau hàng rào, cậu đã thấy Annie đang đem quần áo vào nhà. Có một thằng bé bụi bặm chạy ra giúp cô ấy.

Suy nghĩ vài giây, Darius nói:

- Oggy Bas, Bạn cháu đó. Cháu nhớ rồi. Hôm đó nó về nhà với cháu. Đang mặc cởi giày, cháu bảo nó ra giúp má.

Nó liếm môi. Lần lượt nhìn tất cả chúng tôi:

- Cháu thật sự không biết.

Không là một lời xin lỗi, chỉ là để nói lên một sự thật. Nó tiếp:

- Cha bảo cháu, ma-cà-rồng là quỷ dữ. Ông nói, cậu là kẻ tàn ác nhất bầy đàn. Darren tàn nhẫn, Darren điên loạn, Darren giết trẻ con. Nhưng chưa bao giờ ông cho cháu biết họ của cậu.

Bà Evanna đã vượt qua tấm ván sau Darius, đang lượn vòng quanh và quan sát như chúng tôi là những quân cờ. Tôi làm ngơ, còn thời gian sau này dành cho bà phù thủy. Tôi hỏi Darius:

- Steve đã nói gì với cháu về ma-cà-chóp?

- Nói là... Họ muốn ngăn chặn ma-cà-rồng giết hại loài người. Họ đã tách khỏi thị tộc từ mấy trăm năm trước, từ đó không ngừng mở những cuộc chiến để chặn đứng những kẻ tàn sát loài người. Họ chỉ uống một lượng máu nhỏ, chỉ đủ để sống thôi.

- Cháu tin hẳn?

- Ông là cha cháu. Luôn đối xử tốt với cháu. Cháu chưa bao giờ thấy ông như đêm nay. Làm sao cháu có thể không tin?

Bà Alice nhăn nhó hỏi:

- Nhưng bây giờ cháu có nghi ngờ chút nào không?

- Có... Ông ấy là một kẻ độc ác.

Nói xong nó bật khóc, cái vỏ dứa cảm đang sụp đổ. Một đứa trẻ thú nhận cha nó là một kẻ độc ác chẳng dễ dàng chút nào. Dù trong cơn căm giận, tôi cảm thấy thật sự thương xót Darius. Khi nó bớt thổn thức, tôi hỏi:

- Còn Annie? Steve cũng nhồi nhét những lời dối trá đó vào đầu cô ấy sao?

- Má không biết. Từ khi cháu sinh ra, hai người không nói chuyện với nhau. Chưa bao giờ cháu biết là má vẫn gặp cha.

Tôi thở dài nhẹ nhõm. Thật khủng khiếp nếu Annie – gắn bó với Steve – cũng cay nghiệt và điên loạn như nó.

Ông Vancha hỏi tôi:

- Cháu muốn cho nó biết về sự thật của ma-cà-rồng hay để ta nói?

Bà Alice xen vào:

- Chuyện này cần thiết hãy nói trước. Nó biết cha nó ở đâu không?

Darius buồn rầu nói:

- Không. Cháu chỉ gặp ông ấy tại đây. Không biết còn chỗ trú ẩn nào khác nữa không.

Alice gầm lên:

- Mẹ kiếp!

- Cháu hoàn toàn không biết?

Suy nghĩ một lúc, nó lắc đầu. Tôi nói với ông Vancha:

- Ông nói thẳng với nó được chứ?

- Được.

Ông tóm tắt cho nó hiểu sự thật về ma-cà-chóp: chúng chính là những kẻ hút máu người cho đến khi nạn nhân chết, giữ một phần linh hồn của họ sống trong thân thể chúng, để có thể tự cho rằng chúng không là những kẻ sát nhân. Chúng cao thượng. Không nói dối. Không ch tâm độc ác. Ông giải thích cha nó đã trở thành Chúa tể Ma-cà-chóp như thế nào, Chiến Tranh Của Các Vết Thẹo là gì, lời tiên tri của Tí Nị và vai trò của chúng tôi trong vụ này.

Sau khi nghe ông nói xong, trán nhăn lại, Darius lắc đầu:

- Cháu không hiểu. Nếu ma-cà-chóp không nói dối thì sao cha cháu lúc nào cũng nói dối? Ông ấy dạy cháu bắn súng gắn tên, nhưng ông lại bảo họ không được phép dùng những vũ khí như thế.

- Chúng không được phép. Ta chưa từng nghe hay thấy một ma-cà-chóp nào phạm luật. Nhưng chúa tể của chúng cao hơn cả luật pháp. Chúng quá sùng bái hấn – hoặc quá sợ những gì sẽ xảy ra nếu bất tuân lệnh hấn – nên đã không quan tâm đến những gì hấn làm, miễn sao hấn đưa chúng tới chiến thắng ma-cà-rồng.

Darius lặng lẽ suy nghĩ về những gì ông Vancha nói một lúc lâu. Vẻ mặt và cử chỉ của nó già dặn hơn tuổi lên mười nhiều. Sau cùng, nó nói:

- Nếu biết trước, cháu đã không giúp ông ấy. Lớn lên với ý nghĩ ma-cà-rồng tàn ác như... trong phim. Nên khi ông tìm cháu mấy năm trước, nói là đang lãnh trách nhiệm ngăn chặn nó, cháu nghĩ đó là một chuyến phiêu lưu vĩ đại. Ông là một vị anh hùng. Cháu rất hãnh diện là con trai của ông. Cháu đã làm bất cứ điều gì ông bảo. Cháu đã...

Nó như sắp khóc lại. Nhưng rồi, hàm nghiến chặt, nó lom lom nhìn tôi:

- Nhưng sao cậu liên quan vào vụ này? Má cháu nói cậu đã chết. Má nói cậu bị gãy cổ.

- Cậu đã tạo ra một cái chết giả.

Rồi tôi nói sơ cho nó biết những ngày đầu khốn khổ của một đệ tử ma-cà-rồng, những hy sinh để cứu mạng Steve.

Darius gào lên:

- Cậu cứu ông ấy, vì sao ông ấy lại căm thù cậu? Thật quá điên rồ!

- Steve đã nhìn sự việc hoàn toàn khác. Hấn tin, định mệnh của hấn là trở thành ma-cà-

rồng. Hẳn nghĩ, cậu đã cướp vị trí đích thực phải là của hắn. Steve quyết định là cậu phải trả giá.

Darius bối rối lắc đầu:

- Cháu không hiểu nổi.
- Cháu còn nhỏ. Cháu còn phải học hỏi nhiều về con người và hành vi của họ.

Tôi buồn rầu lặng lẽ nghĩ, đó là những gì mà Shancus tội nghiệp chẳng bao giờ được học hỏi nữa.

Darius lên tiếng:

- Bây giờ... cháu phải làm gì?

Tôi thở dài:

- Về nhà. Quên hết những chuyện này đi.
- Nhưng còn ma-cà-chóp? Còn cha cháu? Cháu muốn được giúp cậu tìm ra ông ấy.
- Thật sao? Cháu muốn giúp chúng ta giết hắn? Đưa chúng ta tới cha ruột mình, đứng nhìn chúng ta moi quả tim mục rữa của cha cháu ra sao?

Nó bối rối thì thầm:

- Ông ấy là... kẻ ác.
- Đồng ý. Nhưng vẫn là cha cháu. Tốt nhất là hãy lánh xa chuyện này.
- Còn má? Cháu phải nói gì đây?
- Không nói gì hết. Má cháu nghĩ cậu đã chết rồi. Phải để cô ấy nghĩ thế. Đừng nói gì về chuyện này. Thế giới cậu sống không thích hợp với trẻ em... Từng là một đứa trẻ sống trong thế giới đó, cậu biết mà. Hãy trở lại với đời sống bình thường. Cố gắng đừng nghĩ lại những chuyện đã xảy ra. Rồi cháu sẽ quên tất cả chuyện này như quên một cơn ác mộng khủng khiếp.

Đặt tay lên vai nó, tôi mỉm cười âu yếm:

- Darius, về đi cháu. Hãy thương yêu mẹ, làm cho mẹ hạnh phúc.

Darius không vui, nhưng có thể thấy nó sẵn sàng làm theo lời tôi khuyên. Nhưng bỗng ông Vancha lên tiếng:

- Không dễ thế đâu.

Tôi nhú mày:

- Chuyện gì nữa?
- Nó đã nhập cuộc, không thể thoát ra được nữa.

Tôi quát lên:

- Đương nhiên là nó có thể.
- Nó đã được truyền máu. Máu cà chóp trong nó sẽ tăng dần. Nó sẽ không già đi như những đứa trẻ bình thường khác. Chỉ vài chục năm nữa, sẽ là một lần thanh tẩy, nó sẽ trở thành một ma-cà-chóp hoàn toàn.

Ông thờ dài, nói tiếp:

- Nhưng... những vấn đề của nó sẽ bắt đầu trước đó...
- Ý ông là sao?
- Thực phẩm.

Ông quay sang nhìn Darius:

- Mi sẽ cần uống máu để sống.

Darius thờ người, rồi cố gượng cười:

- Cháu sẽ uống như các ông. Một giọng nơi này, một giọt nơi khác. Không sao đâu. Cháu thấy cách đó cũng hay. Có thể cháu sẽ hút máu thầy cô và...

- Mi không thể. Lúc đầu, ma-cà-chóp cũng giống chúng ta, trù phong tục của chúng. Nhưng chúng đã thay đổi. Nhiều thế kỷ qua, thể chất chúng đã đổi thay. Bây giờ, khi uống máu, chúng phải giết. Chúng bị bắt buộc, không chọn lựa, không kiểm soát được. Từng là một ma-cà-chóp nửa mùa, ta biết rất rõ những gì mình nói.

Đứng thẳng người, ông nói một cách rắn rỏi và buồn:

- Chỉ vài tháng nữa, mi sẽ cảm thấy đói khát. Không chống lại nổi. Mi uống máu vì phải uống, và vì là một ma-cà-chóp nửa mùa... mi sẽ giết!

CHƯƠNG HAI

Chúng tôi lặng lẽ đi hàng một, Darius dẫn đầu như Oliver Twist đi trước một nhóm điều hành trong tang lễ. Sau vụ tàn sát trong sân bóng, hàng loạt chốt ngăn chặn trên đường phố quanh thị trấn. Nhưng trong vùng này không có nhiều trạm kiểm soát, nên chúng tôi vẫn có thể đi vòng, né tránh. Tôi đi cuối hàng, cách những người kia chừng vài mét, lo lắng nghĩ đến cuộc gặp mặt sắp tới. Trong rạp chiếu phim, tôi đã dễ dàng đồng ý ngay, nhưng bây giờ, càng tới gần, tôi càng suy nghĩ lại.

Tôi đang suy tính những lời phải nói, bà Evanna lùi lại, đi bên tôi, nói:

- Nếu được cứu rồi, linh hồn cậu bé rắn đã bay lên cõi bình lai.

Nhìn bà ta đầy căm ghét, tôi cứng rắn trả lời:

- Điều đó là chắc chắn rồi.

Hai mắt bất đồng – bên xanh bên nâu – trợn trừng kinh ngạc:

- Sao nhìn ta với vẻ u ám thế?
- Bà biết trước chuyện gì xảy ra. Bà đã có thể báo để cứu mạng Shancus.

- Sao các người luôn buộc tội ta như thế? Mi biết ta có khả năng nhìn thấu tương lai, nhưng ta không có quyền can thiệp vào những sự kiện trong tương lai mà. Ta không thể hành động để

thay đổi những gì phải xảy ra. Em trai ta cũng vậy.

- Sau lại không? Bà luôn nói, nếu bà hành động, sẽ có những điều khủng khiếp xảy ra. Còn gì khủng khiếp hơn là để cho một đứa trẻ vô tội phải chết trong tay một con quái vật?

Im lặng một lúc, rồi Evanna nói nhỏ chỉ đủ tôi nghe:

- Có những quái vật còn đáng sợ hơn cả Steve Leonard, thậm chí hơn cả Chúa tể Bóng Tối – kẻ sẽ là mi hoặc Steve. Những quái vật này chờ đợi thiên thu bất tận trong cánh gà sân khấu của thế giới. Con người không bao giờ nhìn thấy chúng. Nhưng chúng luôn ở đó rình rập, khao khát nhào ra sân khấu. Ta bị ràng buộc bởi những qui luật già hơn cả loài người. Em trai ta, thậm chí cha ta, cũng thế. Nếu ta tận dụng hiện tại, cố thay đổi tiến trình của tương lai, là ta phạm luật vũ trụ. Lúc đó, những quái vật ta vừa nói sẽ tự do xông vào thế giới này. Thế giới sẽ trở thành một vạc dầu dầm máu bất tận.

Tôi chưa chát nói:

- Điều đó hình như đã xảy ra rồi.

- Có lẽ với mi thôi. Nhưng với hàng tỉ người khác thì chưa. Mi muốn tất cả phải đau khổ như mi, hoặc tệ hại hơn nữa sao?

- Đương nhiên là không. Nhưng chính bà đã nói, dù sao họ cũng sẽ phải chịu khổ đau, vì Chúa tể Bóng Tối sẽ tiêu diệt loài người.

- Hắn sẽ ra tay, nhưng không tiêu diệt toàn bộ loài người. Vẫn còn hy vọng. Một ngày, xa tắp trong tương lai, loài người có thể sẽ nổi dậy. Nếu ta can thiệp vào, là ta cởi xích cho những quái vật đó, và niềm hy vọng kia sẽ tiêu tan.

Đây là lần đầu Evanna nói với tôi về những quái vật này. Tôi lái câu chuyện về con quái vật tôi được biết quá nhiều:

- Bà đã lầm khi bảo tôi có thể trở thành Chúa tể Bóng Tối. Tôi không là quái vật.

- Nếu Steve không nói Darius là cháu mi, mi đã giết nó rồi.

Nhớ lại cảm hờn ngùn ngụt trong tôi, khi tôi thấy Shancus chết. Trong giây phút đó, tôi không khác gì Steve. Bất cần phân biệt phải trái, tôi chỉ muốn làm kẻ thù đau khổ, bằng cách giết con trai nó. Lúc đó, tôi thoáng thấy tương lai mình, thấy con thú tôi sẽ trở thành, nhưng tôi đã không muốn tin đó là sự thật.

Tôi cố bào chữa:

- Nhưng... là để trả thù cho Shancus. Đó là một hành động của một con vật không biết tự kiểm soát. Tôi không thể trở thành quái vật chỉ vì một vụ hành quyết đó.

- Không à? Đã có thời mi nghĩ khác. Còn nhớ lần đầu giết một ma-cà-chóp trong hang động Núi Ma-cà-rồng không? Mi đã khóc nức nở. Mi đã nghĩ chém giết là sai lầm. Mi đã tin, có những cách giải quyết tốt đẹp hơn bạo lực.

Tôi trả lời yếu ớt:

- Bây giờ tôi vẫn tin thế.

- Nếu vẫn tin thế, mi đã không định lấy mạng một đứa trẻ con. Darren, mi đã thay đổi rồi.

Không độc ác như Steve, nhưng mi đang mang mầm mống tàn ác trong người. Mục đích của mi thì tốt. Nhưng thời gian và hoàn cảnh sẽ làm mi trở thành con người mà mi từng khinh ghét. Thế giới này sẽ làm hỏng mi, và bất chấp những mong muốn cao thượng, con quái vật trong mi sẽ lớn dần. Bạn sẽ thành thù. Sự thật sẽ thành đối trá. Niềm tin sẽ thành sự hài hước bệnh hoạn. Đường phục thù luôn có những mối hiểm nguy. Theo đuổi những kẻ mi căm hờn, sự liều lĩnh sẽ làm mi trở thành giống chúng. Định mệnh đã an bài, Darren ạ. Mi không thể tránh khỏi. Trừ khi Steve giết mi và hấn trở thành Chúa tể Bóng Tối.

- Còn ông Vancha? Nếu ông giết Steve, ông không thể thành Chúa tể Bóng Tối khát máu sao?

- Không. Vancha có khả năng giết Steve và quyết định số phận Chiến Tranh Của Các Vết Thẹo. Nhưng tiến xa hơn nữa, thì phải là mi hoặc là Steve. Chết hay là quái vật. Mi chỉ có hai lựa chọn đó thôi.

Nhưng xong, Evanna tiến lên trước, để mặc tôi với những ý nghĩ rối bời. Thật sự không có một hy vọng nào khác cho tôi và thế giới sao? Nếu không, thì chết vì tay Steve hay trở thành Chúa tể Bóng Tối thay nó, điều nào thích hợp hơn? Sống và khủng bố thế giới, hay chết bây giờ - trong khi tôi vẫn còn nửa chất người.

Không thể giải quyết với chỉ một câu trả lời. Tôi lê bước, để ý nghĩ trở lại với vấn đề cận kề hơn. Sẽ phải nói gì với người em gái đã trưởng thành, người đã có mặt trong đám tang tôi, từ khi tôi còn là một đứa trẻ?

Hai mươi phút sau, Darius hé mở cửa sau. Tôi lom lom nhìn ngôi nhà. Bà Evanna đứng cách xa, còn bà Alice và ông Vancha đứng ngay sau tôi. Quay lại, tôi năn nỉ:

- Cháu thật sự cần thiết phải làm chuyện này không?

- Cần. Để nó liều mạng mà không báo cho mẹ nó là sai. Hãy để cô ta quyết định.

Tôi thở dài:

- Tôi được. Hai người chờ bên ngoài được chứ?

- Được.

Nuốt nước bọt, tôi bước qua ngưỡng cửa, vào ngôi nhà đã sống ngày còn nhỏ. Sau mười tám năm dài lang thang, cuối cùng tôi đã trở về nhà.

Darius hướng dẫn tôi vào phòng khách, dù nhắm mắt tôi cũng biết đường. Trong nhà đã thay đổi nhiều – đồ đạc, thảm và giấy dán tường mới – nhưng cảm giác vẫn như xưa: ấm áp, thoải mái. Tràn ngập kỷ niệm cũ, tôi như bước vào một ngôi nhà ma, nhưng ngôi nhà rất thật, còn tôi là một bóng ma.

Darius đẩy rộng cửa phòng khách. Và Annie đang ở đó. Tóc nâu búi gọn gàng, cô ấy đang ngồi nhăm nháp tách sô cô la nóng, xem tin tức trên tivi. Thoáng thấy Darius, Annie đặt tách xuống, nói:

- Cuối cùng cũng quyết định về nhà rồi hả? Má đang lo đây. Con đã xem tin tức chưa? Có...

Thấy tôi vào sau Darius, Annie hỏi:

- Bạn con hả?

Rõ ràng Annie thấy tôi quá lớn so với nó. Lập tức cô lộ vẻ nghi ngờ. Tiến vào vùng sáng, tôi bối rối cười:

- Chào Annie.

Cô ấy nhú mào:

- Chúng ta đã gặp nhau bao giờ chưa?

Tôi gượng cười:

- Chắc... rồi.

Darius nói ngay:

- Má... Đây là...

Tôi vội cắt ngang:

- Không. Đừng nói.

Annie gắt:

- Đừng nói gì?

Cô ấy có vẻ bức bối. Tôi nhẹ nhàng nói:

- Annie, nhìn kỹ đi.

Bước qua phòng, tôi đứng cách Annie gần một mét.

- Hãy nhìn vào mắt tôi. Người ta bảo, mọi thứ có thể thay đổi, nhưng đôi mắt không bao giờ thay đổi.

Annie lẩm bẩm:

- Giọng nói... giọng nói có vẻ gì đó...

Cô đứng dậy – cao gần bằng tôi – nhìn thẳng mắt tôi.

- Trong cậu giống một người tôi biết từ lâu lắm rồi. Nhưng... tôi không biết là ai...

Tôi thì thầm:

- Cô biết tôi từ lâu lắm rồi. Đã mười tám năm.

- Vô lý! Mười tám năm trước cậu... còn nằm trong nôi.

- Không. Tôi già rất chậm. Lần cuối cùng cô thấy tôi, tôi lớn hơn Darius một chút.

Annie gượng cười:

- Đây là một trò đùa hả?

Darius khẩn khoản:

- Má, nhìn kỹ đi. Nhìn thật kỹ đi.

Cô làm theo lời nó. Lần này tôi thấy vẻ mặt cô chứng tỏ là đã nhận ra tôi là ai, nhưng không thể chấp nhận. Tôi nói:

- Annie, hãy tin vào trực giác. Cô luôn có trực giác tốt. Nếu tôi có trực giác nhạy bén như cô,

có lẽ tôi đã không bị rắc rối. Có lẽ tôi đã không ngu ngốc bắt trộm con nhện độc...

Mắt tròn trùng, Annie hỗn hển:

- Không...!

- Có đó.

- Cậu không thể là...

- Chính là tôi.

- Nhưng... không. Tôi không biết kẻ nào xúi giục cậu làm chuyện này, hoặc vì sao cậu làm, nhưng nếu cậu không ra ngay khỏi đây, tôi sẽ...

- Tôi cá là cô chưa hề nói với ai về Quí bà Octa.

Annie run rẩy khi nghe tên con nhện. Tôi tiếp tục:

- Tôi cũng cá là cô đã giữ bí mật đó suốt bấy nhiêu năm. Chắc chắn cô đã đoán con nhện là nguyên nhân cái “chết” của tôi. Có thể cô đã hỏi Steve, vì nó cũng bị cắn, nhưng tôi cá là cô không hề nói với má hay...

- Darren?

- Chào em. Lâu quá mới gặp nhau.

Annie kinh hoàng nhìn tôi, rồi cô ấy làm một chuyện mà tôi tưởng chỉ xảy ra trong những phim trữ tình cổ lỗ sĩ: mắt đảo ngược, chân đứng không vững, Annie ngất đi!

*

* *

Annie ngồi trên ghế, tách sô cô la mới trong tay. Tôi ngồi đối diện. Darius đứng trước màn hình tivi mà nó đã tắt ngay sau khi Annie bị ngất. Từ lúc tỉnh lại, Annie nói rất ít. Mỗi khi mở miệng, cô ấy lại dựa sát lưng ghế nhìn tôi – vừa khiếp đảm vừa hy vọng – bật ra được mỗi một câu:

- Vì sao?

Tôi đã tóm tắt thật nhanh, thật bình tĩnh tất cả mọi chuyện. Bắt đầu từ ông Crepsley và con nhện độc Quí bà Octa. Giải thích vụ vì cứu mạng sống của Steve mà tôi bị rắc rối như thế nào, những năm xa nhà gian khổ, cuộc sống ma-cà-rồng của tôi; ma-cà-chóp và Chiến Tranh Của Các Vết Thẹo, cuộc truy lùng Chúa tể ma-cà-chóp... Tôi không cho Annie biết Steve là Chúa tể ma-cà-chóp. Tôi muốn thấy phản ứng của Annie với tất cả mọi chuyện, trước khi phải làm nó đau khổ vì chuyện đó.

Đôi mắt Annie không lộ ra chút cảm xúc nào. Tôi không biết cô ấy đang nghĩ gì. Khi tôi nói chuyện có liên quan tới Darius, cô ấy nhìn từ tôi sang con trai, hơi nghiêng về trước lắng nghe tôi kể lại vụ nó bị lừa vào việc giúp đỡ ma-cà-chóp. Một lần nữa, tôi tránh nhắc tới tên Steve. Tôi chấm dứt bằng chuyện tôi trở lại rạp hát cũ, cái chết của Shancus và vụ Chúa tể Ma-cà-chóp tiết lộ Darius là cháu của tôi.

Tôi nói:

- Sau khi biết sự thật, Darius rất khiếp đảm. Nhưng anh bảo nó đừng tự trách. Nhiều người lớn hơn, khôn ngoan hơn cũng vẫn bị Chúa tể Ma-cà-chóp lừa gạt.

Tôi ngừng lại, chờ phản ứng của Annie. Cô ấy lạnh lùng nói:

- Anh mất trí rồi. Nếu anh là anh tôi – dù tôi không tin một trăm phần trăm đâu – thì bất kỳ căn bệnh nào đã làm anh chậm lớn, cũng đã ảnh hưởng tới đầu óc anh. Anh là một người điên.

Darius kêu lên:

- Nhưng đó là sự thật. Cậu ấy có thể chứng minh. Cậu ấy mạnh hơn, nhanh nhẹn hơn người thường. Cậu có thể...

- Im ngay.

Rồi trừng mắt nhìn tôi, em gái tôi rít lên:

- Ra khỏi nhà thôi. Tránh xa con trai tôi ra. Đừng bao giờ trở lại đây nữa.

Tôi vừa mở miệng:

- Nhưng...

Annie gào lên:

- Anh không phải là anh tôi. Kể cả đúng như vậy, anh cũng không là anh tôi. Chúng tôi đã chôn Darren mười tám năm trước rồi. Anh ấy đã chết. Tôi không cần biết anh là anh tôi hay không. Tôi muốn anh ra khỏi đời tôi – đời mẹ con tôi – ngay lập tức.

Tôi ngồi im. Nếu không vì Darius, tôi sẽ thui thủi ra khỏi nhà như một con chó bị chủ đá. Nhưng em gái tôi cần phải biết con trai cô ấy đã trở thành gì. Tôi không thể bỏ đi mà không làm cô ấy tin là thằng bé đang gặp nguy hiểm.

Trong khi Annie đứng chỉ ngón tay run rẩy ra cửa, mặt co rúm vì tức giận, Darius nói nhỏ:

- Má! Má không muốn biết con đã sa vào cạm bẫy ma-cà-chóp như thế nào và vì sao con đã giúp chúng sao?

Annie thét lên:

- Không có ma-cà-chóp nào hết. Người điên này đã nhồi vào trí tưởng tượng con toàn những lời dối trá thôi.

Mấy lời nói sau của Darius làm mẹ nó chết sững:

- Steve Leonard là Chúa tể Ma-cà-chóp.

Nó nhích dần lại mẹ, tiếp tục:

- Năm trước, ông trở lại tìm con. Lúc đầu chỉ là đi dạo, đi xem phim, đi ăn... Ông dặn con không được nói với má. Ông bảo má sẽ không thích. Ông bảo chính má đã làm cho ông phải ra đi.

Đứng lại trước mắt Annie, nó cầm bàn tay đang chỉ ra cửa của mẹ, nhẹ nhàng kéo xuống. Không thốt một lời, cô ấy chỉ lom lom nhìn con. Darius buồn rầu nói:

- Ông là cha con. Con tin tưởng ông vì con tưởng ông ấy thương yêu con. Vì vậy con cũng tin khi ông nói về ma-cà-rồng. Ông bảo, nói với con là để bảo vệ con. Ông lo lắng cho con và... cho

má. Chuyện đã bắt đầu như thế. Rồi con tiến sâu vào hơn. Ông dạy con sử dụng dao, bắn súng như thế nào, giết người ra sao.

Annie thần thờ buông mình xuống ghế. Darius nói tiếp:

- Chính Steve đã đưa con vào mọi rắc rối. Chính Steve đã giết cậu bé rấn, và làm cậu Darren phải trở lại đây gặp mẹ. Cậu Darren không muốn thế đâu. Vì cậu biết sẽ làm mẹ đau khổ. Má, tất cả những gì cậu con nói đều là sự thật. Má phải tin cậu cháu con. Vì con nghĩ ông ấy sẽ trở lại – theo dõi má. Nếu chúng ta không chuẩn bị... nếu má không tin..

Nó ngừng lại. Nó đã nói đủ những gì cần nói. Vì khi Annie nhìn lại tôi, trong đôi mắt cô ấy có vẻ sợ hãi, nghi hoặc, nhưng không coi thường những gì nó nói. Em gái tôi rên lên hỏi:

- Steve ư ?

Tôi rầu rĩ gật đầu. Mặt đanh lại, Annie rít lên hỏi Darius:

- Má đã nói gì với con? Má đã bảo, đừng bao giờ con đến gần hấn. Thấy hấn, con phải chạy xa và báo cho má biết. Má nói hấn là con người nguy hiểm.

Darius kêu lên:

- Vì con không tin má. Con tưởng má ghét ông ấy chỉ vì ông ấy đã bỏ đi.

Nó gục xuống sàn nức nở khóc:

- Vì ông ấy là cha con. Con đã thương yêu ông ấy.

Annie nhìn Darius. Nhìn tôi. Rồi cô ấy cũng bật khóc. Nghẹn ngào, đau đớn hơn cả con.

Tôi không khóc. Tôi để dành nước mắt. Tôi biết điều xấu nhất còn chưa xảy ra.

CHƯƠNG BA

Sau đó, khi Annie đã qua khỏi cơn xúc động, ba chúng tôi ngồi quanh phòng khách, uống socola nóng. Tôi vẫn chưa gọi những người kia vào, vì muốn có chút thời gian riêng tư với Annie, trước khi lại đắm chìm với cát bụi Chiến tranh của các vết sẹo.

Annie yêu cầu tôi kể thêm về những xứ sở tôi đã viếng thăm, những con người tôi đã gặp, những cuộc phiêu lưu tôi đã trải qua. Tôi chỉ kể những điểm nổi bật, bỏ qua những khía cạnh tối tăm. Em gái tôi mê mẩn nghe, thỉnh thoảng lại chạm tay vào tôi để biết chắc đây là sự thật. Khi nghe tôi là một ông hoàng, cô ấy cười thích thú:

-Điều đó có làm em thành công chúa không?

-E là ..không

Annie cũng kể cho tôi nghe về cô ấy. Những tháng ngày khó khăn sau cái chết của tôi. Rồi đời sống trở lại bình thường, vì cô ấy còn nhỏ. Nhưng cha mẹ tôi không bao giờ thực sự vượt qua được. Annie hỏi, có nên cho cha mẹ tôi biết là tôi còn sống không. Nhưng tôi chưa kịp trả

lời chính cô ấy nói:

-Không. Hiện tại ba má đang yên ổn. Tốt nhất là đừng nên gọi quá khứ nữa.

Tôi chăm chú lắng nghe hơn khi Annie nói về Steve:

-Em mới lớn. Bối rối, không tự tin. Ít bạn. Chưa thật sự có bạn trai. Lúc đó Steve xuất hiện. Chỉ hơn em vài tuổi nhưng dáng vẻ và cung cách của hắn như một người lớn. Hắn quan tâm tới em, thích trò chuyện cùng em. Đối xử với em như một người cùng trang lứa.

Steve đóng kịch rất hay- rộng lượng, dịu dàng, trù mẫn- làm Annie tưởng nó yêu cô thật tình, sẽ cùng nhau xây đắp tương lai. Cô ấy yêu đắm đuối là rồi..phát hiện mình đã có thai.

Ngồi bên Annie, Darius cố gắng lắng nghe mẹ nói:

-Nghe em có thai, mặt hắn rạng rỡ hẳn lên. Làm em tin là hắn mừng rỡ, tin là chúng em sẽ cưới nhau. Hắn bảo em đừng cho ai biết, vì muốn giữ bí mật cho tới khi chúng em thánh vợ chồng. Rồi hắn lại ra đi. Nói là đi kiếm tiền lo cho đám cưới là lo cho con. Hắn biệt tăm một thời gian dài. Một đêm, em đang ngủ, hắn trở lại. Đánh thức em dậy, em chưa kịp nói câu nào, hắn bịt tay lên miệng em, sằng sặc cười nói: “ Không ngừng lại được nữa đâu. Quá muộn rồi.” Nói xong hắn bỏ đi. Từ đó em không nghe tin tức gì về hắn.

Annie đành phải nói với ba mẹ tôi về việc có thai. Ông bà đã phẫn nộ- không phải em tôi mà với Steve. Nếu tìm được chắc cha tôi giết chết nó. Nhưng không ai biết Steve ở đâu. Nó biến mất.

Vò tóc con trai, Annie mỉm cười:

-Nuôi dạy Darius vất vả lắm, nhưng em chăm chút cho cháu từng ngày. Steve là một kẻ không ra gì, nhưng hắn đã cho em một món quà kì diệu.

Darius cố nhin cười, làu bàu:

-Lảng mạn gớm.

Tôi im lặng trầm nghĩ: Có thể nào, ngay từ lúc đó, Steve đã lên kế hoạch dùng Darius để chống lại tôi, dù chuyện này xảy ra trước khi Steve gặp Ma cà chóp? Hắn đã cố tình làm Annie có con, để làm tôi đau đớn. Quá hiểu Steve tôi nghĩ đó chính là ý đồ của nó.

Annie kể về cuộc sống của hai mẹ con. Từ chuyện cha mẹ chúng tôi giúp nuôi dạy Darius cho tới khi ông bà chuyển sang nơi khác, tới chuyện hiện nay ông bà sống ra sao. Annie cũng lo ngại chuyện con trai không có cha, nhưng kinh nghiệm với Steve làm cô không còn tin tưởng người đàn ông nào nữa. Tôi có thể nghe em tôi nói suốt đêm về cha mẹ và Darius. Tôi muốn biết những chuyện gì xảy ra trong những năm dài tôi vắng mặt. Cảm giác như lại được làm một thành viên trong gia đình.

Nhưng lúc này là thời khắc quyết định. Đã đến lúc tôi phải cho em gái tôi biết sự thật. Đêm đã gần tàn. Chờ Annie nói xong về những tuần lễ đầu tiên Darius đi học. Rồi tôi hỏi có thể giới thiệu với cô vài người quen của tôi không.

Annie bối rối khi thấy ông Vancha, bà Alice và Evanna. Bà Alice ăn mặc bình thường, nhưng ông Vancha khoác da thú, tóc xanh lè, với những cái đai đầy vũ khí hình ngôi sao. Evanna xấu ma chê quỷ hờn lại cuốn quanh người toàn dây thừng làm quân áo...Trông cứ như một cặp đầu

người mình thú lù lù xuất hiện

Nhưng họ là bạn tôi (ông Vancha và bà Alice thôi, còn bà phù thủy không biết phải gọi là gì) nên Annie đón tiếp họ. Dù tôi thấy rõ. Em tôi không tin tưởng bộ ba này. Tôi cũng biết, Annie đã đoán ra có chuyện chẳng lành.

Chúng tôi cùng trò chuyện, nói mấy câu xả giao. Bà Alice kể cho Annie nghe những làm phục vụ trong lực lượng cảnh sát. Ông Vancha nói về cuộc sống của một ông hoàng, bà Evanna nói về việc cho cóc sinh sản...Rồi khi Darius ngáp dài, ông Vancha nhìn tôi đầy ý nghĩa, đã tới thời điểm rồi.

Ngập ngừng, tôi bắt đầu:

-Annie. Anh đã nói với em là Darius đã gắn bó với Ma cà chóp, nhưng chưa cho em biết chính xác là như thế nào.

- Anh nói đi.

-Steve đã truyền máu cho nó. Không nhiều nhưng máu đó sẽ mạnh dần lên. Các tế bào máu sẽ tự nhân lên và tràn lan trong nó.

Mặt Annie tái nhợt:

-Ý anh là nó giống như anh? Không lớn một cách bình thường? Phải uống máu để sống?

-Phải

Mặt rúm lại-cô áy tượng đó là phần xấu nhất tôi chưa nói ra, ước gì tôi không phải nói cho em tôi biết toàn bộ sự thật-nhưng tôi không thể:

-Còn nữa. Ma cà rồng có thể kiểm soát thói quen ăn uống. KHÔNG dễ, đòi hỏi phải luyện tập, nhưng ma cà rồng có thể. Ma cà chóp thì không. Dòng máu của chúng bắt buộc phải giết khi uống máu nạn nhân.

Annie rên lên:

-Không! Darius không là một kẻ sát nhân! Nó sẽ không làm thế!

Ông Vancha lên tiếng:

-Nó sẽ làm.Một khi ma cà chóp nếm vào máu, nó sẽ bị một thèm khát mãnh liệt thôi thúc chiếm ngự. Nó sẽ hút máu nạn nhân không ngừng lại được.

-Nhưng phải có cách giúp Darius chứ. Bác sĩ...phẫu thuật..thuốc men..

-Không. Đây không là căn bệnh của loài người. Bác sĩ có thể nghiên cứu nó, kiểm chế nó khi nó đang uống máu. Nhưng..cô muốn con trai cô bị giam cầm suốt đời sao?

Tối tiếp lời ông Vancha:

-Hơn nữa, khi Darius lớn lên họ cũng không thể ngăn nổi nó. Nó sẽ mạnh kinh khủng. Họ sẽ phải gây mê để kiểm soát nó.

Annie gào lên:

-Không! Tôi sẽ không cho phép chuyện này xảy ra! Phải có cách cứu nó!

-Có. Nhưng nguy hiểm nó sẽ không là người thường nữa, và...sẽ tiến vào một góc tối tăm

khác

-Đừng nói lấp lửng như thế nữa. Nó phải làm gì?

-Trở thành một ma cà rồng.

Annie trừng trừng nhìn tôi như không tin những gì vừa nghe. Tôi vội nói:

-Nó chỉ chậm gia đi. Phải nó cũng sẽ uống máu, nhưng gây tác hại ít cho người khác. Nó sẽ được dạy cách làm chủ sự thèm khát của mình.

-Không. Phải tìm cách khác.

Ông Vancha nóng nảy nói:

-Không còn cách nào nữa. Thậm chí cách này chưa chắc đã an toàn.

Tôi giải thích

-Anh sẽ phải đổi máu với Darius. Truyền máu ma cà rồng sang nó, và nhận lại máu ma cà rồng từ nó. Hai loại máu đó sẽ tấn công nhau. Nếu mọi chuyện tốt đẹp, Darius sẽ thành ma cà rồng nữa mùa, và anh sẽ..bình yên.

Annie run rẩy hỏi:

-Nhưng...nếu thất bại. Anh sẽ thành một ma cà rồng nữa mùa, còn Darius... không thay đổi?

-Không. Nếu thật bại, anh sẽ..chết. Darius cũng thế.

Nói xong, tôi ngồi chết lặng, chờ Annie quyết định.

CHƯƠNG BỐN

Annie không đồng ý. Cô ấy muốn có thời gian suy nghĩ và bàn bạc với bác sĩ. Nhưng tôi bảo là không còn giải pháp nào khác, và phải làm ngay lúc này hoặc sẽ không bao giờ nữa vì:

-Anh và ông Vancha phải hoàn tất một nhiệm vụ và có thể sẽ không trở lại được nữa.

Say cùng, chúng tôi thuyết phục được Annie. Ông Vancha tình nguyện truyền máu cho Darius, vì ông sợ trong giai đoạn thanh tẩy này, tôi sẽ không được an toàn. Nhưng khi bị tôi gặng hỏi, ông thú thật là không có nguyên nhân thực sự nào để xác định thanh tẩy gây hại cho tôi. Trái lại, còn có thể gây tác dụng tốt. Vì máu ma cà rồng trong tôi đang rất sung mãn, có thể hủy diệt máu ma cà rồng.

Chúng tôi cố hỏi bà Evanna về những nguy hiểm có thể xảy ra – có khả năng nhìn thấu tương lai, bà ta có thể cho chúng tôi biết sẽ thành công hay thất bại, nhưng Evanna từ chối tiết lộ.

-Vụ này không liên quan tới ta. Ta không có ý kiến gì.

-Nhưng chúng tôi cần được an toàn, vì định mệnh đã an bài chúng tôi sẽ gặp lại Steve. Chuyện đó không xảy ra được nên chúng tôi chết.

-Cuộc đụng độ cuối cùng của mi với Steve Leonard chưa lấy gì làm chắc chắn. Nếu mi chết trước đó, có nghĩa là hẳn sẽ trở thành Chúa tể bóng tối, và Ma cà chóp sẽ thắng cuộc chiến. Đừng nghĩ mi được miễn nhiễm với hiểm nguy vì định mệnh của mình. Darren, mi có thể chết nếu cố gắng làm chuyện này.

Ông Vancha muốn tạm bỏ qua chuyện Darius lúc này, để tập trung vào Steve. Nhưng Darius là cháu tôi. Tôi không thể để nó sống với mối hiểm nguy trực chờ như thế. Nếu có thể cứu nó, tôi phải làm.

Chúng tôi có thể truyền máu bằng kim tiêm, nhưng Darius khẳng khẳng muốn được áp dụng phương pháp truyền thống bằng đầu ngón tay.

-Nếu trở thành một Ma cà rồng, cháu muốn trở thành một ma cà rồng thật sự. Cháu không muốn che giấu những giấu hiệu của mình.

Tôi cảnh giác nó:

-Nhưng sẽ rất đau.

-Cháu không sợ.

Chưa hết nghi ngờ nhưng sau cùng Annie cũng đồng ý. Một phần cũng vì sự quả quyết rất nghiêm túc của Darius. Dù không muốn nhưng tôi vẫn phải thừa nhận một điều: thằng bé có tinh thần quả quyết của cha nó. Là một kẻ tàn ác điên rồ, nhưng Steve đã quyết làm một điều gì thì không thể lay chuyển nổi. Darius cũng vậy.

Khi tôi ngồi đối diện Darius, chuẩn bị cắm ngón tay lên đầu ngón tay nó, Annie thở dài:

-Không thể nào tin nổi chuyện này. Mới chập tối tôi ngồi chờ Darius đi học về và chỉ nghĩ đến chuyện ngày mai đi mua sắm. Rồi người anh ruột bất ngờ xuất hiện, cho tôi biết anh ấy là một Ma cà rồng! Bây giờ chưa kịp quen với điều đó, có thể tôi sẽ mất anh ấy nhanh chóng như khi được gặp lại. Và...mất cả đứa con trai.

Bà Alice bước tới sau Annie, nhẹ nhàng nói:

-Cô muốn mất Darius khi nó vẫn còn là một con người, hay muốn mất nó khi nó trở thành một kẻ sát nhân như cha?

Một câu hỏi tàn nhẫn, nhưng làm em gái tôi nhận ra sự thật. Annie run cầm cập, lặng lẽ khóc, tránh mặt để tôi tiến hành công việc.

Không báo trước, tôi cắm phập móng tay vào phần mềm trên đầu ngón tay Darius. Nó đau đón thét lên, bật vào dựa ghế, đưa tay lên miệng mút. Tôi vội càn lại:

-Đừng! Cứ để máu chảy.

Darius hạ tay xuống. Tôi nghiền răng đâm móng tay phải lên đầu mấy ngón của bàn tay trái, và ngược lại.Ấn những ngón tay đang ứa máu của tôi lên ngón tay Darius, để máu tôi truyền sang nó, và máu nó chảy sang tôi.

Hai mươi giây...ba mươi giây...Tôi cảm thấy máu ma cà chóp ngay khi lan vào huyết mạch: ngực ngáy, bỗng rất. Rõ ràng Darius cũng đang cảm nhận sự thay đổi, và nó còn đau đớn hơn cả tôi. Tôi ép sát vào nó, để nó không thể vùng ra.

Ông Vancha đứng canh chừng, quan sát và tính toán. Khi thấy đúng lúc, ông nắm cánh tay tôi kéo bật ra. Tôi đứng dậy, hờ hững học, gượng cười rồi lăn đùng xuống sàn, co quắp vì đau đớn. Không ngờ máu truyền sang quá nhanh, không kịp chuẩn bị phản ứng với tốc độ kinh khủng thế.

Trong cơn chấn động, tôi thấy Darius vịn vịn trên ghế, mắt trợn trừng thờ dốt, chân tay quấy đạp. Annie chạy tới nhưng bị ông Vancha xô sang một bên:

-Đừng can thiệp. Chức năng tự nhiên sẽ tự điều chỉnh. Chúng ta không làm gì được đâu.

Suốt mấy phút, tôi co quắp trên sàn, dưới làn da như có lửa đốt. Tôi từng chịu đựng những cơn đau đầu đến mờ mắt trong thời gian thanh tủy, nhưng mức độ này kinh khủng hơn nhiều. Ớc tôi như sắp phọt ra từ hai hố mắt. Ép chặt hai bàn tay lên mắt, lên hai thái dương. Không biết mình đang gào hay rên, vì tôi không nghe được gì nữa.

Tôi ới mửa, rồi nôn khan, quăng mình vào tivi, vào tường, tôi thọc móng tay vào gạch vỡ, làm mọi cách cho bớt đau.

Sau cùng huyết áp dịu dần. Chân tay thư giãn, tôi hết nôn khan. Nhín và nghe lại được. Nhưng đầu vẫn còn nhức, tôi choáng váng nhìn quanh. Ông Vancha đang cúi xuống, lau mặt cho tôi, mỉm cười nói:

-Qua khỏi rồi. Nhớ may mắn của Ma cà rồng, mi sẽ ổn.

Tôi hốt hốt hỏi:

-Darius?

Tôi nhìn theo tay ông chỉ. Darius mắt nhắm chặt, nằm im lìm trên di-vang, Annie và bà Alice nằm quỳ gối bên nó. Bà Evanne ngồi trong một góc phòng, đầu gục xuống. Trong một giây hoàng hốt, tôi tưởng nó đã chết rồi. Nhưng rồi tôi thấy ngực nó nhả nhẹ phập phồng. Nó đang ngủ.

Ông Vancha nói:

-Darius không sao. Chúng ta chỉ phải chăm sóc hai cậu cháu mi vài ngày thôi. Có thể sẽ có vài biểu hiện khác, ít nghiêm trọng hơn. Nhưng hầu hết những lễ thử làm chuyện này đều chết ngay từ cơn choáng đầu tiên. Sống sót thế này, hai cậu cháu mi sẽ có một lợi thế rất tốt.

Tôi mệt mỏi ngồi dậy. Ông Vancha nhổ nước bọt vào 10 đầu ngón tay tôi, để miệng những vết thương khép lại.

Tôi rên rĩ:

-Cháu cảm thấy khó chịu quá.

-Từ từ. Khi ta chuyển từ ma cà chóp thành ma cà rồng, hệ thống tiêu hóa mới tạm ổn định, một năm sau mới bình thường lại.

Ông cười cười trêu chọc:

-Sẽ khó ngủ mấy đêm đó, thưa ngài.

Rồi ông giúp tôi ngồi lại trên ghế. Bà Alice muốn tôi uống nước hay sữa. Ông Vancha nói tôi uống máu sẽ tốt hơn. Rất bình thản, bà ta cầm dao tự cắt tay để tôi uống thẳng từ vết

thương.Khi tôi uống xong, ông Vancha khép vết cắt bằng nước bọt, rồi nói với Alice:

-Quả là một phụ nữ đáng nể!

Bà Alice tỉnh bơ đáp lại:

-Đáng nể nhất.

Dựa lưng vào ghế tôi nhắm mắt thở dài:

-Cháu có thể ngủ suốt tuần.

Ông Vancha nói ngay:

-Ngủ đi. Châu vừa trải qua những vết thương nguy hiểm đến tính mạng, lại đang trong thời kì thanh tẩy.Nhân danh máu đen của thần Hornon Oan, cháu xứng đáng được nghỉ ngơi.

-Nhưng còn Steve..

Chuyện Leonard đề tính sau. Chúng ta sẽ đưa Annie và Darius ra khỏi thị trấn-Alice sẽ hộ tống mẹ con cô ấy-rồi thu xếp để châu trở lại Gánh xiếc quái dị. Một tuần ngủ vống cháu sẽ khỏe lại nhiều

-Hi vọng thế.

Tuy nói vậy, nhưng lòng không vui vì tôi nghĩ đến Evra và Merla. Biết nói gì với vợ chồng họ đây?Thêm vụ ông Cao nữa?Mọi người trong đoàn đều yêu thương ông. Rồi cái chết của Shancus phần nào vì tôi, liệu họ có căm giận tôi không? Tôi hỏi:

-Ông nghĩ ai sẽ thay thế ông Cao?

-Không biết.Ta nghĩ chẳng ai ngờ ông ấy chết đột ngột một cách như thế.

Tôi trầm ngâm:

-Có thể họ sẽ phân tán mỗi người một phương, về lại với những công việc trước khi gia nhập gánh xiếc. Có thể một số người đã đi khỏi khu thể thao rồi, cháu hi vọng...

Ngồi bên Darius đang ngáy đều đều, nhưng Annie vẫn lắng nghe chúng tôi. Cô hỏi:

-Sao lại liên quan đến khu thể thao?

Tôi giải thích:

-Gánh xiếc quái dị cắm trại trong sân bóng cũ.Anh sẽ trở về đó trước khi họ di chuyển tới nơi khác, nhưng anh đang nói với ông Vancha là..

-Tin tức! Anh không xem tin tức đêm nay sao?

-Không.

-Em đang xem tivi khi anh vào nhà.Em không biết anh ở đó nên không kết nối anh và vụ đó,

-Vụ gì?

-Cảnh sát đã phong tỏa quanh sân bóng. Họ nói những kẻ giết Tom Joins và những người khác đang ở trong đó.Đáng lẽ em nên kết nối những sự kiện đó với nhau khi anh nói với em về Tom nhưng...họ không cho ai ra vào nữa. Lúc em xem thì họ chưa tiến vào trong.Nhưng họ nói sẽ huy động toàn bộ lực lượng..Một nhà báo nói...

-Nói gì?

-Nói..chưa bao giờ thấy nhiều cảnh sát vũ trang như vậy..Phóng viên đó nói...

Annie nuốt nước bọt thì thầm:

..nói là họ sẽ tấn công thật mạnh. Có vẻ họ lên kế hoạch giết chết hết những người ở trong đó.

CHƯƠNG NĂM

Phải đưa Annie và Darius ra khỏi đây an toàn. Tôi không thể tập trung giúp bạn bè, nếu còn phải lo cho em và cháu. Khi hai mẹ con thoát khỏi tầm ảnh hưởng của Steve, tôi mới có thể chú tâm hoàn toàn vào công việc.

Nhưng Annie không muốn đi. Đây là nhà cô, cô muốn bảo vệ nó. Sau khi kể cho Annie nghe về những hành động tàn ác Steve đã gây ra suốt những năm qua, tôi thuyết phục là phải ra đi. Em gái tôi khẳng khái yêu cầu tôi đi cùng mẹ con nó. Bao năm trời cô ấy tin là tôi đã chết, bây giờ Annie không muốn lại mất tôi. Tôi thở dài:

-Anh không thể. Không thể đi cùng mẹ con em khi bạn bè gặp nguy hiểm. Sau này, khi xong việc, anh sẽ tìm em.

Annie khóc:

-Nhưng nếu Steve giết anh.. Còn Darius nữa. Anh đã nói nó cần được huấn luyện. Không có anh, nó sẽ ra sao>

-Cho anh số di động của em. Alice sẽ liên lạc với người của bà ấy. Trong trường hợp xấu nhất, một ma cà rồng sẽ liên lạc với em, hướng dẫn Darius lên Núi Ma cà rồng. Tại đó, cụ Seba hoặc ông Vanez sẽ săn sóc nó.

-Ai?

Tôi gượng cười:

-Mày ông bạn già của anh. Họ sẽ dạy nó những gì cần biết để trở thành một ma cà rồng.

Cố gắng làm tôi thay đổi ý kiến, Annie bảo chỗ của tôi là phải ở cạnh bên mẹ con cô ấy. Tôi phải nghĩ đến cô ấy trước, vì tôi là một người anh trước khi trở thành một ma cà rồng. Nhưng cô ấy đâu biết tôi đã bỏ lại thế giới loài người sau lưng khi trở thành một ông hoàng ma cà rồng. Tôi cần thương yêu và quan tâm tới Annie nhưng tôi phải dành sự trung thành hàng đầu cho thị tộc.

Khi cảm thấy không thể thuyết phục được tôi, Annie đặt Darius vẫn đang ngủ li bì vào sau xe, rồi vừa khóc vừa thu dọn vài món đồ cá nhân của hai mẹ con. Tôi căn dặn Annie hãy tránh thật xa, đừng quay lại. Nếu chúng tôi hạ được Steve, hai mẹ con hãy trở về. Ngôi nhà sẽ được bán, hai mẹ con ở ẩn cho đến khi nào ma cà rồng còn có thể bảo vệ được họ. (Tôi không nói

“cho đến khi họ bị tiêu diệt”). Đó tuy không phải là một cuộc sống lý tưởng, nhưng vẫn hơn bị lột lại vào tay Steve Leopard.

Trước khi vào xe, Annie ôm ghì lấy tôi mà khóc:

-Thật bất công. Còn quá nhiều điều anh chưa nói với em, quá nhiều điều em muốn biết, muốn nói với anh.

-Anh cũng vậy.

Tôi cố cầm nước mắt. Cảm giác thật lạ lùng. Tất cả xảy ra quá nhanh. Kể từ lúc trở lại Gánh Xiếc Quái Dị, nói chuyện với ông Cao, mới chỉ vài tiếng đồng hồ. Rồi ông chết, vụ rượt đuổi, Morgan James bị chặt đầu, rạp chiếu phim, Shancus bị Steve giết, phát hiện về Darius, gặp lại em gái tôi... Tôi muốn đập thẳng cho thời gian ngừng lại, để hiểu những gì đang xảy ra. Nhưng cuộc sống có qui luật và bước đi riêng của nó. Đôi khi người ta có thể kèm hãm, làm nó chậm lại, đôi khi lại không thể.

Annie cố gắng hỏi tôi lần cuối:

-Anh thật sự không thể đi cùng mẹ con em?

-Anh rất muốn... Nhưng không thể được.

-Darren... vậy thì... Em chỉ còn biết chúc anh vô cùng may mắn.

Ôm hôn tôi, em gái tôi vừa mở miệng định nói tiếp nhưng oà khóc, nhào vào xe, kiểm tra lại Darius rồi nổ máy. Chiếc xe lao vào đêm tối, bỏ lại tôi đứng trước ngôi nhà cũ của gia đình... lòng tan nát!

Mon men đến bên tôi, bà Alice hỏi:

-cậu không sao chứ?

Tôi lau nước mắt, trả lời:

-Sẽ... không sao. Phải chi tôi nói được lời vĩnh biệt với Darius.

-Không là vĩnh biệt. Chỉ tạm biệt thôi.

-Hy vọng là thế.

Tôi thở dài, thật sự không tin tưởng điều đó. Thắng hay bại, tôi có cảm giác đêm nay là lần cuối cùng tôi nhìn thấy Annie và Darius. Đứng lặng lẽ một lúc, tôi âm thầm chúc cháu và em gái được bình an, rồi quay lại dồn mọi năng lực và cảm xúc vào những vấn đề trước mắt và những hiểm nguy mà các bạn tôi trong gánh xiếc đang phải đối diện.

Vào trong nhà, chúng tôi bàn thảo về hành động tiếp theo. Bà Alice đề nghị là phải ra khỏi thị trấn càng nhanh càng tốt. Vì theo bà:

-Nếu hàng đoàn cảnh sát phong toả quanh sân bóng, ba chúng ta cũng sẽ không làm được gì. Những người kia phải tự bảo vệ. Steve Leonard là nhiệm vụ hàng đầu của chúng ta.

Tôi lau bầu:

-Nhưng họ là bạn của chúng ta. Không thể bỏ rơi họ được.

-Dù đau lòng, chúng ta vẫn phải làm. Lúc này không thể làm gì cho họ mà tránh khỏi đưa

mạng sống của chúng ta vào vòng nguy hiểm.

-Nhưng còn Erva... Harkat... Derby.

-Tôi biết. Nhưng như đã nói, dù đau lòng, chúng ta cũng vẫn phải bỏ họ lại...

-Tôi không đồng ý. Tôi nghĩ là...

Ông Vancha khuyến khích:

-Nói đi.

-Cháu không biết giải thích được tại sao, nhưng cháu nghĩ Steve hiện đang ở đó. Trong sân bóng. Chờ chúng ta. Khi Alice còn là cảnh sát, nó đã thu xếp để cảnh sát đột kích chúng ta. Cháu chưa thấy nó sử dụng một trò hai lần giống nhau. Nó dùng bản gốc nhưng với những chi tiết rừng rợn mới. Theo cháu, cảnh sát bao vây bên ngoài chỉ là cái vỏ bọc yểm trợ cho mưu đồ của nó.

Ông Vancha trầm ngâm nói tiếp ý nghĩ tôi:

-Nó có thể gài bẫy trong rạp hát, nhưng sẽ không được bài bản chi tiết như khi nó gài bẫy chúng ta trước kia – trong Hang Báo Oán.

-Chính xác. Đây là cuộc thử nghiệm lớn cuối cùng của chúng ta. Nó muốn chơi nổi với những trò khác thường, chẳng khác nào một diễn viên trong gánh Xiếc Quái Dị. Nó khoái diễn xuất. Sân bóng như một đấu trường La Mã cổ xưa làm nó hứng thú.

Bà Alice lo lắng:

Nếu cậu lầm, chúng ta sẽ gặp rắc rối.

Ông Vancha nhướn lông mày, hỏi Evanna:

-Hé lộ một chút gợi ý cho chúng tôi được không?

Chúng tôi đều bất ngờ khi bà phù thủy rầu rầu, gật đầu nói:

-Darren có lý. Các người tới sân bóng để đối diện với định mệnh, hoặc bỏ chạy và trao chiến thắng lại cho ma cà chớp.

-Không ngờ bà cho chúng tôi biết điều đó...

-trò chơi đã sắp tới màn kết. Bây giờ ta đã có thể nói một cách công khai mà không sợ mà không sợ làm thay đổi tương lai nữa.

-Tương lai sẽ thay đổi nếu chúng tôi cúp đuôi chạy thẳng lên núi.

-Không đâu. Như ta đã nói, điều đó chỉ đơn giản là ma cà chớp sẽ chiến thắng.

Cười thoải mái, bà hỏi ông Vancha:

-Không... định chạy chứ ???

Ông nhổ toẹt bãi nước bọt lên tường như để nhấn mạnh câu trả lời:

-Trăm lần không. Triệu lần không. Nhưng chúng cũng không ngu. Chúng tôi sẽ kiểm tra xem Leonard có trong đó không, rồi xông vào chẻ ngay đầu con quỷ đó. Nếu không, chúng tôi sẽ truy lùng nơi khác, và lúc đó, người của gánh xiếc sẽ phải tự lo. Đúng không, Darren?

Tôi nghĩ đến những người bạn quái dị của mình: Evra, Merla, Hans tay Thần và tất cả... Tôi nghĩ đến Harkat, Debbie và những gì có thể xảy ra cho họ. Rồi tôi nghĩ đến ma cà rồng. Chuyện gì sẽ xảy ra cho thị tộc nếu chúng tôi hy sinh tính mạng để cứu bạn bè không phải ma cà rồng?

-Ờ...

Tôi khốn khổ ậm ừ, dù biết mình đang làm điều phải nhưng vẫn cảm thấy mình như một tên phản bội.

Alice và ông Vancha kiểm tra lại vũ khí của họ. Họ tự trang bị bằng mấy con dao làm bếp. Sau khi gọi mấy cuộc điện thoại, thu xếp cho Annie và Darius được bảo vệ an toàn, bà Alice cùng ông Vancha và tôi – với Evanna đi sau cùng – ra khỏi nhà. Lần thứ hai trong đời tôi rời xa thị trấn tuổi thơ. Tận đáy lòng, tôi tin chắc là sẽ không bao giờ quay lại nữa.

CHƯƠNG SÁU

Chúng tôi đi qua thị trấn không gặp sự cố nào. Hình như tất cả cảnh sát đã đổ dồn hết về khu thể thao. Chúng tôi không gặp những chốt chặn và các toán tuần tra. Thị trấn yên tĩnh lạ thường. Mọi người đều ở trong nhà, hay quán rượu, xem vụ quay bắt qua truyền hình, chờ đợi hành động quyết định của cảnh sát. Đó là sự yên tĩnh tôi từng biết trong quá khứ. Sự yên tĩnh thường tới trước một trận đánh và sự chết chóc.

Mấy chục xe con và xe tải của cảnh sát nối vòng quanh ngoài sân bóng. Lính gác trang bị vũ khí đứng kiểm tra các điểm ra vào. Rào kẽm gai ngăn chặn dân chúng và báo chí. Trên các bức tường, đèn pha cực mạnh rọi xuống sân bóng. Dù còn xa, mắt tôi ứa nước mắt vì ánh sáng. Ngừng lại, tôi lấy mảnh vải áo buộc quanh mắt.

Bà Alice nhìn tôi hỏi:

-Chịu nổi không?

-Tôi sẽ làm những gì phải làm.

Dù nói cứng nhưng tôi cũng không tin vào chính mình. Tình trạng tôi rất thê thảm, thê thảm hơn cả khi thất bại trong Toà Thử thách, phải chạy trốn xuyên qua con suối ngầm trong lòng Núi Ma cà rồng. Thanh tủy vết thương trên vai, cạn kiệt sức lực, và vụ truyền máu đã rút hầu hết năng lượng của tôi. Tôi chỉ muốn ngủ, không muốn phải đánh nhau tới chết. Nhưng trong cuộc đời, chúng ta không thể chọn thời điểm trong một khoảnh khắc quyết định. Chúng ta phải đón nhận khi nó tới, bất chấp tình trạng của chúng ta thế nào.

Đám đông tụ tập quanh rào chắn. Chúng tôi trà trộn vào họ. Trong bóng tối và đoàn người chen lấn, cảnh sát không nhận ra chúng tôi, thậm chí ngay cả khi ông Vancha và bà Evanna ăn mặc khác thường cũng không làm ai chú ý. Từ từ lách lên phía trên, chúng tôi thấy những cột khói dày đặc bốc lên từ trong sân bóng, và thỉnh thoảng nghe tiếng súng nổ.

Bà Alice hỏi những người đứng sát bên rào:

-Gì thế? Cảnh sát đã vào bên trong chưa?

Một ông vạm vỡ đội mũ lưỡi trai trả lời:

-Chưa. Nhưng mấy tiếng trước có một đội xung kích vào rồi. Chắc là đơn vị xuất sắc mới thành lập. Họ toàn trọc đầu, sơ mi nâu, quần tây đen.

Một thằng bé lanh chanh nói:

-Mất bồi đồ lôm. Chúa nghĩ là máu đấy.

Mẹ nó cười lớn:

Vớ vẩn. Sơn đấy, để khỏi loá vì anh đèn thôi mà.

Lo lắng vì thông tin vừa nghe, chúng tôi rút lui. Phía sau, thằng bé bỗng la toán lên:

-Má, bà kia mặc toàn dây thừng!

Mẹ nó mắng:

-Đừng bịa chuyện tầm phào nữa.

Khi tới một khoảng cách an toàn, bà Alice bảo tôi:

-Có vẻ cậu đã nói đúng. Ma mới đang ở đây. Mà chúng thì luôn sát cánh bên chủ nhân.

-Nhưng vì sao cảnh sát để chúng vào chứ? Không lẽ họ làm việc cho ma cà chóp?

Chúng tôi nhìn nhau bối rối. Ma cà rồng và ma cà chóp luôn giữ kín những cuộc đụng độ giữa họ, tránh con mắt của loài người. Nếu ma cà chóp phá luật lệ từ mấy trăm năm qua và làm việc chung với lực lượng chính qui của con người, thì đây quả là tín hiệu đáng ngại mới trong Chiến Tranh Của Các Vết Thẹo.

Alice nói:

-Tôi có thể qua mặt cảnh sát. Chờ đây. Để tôi tìm hiểu thêm chuyện này.

Quay lại, bà lách qua đám đông, vượt qua rào cản. Lập tức một cảnh sát ngăn lại, hạch hỏi. Nhưng sau mấy câu nói nhanh gọn, Alice được đưa tới cấp chỉ huy.

Tôi và ông Vancha bồn chồn chờ đợi. Evanna bình tĩnh đứng kế bên. Đầu óc tôi rối bời, chân tay rung rẩy, cố phân tích tình huống. Tôi đã bảo bà Alice, là sẽ làm những gì phải làm. Nghĩa là sẵn sàng chiến đấu. Nhưng thật tình tôi không biết có thể tự lo liệu được cho mình hay không. Có lẽ lúc này, điều tôi nên làm là rút lui, chờ sức khoẻ phục hồi² bình tĩnh lại. Nhưng Steve đã thúc đẩy cuộc chiến này. Nó đang kêu gọi bắn phá. Tôi phải phấn đấu nỗ lực bằng tất cả khả năng của mình, và cầu xin thần linh ma cà rồng tiếp thêm sức mạnh.

Tôi lại nghĩ đến lời tiên đoán của Evanna: Nếu đêm nay tôi và ông Vancha đụng độ với Steve, một trong ba chúng tôi sẽ chết. Nếu tôi hoặc ông Vancha chết, Steve sẽ trở thành Chúa tể Bóng Tối, ma cà chóp sẽ thống trị đêm tối và thế giới của loài người. Nhưng nếu Steve chết, tôi sẽ trở thành Chúa tể Bóng Tối, sai khiến ông Vancha và huỷ hoại thế giới.

Phải có cánh chuyển đổi tình thế đó. Nhưng cách nào? Cố hòa giải với Steve? Không thể. Mà dù có thể, tôi cũng không làm sau cái chết của ông Crepsley, Tommy, Shancus và quá nhiều người khác. Hoà bình không phải là chọn lựa của tôi.

Nhưng còn cách nào khác? Tôi không thể chấp nhận để thế giới thành địa ngục. Tôi bắt cần những gì Evanna nói. Phải có cách ngăn chặn sự xuất hiện của Chúa tể Bóng Tối. Phải có...

Mười phút sau, bà Alice trở lại, mặt tối sầm:

-Họ đang hí hửng nghe theo ma cà chóp. Tôi giả bộ là một trưởng thanh tra ngoài thị trấn, đề nghị giúp đỡ họ. Gã sĩ quan bảo tất cả đã ổn định. Hỏi về những tên áo nâu, hắc bảo đó là một lực lượng đặc biệt của chính phủ. Hắc không nói nhiều, nhưng tôi có cảm tưởng hắc nhận lệnh từ chúng. Không biết chúng hối lộ hay đe dọa gì hắc, nhưng rõ ràng chúng đang nắm đầu gã sĩ quan này.

Ông Vancha hỏi:

-Bà không thuyết phục nổi hắc để cho chúng ta vào hay sao?

-Không cần. Một lối vào phía sau để ngỏ. Cảnh sát gác quanh điểm đó không ngăn chặn bất cứ ai vào trong cả.

Tôi ngạc nhiên hỏi:

-Hắc nói với bà như thế?

Ghe tỏm nhổ nước bọt lên đất, bà nói:

Đồ phản bội! Hắc được lệnh trả lời bất kì ai hỏi.

Nhếch mép cười, ông Vancha hỏi tôi:

-Leonard đang ở trong đó, đúng không?

Không còn nghi ngờ gì nữa. Nó sẽ không để lỡ những dịp như thế này đâu.

Gõ ngón cái lên tường sân bóng, ông Vancha nói:

-Nó dành riêng cho chúng ta lối vào này. Chúng ta là khách danh dự. Làm nó thất vọng là... thiếu lễ độ.

-vào đó, có thể chúng ta sẽ không còn sống mà trở ra.

Ông Vancha chặc lưỡi:

-Đó là tư tưởng tiêu cực.

Bà Alice hỏi:

-vậy là chúng ta vẫn tiến lên, dù chỉ có vài người và vài khẩu súng?

Suy nghĩ một lúc, ông Vancha nói:

-Ờ, quá dày dạn với chiến trường ác liệt rồi, bây giờ không cần thiết phải tính toán gì nữa.

Tôi cười với ông hoàng đồng triều. Alice nhún vai. Mặc bà phù thủy Evanna vẫn trơ trơ như bao giờ. Rồi, không bàn bạc gì thêm, chúng tôi lách vòng ra sau, tiến tới lối vào không người gác.

Phía sau đèn không quá sáng, cũng không đông người. Có khá nhiều cảnh sát, nhưng như đã được cho biết, chúng không dòm ngó tới chúng tôi. Khi chúng tôi sắp đi qua khoảng trống giữa hàng ngũ cảnh sát, bà Alice ngăn lại, ngập ngừng nói:

-Tôi có ý kiến. Nếu tất cả chúng ta cùng vào, chúng có thể khép kín một mảnh lưới bao vây, chúng ta sẽ không thoát ra nổi. Nhưng nếu, tấn công hai ngã một lúc thì...

Bà phác thảo kế hoạch ngay, tôi và ông Vancha thấy có lý. Vì vậy chúng tôi kiên nhẫn chờ đợi Alice gọi mấy cuộc điện thoại suốt một tiếng. Trong đó tôi và ông Vancha chuẩn bị tinh thần và thể chất. Trong sân bóng khói đang dày đặc hơn, bên ngoài rào chắn đám đông cũng đông hơn. Đa số những người mới tới là dân bụi đời, vô gia cư. Họ hoà nhập với đám đông, rồi âm thầm chen lấn ra phía trước, tiến gần rào cản.

Sau cùng, bà Alice trao cho tôi một khẩu súng lục, và chúng tôi tạm biệt nhau. Ba chúng tôi siết chặt tay, chúc nhau may mắn. Rồi tôi và ông Vancha tiến vào cửa không bị ngăn chặn. Evanna theo sau như một bóng ma. Chúng tôi vượt qua cảnh sát vũ trang. Chúng tôi nhìn snag hướng khác hoặc quay lưng lại khi chúng tôi đi ngang qua.

Một lúc sau chúng tôi đã bỏ lại vùng sáng bên ngoài, tiến vào bóng tối trong đường hầm của cầu trường, và tiến gần hơn tới cuộc hẹn hò của chúng tôi với định mệnh.

CHƯƠNG BẢY

Đường hầm có nhiều khúc cong, nhưng tiến thẳng ở cửa ra sân. Tôi và ông Vancha lẳng lặng đi bên nhau. Nếu Steve đang chờ đợi và nếu đêm tối chống lại chúng tôi, thì chỉ trong vài giờ nữa một trong hai sẽ chết. Trong hoàn cảnh này, chẳng còn gì để nói. Chắc có lẽ ông Vancha đang cầu nguyện với thần linh ma cà rồng. Lo lắng chuyện xảy ra sau cuộc chiến, tôi vẫn không ngừng nghĩ cách ngăn chặn sự xuất hiện của Chúa tể Bóng Tối.

Dọc đường đi, chúng tôi không thấy ai, không thấy dấu hiệu có bấy. Ra khỏi đường hầm, chúng tôi đứng chết lặng trước cảnh hỗn loạn do đám bộ hạ của Steve đã gây ra. Đứng cách xa bên trái chúng tôi một chút, Evanna cũng đang quan sát cuộc tàn sát đó. Lều bạt xe cộ của Gánh Xiếc Quái Dị đang ngùn ngụt cháy. Đó là nguyên nhân của những cột khói đang cuộn cuộn lên không. Trên khán đài, cách đường hầm chừng hai mươi mét, diễn viên và nhân viên trong đoàn xúm xít bên nhau. Trong số họ, tôi thấy Harkat đứng gần Evra và Merla. Chưa bao giờ khuôn mặt xám ngoét của anh ta có vẻ phần nộ đến thế. Vây quanh họ là tám ma mới vũ trang. Những ngọn đèn pha từ bên trong rọi thẳng vào họ. Xác chết ngổn ngang chung quanh. Hầu hết là nhân viên hậu đài, nhưng có một ngôi sao từng gắn bó với gánh xiếc lâu năm: người nghệ sĩ uốn dẻo Alexander Xương Sườn sẽ chẳng bao giờ còn xuất hiện trên sân khấu nữa.

Giật bỏ mảnh vải che mắt, tôi cố điều chỉnh mắt cho quen với ánh sáng chói chang, tìm Debbie trong số người sống sót. Không một dấu vết nào của cô. Hốt hoảng, tôi đưa mắt quan sát những khuôn mặt, những thân hình người chết. Nhưng cũng không thấy Debbie.

Nhều ma-cà-chóp và mà mới tuần tra sân bóng, đi vòng quanh xe cộ và lều bạt đang cháy, để kiểm tra ngọn lửa. Từ sau một giàn thiêu cao nhất, lão Tí Nị bước ra, xuyên qua màn lửa, hai bàn tay phúi lên nhau. Lão đeo găng tay và đội cái mũ cao nghều nghệu màu đỏ của... ông Cao! Tôi chợt hiểu ngay, lão đã đặt xác ông Cao trong lều, để hỏa tang. Trông lão vẫn bình tĩnh,

nhưng với cái mũi và đôi găng tay, có thể thấy là lão cũng có phần xúc động vì cái chết của con trai.

Giữa cái lều đang cháy và những người sống sót là một giá treo cổ mới vùi vàng dựng lên. Nhiều dây thong lọng lủng lẳng trên thanh xà ngang, nhưng chỉ một sợi giữ cái cổ khẳng khiu tội nghiệp của cậu bé rắn – Shancus.

Tôi gài lên, xông tới. Ông Vancha nắm cánh tay tôi ghì lại. – Bây giờ chúng ta chẳng có thể làm gì cho nó được nữa.

- Nhưng...

- Nhìn thấp xuống đi.

Nhìn xuống, tôi thấy một nhóm ma cà chóp đang tập buộc dây dưới xà ngang. Tất cả bọn chúng đều trang bị gươm hoặc rìu. Sau chúng, đứng trên một vật cao, Chúa tể Ma-cà-chóp, Steve Leopard. Nó chưa thấy chúng tôi.

Tôi gồng người. Ông Vancha vội nói:

- Bình tĩnh. Đừng hấp tấp.

Đảo mắt từ phải sang trái, ông thì thầm:

- Tại đây có khoảng bao nhiêu Ma-cà-chóp và ma mới? Chúng còn ẩn nấp trên khán đài hay sau những lều bạt cháy không? Hãy tính toán thật chính xác trước khi chúng ta hành động.

Hít một hơi thật sâu, tôi cố bắt mình phải suy nghĩ thật bình tĩnh, rồi quan sát. Mười bốn ma-cà-chóp – chín tên tụ tập quanh Steve – hơn ba chục ma mới. Không thấy Gannen Harst. Nhưng rất có thể ông ta đang đứng gần Steve, trà trộn trong người của gánh xiếc, giữa chúng tôi và giàn treo cổ.

Ông Vancha nói:

- Theo ta, có hơn một chục ma-cà-chóp, số ma mới gấp ba lần, đúng không?

- Khoảng đó.

Ông nháy mắt:

- Lợi thế nghiêng về chúng ta, thưa ngài.

- Ông nghĩ thế sao?

- Chắc chắn.

Ông nói với giọng hăng hái giả tạo. Cả hai chúng tôi đều biết tình hình không sáng sủa gì. Chúng tôi thua kém kẻ thù từ người tới vũ khí. Con chủ bài của chúng tôi chỉ là ma-cà-chóp và ma mới không được phép giết chúng tôi. Lão Tí Nị đã tiên tri, ngoài chúa tể của chúng, bất cứ kẻ nào khác giết chúng tôi, ma cà chóp sẽ bị diệt vong.

Không nói với nhau một lời, nhưng chúng tôi cùng tiến lên một lúc. Hai tay tôi cầm hai con dao. Ông Vancha đã rút ra mấy ngôi sao bạc. Ông tin khi đánh xáp lá cà, tay không hiệu quả hơn. Evanna theo sát gót chúng tôi.

Đám ma mới vây quanh người của gánh xiếc thấy chúng tôi tiến tới nhưng không phản ứng,

chỉ xiết chặt vòng vây quanh tù nhân của chúng hơn. Thậm chí cũng không báo cho đồng bọn sự có mặt của chúng tôi. Rồi tôi hiểu vì sao. Steve và bộ hạ của nó đã phát hiện ra chúng tôi. Steve đang đứng trên một cái thùng – hay một vật gì đó – vui vẻ nhìn chúng tôi. Trong khi đó, đám ma-cà-chóp đứng trước nó lăm lăm vũ khí, bảo vệ.

Chúng tôi phải đi qua nhóm tù nhân để tới Steve, ngừng lại trước Evra, Merla và Harkat. Hai vợ chồng đầm đìa nước mắt. Đôi mắt xanh lè của Harkat long lanh phần nộ. Anh ta đã kéo khẩu trang xuống, để lộ những cái răng xám xịt nhọn hoắt (anh ta có thể sống nửa ngày không đeo khẩu trang).

Tôi nhìn Evra và Merla đầy ân hận, rồi nhìn xác con trai họ đang lủng lẳng dưới giá treo cổ. Đám ma mới nhìn tôi cảnh giác, nhưng không phản ứng gì.

Ông Vancha giật khuỷu tay tôi:

- Đi thôi.

Không thể không nói vài lời với Evra và Merla, tôi nghẹn ngào:

- Tôi... rất tiếc... Nếu có thể... tôi sẽ không...

Evra và Merla im lặng. Rồi với một tiếng thét lạnh lạnh, Merla nhào ra khỏi đám lính gác chung quang, xông vào tôi, vừa gào vừa cào và nhổ nước bọt lên mặt tôi:

- Tôi căm ghét cậu. Con tôi chết là vì cậu.

Tôi đứng im. Nhục nhã. Merla ghì tôi xuống đất, rồi vừa khóc vừa đánh đấm tôi. Đám ma mới tiến lại, kéo chị ấy ra. Nhưng Steve quát lên:

- Không. Mặc chúng nó. Vui đấy chứ.

Merla quay mặt tôi lại. Thậm chí tôi không đưa tay lên che chắn. Chị ta chửi rửa tôi thậm tệ. Ước gì đất nứt ra, nuốt gọn tôi vào.

Rồi... Merla cúi sát mặt xuống, như sắp cắn tôi, chị ấy thì thầm:

- Steve đang giữ Debbie.

Tôi trở mắt nhìn. Merla tiếp tục gào thét chửi rửa, rồi lại ghét sát tôi thì thầm:

- Chúng tôi không chống đối. Nó tưởng chúng tôi hèn nhát. Chúng tôi chờ cậu, vì Harket bào cậu sẽ tới để hướng dẫn chúng tôi.

Ghì chặt đầu, chị nhìn thẳng mắt tôi, mỉm cười qua làn nước mắt:

- Cậu không có lỗi. Chúng tôi không thù oán cậu đâu. Chính Steve mới là con quỷ.

- Nhưng nếu tôi... không... Nếu tôi bảo ông Vancha giết R.V...

-Đừng nghĩ thế nữa. Cậu không đáng trách. Giờ thì hãy giúp chúng tôi giết lũ man rợ. Khi sẵn sàng, hãy ra tín hiệu, chúng tôi sẽ đáp ứng. Chúng tôi sẽ chiến đấu đến người cuối cùng.

Nói xong, Merla lại gào thét, bóp cổ tôi, rồi lăn xuống đất, khóc thảm thiết. Evra xông vào, kéo vợ vào với nhóm. Anh nhìn tôi, chỉ nhìn một thoáng, nhưng tôi thấy biểu lộ tất cả những gì tôi đã thấy trong đôi mắt Merla: Căm hận Steve và đồng bọn, nhưng xót thương tôi.

Tôi vẫn cảm thấy có lỗi vì những gì đã xảy ra cho Shancus và những người khác. Nhưng tình

cắm của Evra và Merla cho tôi nghị lực để chịu đựng. Nếu họ cắm thù tôi, có lẽ tôi không thể tiếp tục nổi nữa. Nhưng bây giờ được họ ủng hộ, tôi không chỉ cảm thấy có thể tiếp tục, tôi còn cảm thấy mình phải làm... vì họ.

Giả bộ lão đảo cổ đứng dậy. Khi ông Vancha chạy ra giúp, tôi nói nhỏ thật nhanh:

- Họ theo chúng ta. Chúng ta đánh, họ sẽ đánh. Dìu tôi đi, làm như tôi không thể nói được, ông tiếp tục hỏi, tôi bị đánh có đau không, có sao không, có muốn nghỉ ngơi không.

Gạt ông ra, tôi nói:

- Cháu không sao.

Quay lưng lại bạn bè trong gánh xiếc như họ đã làm nhục mình. Tôi chỉ mấp máy môi, đủ để ông nghe.

- Merla nói Steve đã bắt Debbie.

Ông thì thầm lại:

- Có thể chúng ta không có khả năng cứu cô ấy.

- Cháu biết. Nhưng chúng ta sẽ cố chứ?

Im lặng một lúc. Ông ậm ừ:

- Được.

Chúng tôi rảo bước tới thẳng giá treo cổ. Con thú ma-cà-chóp nửa mùa đang đứng đợi, nửa khuôn mặt khuất sau cái bóng của Shancus Von đang đong đưa.

CHƯƠNG TÁM

- Đứng lại. Một trong chín tên ma-cà-chóp đứng trước Steve la lên khi chúng tôi còn cách nó chừng năm mét. Chúng tôi ngừng lại. Lúc này tôi thấy rõ Steve đang đứng trên xác một người trong đoàn xiếc. Pasta O'Malley. Tôi cũng thấy Gannen Harst đứng bên phải Steve, gờm tuốt trần, chăm chăm nhìn chúng tôi.

Tên ma-cà-chóp quát bảo ông Vancha:

- Bỏ mấy ngôi sao xuống.

Thấy ông không làm theo, hai ma-cà-chóp khác nâng cao cây giáo, hướng thẳng về phía ông. Nhún vai, ông Vancha cài shuriken lại vào đai, hạ tay xuống.

Tôi ngược nhìn lên Shancus đang đong đưa theo làn gió nhẹ. Tấm đòn ngang kêu kéo kẹt. Với tôi, âm thanh đó lớn hơn bình thường vì đang trong giai đoạn trần tấy. Nghe như tiếng rít của một con lợn lòi.

Tôi gầm lên với Steve:

- Đưa nó xuống.

Steve nhỏ nhẹ nói:

- Tao không có ý đó. Tao thích hình ảnh nó đóng đũa như thế. Có lẽ tao sẽ treo cha mẹ nó hai bên. Cả em trai em gái nó nữa. Cả gia đình được bên nhau. Mà thấy sao?

Ông Vancha hỏi Gannen Harst:

- Sao mi có thể đi cùng gã điên rõ này chứ? Ta không cần biết Des Tí Nị nói gì về hấn, tên loạn trí này không thể làm được gì ngoài chuyện làm ô nhục cho ma-cà-chóp mà thôi.

- Vì Steve là máu của ma-cà-chóp. Em không đồng ý với đường lối của ông ta – chính ông ta cũng biết, nhưng ma-cà-chóp không giết người chung dòng máu.

- Nếu kẻ nào phạm luật thì phải giết. Leonard sử dụng súng đạn. Nếu làm như thế, bất cứ ma-cà-chóp nình thường nào cũng sẽ bị tử hình.

- Nhưng Steve không bình thường, mà là Chúa tể. Desmond Tí Nị đã nói, nếu không tuân phục Chúa tể, ma-cà-chóp sẽ bị tiêu diệt. Dù em muốn hay không, Steve có quyền bẻ cong luật lệ, thậm chí bỏ hết luật lệ. Tất nhiên em mong muốn ông ta không phạm luật, nhưng địa vị em không thể trừng trị nếu Steve phá luật.

- Mi chấp nhận những hành động của hấn?

- Không. Nhưng thị tộc chấp nhận. Em chỉ là một nô bộc của họ. Lịch sử có thể phán xét Steve. Em chỉ làm bốn phận được chỉ định: là phục vụ và bảo vệ.

Trước ánh mắt trừng trừng của người anh, Gannen chỉ bình thản nhìn lại.

Steve ha hả cười hỏi tôi:

- Gia đình đoàn tụ vui vẻ chứ? Tao đang hi vọng mày sẽ đến đây cùng Annie và Darius. Tưởng tượng chúng ta sẽ vui vẻ đến chừng nào.

Tôi chỉ muốn lao vào, xé toang họng nó với hai bàn tay trần và hai hàm răng. Nhưng đám vệ sĩ của nó sẽ băm thây tôi trước khi tôi kịp ra ta. đành kiên nhẫn chờ thời cơ, tôi nói:

- Lúc này họ đã xa đi khỏi đây rồi.

- Con trai tao sao rồi? Mày giết nó rồi hả?

- Tao không phải giết. Khi thấy máy giết Shancus, nó đã nhận ra mày là quái vật. Tao đã kể cho nó nghe quá khứ huy hoàng của máy. Annie cũng cho nó biết mọi chuyện. Không bao giờ nó nghe theo lời mày nữa đâu. Mày mất nó rồi. Darius không còn là con trai của mày nữa.

Tôi muốn làm Steve đau đớn bằng lời nói. Nhưng nó chỉ cười hềnh hếch cười:

- Tốt thôi. Thật ra tao chưa bao giờ ưa nổi nó. Một thằng nhóc gầy nhom, ủ dột. Không biết thưởng thức máu. Tuy nhiên... tao tin là nó sẽ sớm thềm máu thôi.

- Tao không tin.

Steve huênh hoang:

- Tao đã truyền máu cho nó. Nó mang nửa dòng máu ma-cà-chóp rồi.

Tôi cười:

- Không đâu. Nó là một ma-cà-rồng nửa mùa. Như tao.

Steve hoang mang, trừng trừng nhìn tôi:

- Mà truyền máu lại cho nó?

- Chính xác. Bây giờ nó là một đồng loại của chúng tao. Tao nói rồi, nó không còn là con mày nữa... trên bất cứ phương diện nào.

Mặt Steve sa sầm:

- Mày không được làm như thế. Thằng bé là của tao.

- Chưa bao giờ nó là của mày. Mày chỉ lừa gạt để nó tin thế thôi.

Steve định trả lời, nhưng rồi chỉ lắc đầu, làu bàu:

- Không sao. Thằng nhóc không quan trọng. Để sau này tao sẽ tính sổ cả hai mẹ con nó. Bây giờ hãy trở lại vấn đề hay hơn. Tất cả chúng ta đều biết rõ lời tiên tri rồi.

Hất đầu về phía lão Tí Nị đang dạo quanh mấy cái xe và lều bạt cháy – rõ ràng không quan tâm tới tôi và nó – Steve nói tiếp:

- Darren hoặc Vancha sẽ giết tao, hoặc tao sẽ giết một trong hai tụi bây, để quyết định số phận Chiến Tranh Của Các Vết Thẹo.

Giọng khinh thường, ông Vancha lên tiếng:

- Nếu Tí Nị tiên tri đúng.

Steve nhăn mặt hỏi:

- Ông không tin ông ta.

- Không tin hoàn toàn, Tí Nị và con gái lão...

Ông nhìn bà Evanna, nói tiếp:

- ... có kế hoạch riêng của họ. Ta chấp nhận hầu hết những gì họ tiên đoán, nhưng không xem những tiên đoán của họ như những sự kiện tuyệt đối chính xác.

- Vậy thì tại sao ông có mặt tại đây?

- Phòng khi... chúng chính xác.

Steve có vẻ bối rối:

- Sao ông có thể không tin? Desmond Tí Nị là tiếng nói của định mệnh. Ông ấy nhìn thấu tương lai, biết tất cả những gì đã và sẽ xảy ra. Tương lai là do chính chúng ta tạo ra. Bất chấp chuyện xảy ra đêm nay, ta tin thị tộc ta sẽ chiến thắng thị tộc của mi. Nhưng dù sao ta sẽ vẫn giết mi. Chỉ để... an toàn hơn.

Steve run rẩy vì phần nộ:

- Ông là một kẻ rò đại ngu xuẩn.

Nhìn tôi, nó hỏi:

- Tao tin là mày tin lời tiên tri?

- Có thể.

- Chắc chắn là mày tin. Vancha không đáng kể. Tao và mày là những đứa con của định mệnh, là người thống trị và kẻ nô lệ, là người chiến thắng và kẻ bị thống trị. Hãy dẹp Vancha sang một bên, một mình bước lên đây. Tao thề là sẽ đấu sòng phẳng. Mày và tao, hai gã đàn ông. kẻ thắng người thua. Một Chúa tể Ma-cà-chóp, hoặc một Ông Hoàng Ma-cà-rồng sẽ cai trị đêm tối.

- Mày là kẻ dối trá. Sao tao có thể tin là mày không giăng bẫy?

- Không. Tao thề.

- Lời thề của mày có ý nghĩa gì đâu.

Tôi nhìn ông Vancha, hỏi:

- Ông nghĩ sao?

- Không. Chúng ta cùng đánh nó.

- Nhưng nếu nó định đấu sòng phẳng với cháu...

- Quý dũ không biết sòng phẳng là gì đâu. Nó lừa gạt. Bản chất của nó là vậy. Chúng ta không làm gì theo ý nó hết.

Tôi nhìn lại Steve:

- Dẹp đề nghị đó của mày đi. Nào, tiếp theo là gì đây/

Trông Steve như sắp nhảy qua hàng ma-cà-chóp để tấn công tôi. Răng nhe ra, hai bàn tay xoắn vặn vào nhau, toàn thân run lên vì tức giận. Gannen Harst cũng nhìn thấy điều đó, nhưng tôi ngạc nhiên nhìn thấy: thay vì bước lên làm Steve bình tĩnh lại, ông ta lùi lại nửa bước. Hình như đã quá chán ngán vị chúa tể điên rồ độc ác, ông ta muốn Steve nhào ra, bằng cách này hay cách khác, giải quyết vấn đề này cho xong.

Nhưng đúng lúc tưởng như khoảnh khắc kết thúc cuộc đối đầu, Steve bỗng dịu xuống, mỉm cười. Rồi nó thở dài nói:

- Tao đã cố hết sức làm cho mọi người cũng thoải mái. Nhưng có những kẻ không muốn tham gia. Rất tốt. Nào, đây là chuyện... tiếp theo.

Đặt ngón tay lên miệng, nó huýt sáo lạnh lạnh. Từ sau giá treo cổ, R.V bước ra. Lão cự chiến sĩ môi trường râu rậm nâng một sợi dây thừng giữa ba móc tay lẻ loi (những móc khác đã bị ông Cao bẻ gãy trước khi chết).

Lão giật sợi dây. Một phụ nữ bị trói lê bước tiến ra. Debbie!

Tôi chờ đợi sự việc này, nên không bị hốt hoảng. R.V. kéo Debbie tiến lên mấy bước, nhưng ngừng lại cách xa Steve một khoảng. Trông con người đã một thời là chiến sĩ bảo vệ hòa bình và bà mẹ thiên nhiên không được vui. Đầu lắc lư, mắt lơ đãng, lão cắn môi dưới tới ứa máu.

Lần đầu tôi gặp R.V., lão là một người tình nguyện nhiệt tình tranh đấu để cứu thế giới khỏi nạn ô nhiễm. Rồi lão trở thành một quái vật điên rồ chỉ thèm khát trả thù vì đôi tay bị mất. Bây giờ lão chỉ còn là một đồng toi tả, ân hận.

Steve không chú ý tới vẻ bối rối của R.V. Nó chỉ chăm chăm nhìn Debbie, rồi quay sang tôi bốn cọt:

- Đẹp không? Trông cứ như thiên thần. Giống chiến binh hơn lần cuối cùng chúng ta gặp

nhau, nhưng chính vì thế lại càng dễ thương hơn.

Mắt nó sáng lên, quở quyết:

- Thật đáng tiếc nếu tao bảo R.V. móc ruột ả như một con chó dại.

Không chớp mắt, tôi bình tĩnh nói:

- Mà đừng dùng cô ấy để chống lại tao được đâu. Cô ấy biết mà là ai và nguy hiểm nào đang chờ đợi. Tao yêu cô ấy, nhưng bốn phận tao là đặt thị tộc lên hàng đầu. Cô ấy hiểu điều đó.

- Mà định sẽ đứng đó nhìn ả chết?

Tôi chưa kịp trả lời, Debbie đã gào lên:

- Đúng!

Steve rên rầm:

- Các người cố tình làm phiền tao. Tao ráng đàn ông, nhưng các người đã ném trả sự tử tế đó vào mặt tao...

Nó nhảy khỏi xác Pasta O'Malley, gầm gừ quát tháo, sải chân lui tới sau đám vệ sĩ. Tôi chăm chú nhìn. Nếu nó tiến ra xa hơn, tôi tấn công ngay. Nhưng dù đang cơn phẫn nộ, nó cũng rất thận trọng.

Thình lình, nó đứng phắt lại:

- Được. R.V – giết nó đi.

R.V bất động. Lão thiếu não lom lom nhìn mặt đất.

- R.V! Lão nghe gì không? Giết ả ngay.

- Tôi... không muốn...

R.V. lấp bắp, mắt ngược lên. Tôi thấy trong mắt lão đầy vẻ hoang mang và đau khổ.

- Steve, đáng lẽ ngài không nên giết thằng bé. Nó không làm gì hại chúng ta. Hành động đó là không đúng. Trẻ em là tương lai.

- Ta làm những gì phải làm. Bây giờ mi cũng sẽ phải làm như ta.

- Nhưng cô ta không là ma-cà-rồng...

- Nó làm việc cho chúng.

R.V. rên rỉ:

- Tôi biết. Nhưng vì sao phải giết cô ta? Vì sao ngày đã giết thằng bé? Chúng ta chỉ muốn giết Darren. Nó là kẻ thù. Nó là kẻ duy nhất phải trả giá cho hai bàn tay của tôi.

Steve gầm lên, tiến lại ma-cà-chớp rậm rừ:

- Đừng giở trò phản lại ta. Chính mi cũng từng giết người, cả người có tội và người vô tội. Đừng giảng luân lý với ta. Không hợp với mi đâu.

- Nhưng... nhưng... nhưng...

- Im. Đừng lấp bắp nữa. Giết nó đi.

Steve gào thét, bước ra khỏi đám vệ sĩ. Chớp thời cơ, tôi phóng tới. Nhưng ông Vancha đã vượt lên trước tôi.

- Này!

Ông nhảy tới, rút một shuriken, phóng vào Steve. Một tên vệ sĩ nhào ra, hứng ngôi sao vũ khí đang vù vù bay tới, hy sinh mạng sống để cứu chúa tể.

Khi những tên kia xông lên chặn đường ông Vancha, tôi rút khẩu súng mượn của bà Alice, đưa cao tay, bắn ba phát chỉ thiên: tín hiệu mở màn bạo động.

CHƯƠNG CHÍN

Tiếng nổ phát súng thứ ba của tôi còn âm vang, ngoài sân bóng đã ròn rã tiếng súng đáp trả của Alice và đội ủng hộ ma-cà-rồng. Bà Alice đã kêu gọi những người vô gia cư trước khi tôi và ông Vancha xuống đường hầm, rồi bố trí họ quanh rào cản, ngoài sân bóng. Sau nhiều năm tháng sống nhờ những mẩu đồ ăn của thiên hạ ném bỏ, giờ là lúc họ nổi dậy. Chỉ được huấn luyện sơ sài và với những vũ khí thô sơ, nhưng họ có lòng căm giận và nhiệt tình khao khát được chứng tỏ bản thân. Vì vậy vừa có tín hiệu của tôi, họ đồng loạt nhảy qua rào cản, bất ngờ tấn công cảnh sát, hi sinh bản thân mình, chiến đấu và chết không chỉ vì chính họ, mà cho cả những kẻ coi thường họ như cỏ rác.

Chúng tôi không biết rõ mục đích của cảnh sát. Rất có thể Steve bảo họ bảo vệ bên ngoài, bất chấp những gì xảy ra trong sân. Trong trường hợp đó, sự tấn công của những người vô gia cư sẽ không đem lại kết quả gì. Nhưng nếu cảnh sát có mặt là để hỗ trợ cho ma-cà-chóp và ma mới, thì họ có thể làm cho cảnh sát rối loạn, và giúp chúng tôi có thêm thời gian trong sân.

Hầu hết ma-cà-chóp tiến lên ngăn chặn ông Vancha, nhưng hai tên nhào vào, quật tôi xuống đất, đánh văng khẩu súng khỏi tay tôi. Hai tên đó ngồi lên tôi kèm chặt, không để tôi nhúc nhích. Nhưng...

Nhưng ngôi sao và nhân viên Gánh Xiếc Quái Dị cũng đã tập hợp lại khi có tín hiệu của tôi. Cùng lúc với đội ủng hộ ma-cà-rồng tấn công cảnh sát, những tù nhân trong sân bóng – với hai tay không – tấn công ma mới, đẩy lùi chúng bằng sức mạnh của số đông. Tụi ma mới bắn súng, chặt rìu chém. kiếm vào đám đông. Nhiều người gục xuống, vì chết hoặc bị thương. Nhưng họ bất chấp, tiếp tục gào thét, cắn, đấm, đá lại chúng. Không sức mạnh thế gian nào có thể đẩy lùi nổi họ.

Trong khi những người của Gánh Xiếc Quái Dị quyết liệt tấn công ma mới, Harkat dẫn đầu một nhóm tiến lên giá treo cổ. Anh nhặt cây rìu từ một ma mới, với một đường chặt ngọt sớt, bổ xuống đầu một ma mới đang cố chặn đường, rồi không ngừng chân, tiếp tục tiến lên.

Ông Vancha vẫn đang chiến đấu với mấy vệ sĩ của Steve, cố xông qua chúng để tiến gần tên chúa tể. Ông đã hạ được hai tên, nhưng những tên khác vẫn bám vị trí. Ông bị nhiều vết thương

nhưng không nghiêm trọng. Nhìn quanh, tôi thấy Gannen Harst đang xô đẩy Steve khỏi vùng nguy hiểm. Steve cự nự. Nó muốn chờ ông Vancha.

Phía sau Steve và Gannen Harst, R.V. đã buông sợi dây thừng, lùi xa Debbie. Lão lắc đầu, móc tay đặt sau lưng, không muốn tham gia vụ này. Debbie đang cố tháo nút trói.

Thấy nhóm của Harkat đang chạy tới, hai ma-cà-chóp đang ghì trên tôi vừa rửa vừa buông tôi ra, để lao vào những người đang xông tới tấn công. Chúng quá nhanh so với những nhân viên bình thường của Gánh Xiếc. Nhưng Truska cũng có mặt trong nhóm. Trước khi lâm chiến, Truska để cho râu dài ra – mái tóc nâu khác thường đã phủ khỏi hai bàn chân. Đứng lại, chị ta làm cho râu dựng lên – chị cũng có thể điều khiển tóc như chúng là những con rắn – rồi hướng thẳng những lọn tóc uốn éo vào một ma-cà-chóp, xiết chặt. Nó chặt dao lên râu tóc Truska, nhưng chị càng xiết chặt hơn. Ma-cà-chóp quì xuống nghệt thở, màu da tía càng thâm đỏ hơn.

Harkat bổ rìu xuống tên kia. Anh chàng Tí Hon không có tốc độ của ma-cà-chóp, nhưng anh quá mạnh và đôi mắt tròn xoe xanh lè làm đối thủ dờ người.

Tôi vòng qua đám ma-cà-chóp đang nỗ lực ngăn cản ông Vancha, để đuổi theo Steve, nhưng nó và Gannen đã cùng ba ma-cà-chóp chạy trên sân bóng. Thay vì rượt theo – một chọi năm – tôi quay lại giải thoát cho Debbie.

Khi tôi cắt dây trói, Debbie vừa khóc vừa nói:- Ngay sau khi em và Harkat vào sân, chúng bao vây bên ngoài. Cố liên lạc bằng điện thoại nhưng không được. Vì lão Tí Nị. Lão đã chặn tín hiệu. Em thấy đồng hồ của lão phát sáng và lão cười ha hả.

- Không sao. Sớm muộn gì tụi anh cũng phải tới.
- Lúc này tiếng súng càng giòn giã. Debbie hỏi:
- Alice ở ngoài đó?
- Phải. Hình như đội ủng hộ ma-cà-rồng rất vui sướng được nếm mùi hành động lần đầu.

Ông Vancha, đầm đìa máu, nghiêng ngả tiến tới chúng tôi. Đám ma-cà-chóp đã rút lui khỏi ông, để phối hợp với ma mới chiến đấu với người của Gánh Xiếc.

Ông rống lên hỏi:

- Leonard đâu?

Tôi nhìn quanh:

- Cháu mới thấy nó một phút trước. Chỉ quanh quần đâu đây thôi.
- Không. Nếu Gannen phi hành cùng nó.

Lau quanh mắt, ông nhìn quanh tìm Steve và Gannen.

Debbie hỏi:

- Ông bị thương nặng không?
- Trầy sơ sảy.

Ông lau bầu, rồi la lên:

- Kìa! Sau lão mập!

Ông gầm lên, lao đi. Tôi nheo mắt nhìn. Thoáng thấy Steve. Nó đang e dè giật lùi sau ông Rhamus Hai Bụng. Nói một cách chính xác: Rhamus đã đổ xuống, đè lên đồng xác đối thủ.

Debbie chạy đi, thu gom vũ khí của các xác ma-cà-chóp. Cô trở lại với một con dao và hai thanh kiếm. Trao cho tôi một thanh, cô cầm một thanh. Với cô, thanh kiếm quá lớn, nhưng Debbie nắm chặt, mặt căng thẳng, nói:

- Anh đuổi theo Steve. Em giúp những người kia.
- Thận trọng...

Nhưng tôi chưa nói hết câu, Debbie đã chạy đi. Lắc đầu gượng cười, tôi bắt đầu đuổi theo Steve.

Quanh tôi cuộc chiến đang quyết liệt. Phe gánh xiếc chiến đấu vụng về nhưng hiệu quả, phần nộ bù đắp cho kinh nghiệm chiến trường. Những người quái dị tài năng là một sự hỗ trợ lớn. Bộ râu dị thường của Truska là một vũ khí tàn phá đối phương. Gertha Răng Thép đang cắt đứt ngón tay, mũi, đầu kiếm của kẻ thù. Hans Tay Thấn vắt hai chân sau cổ, xông vào ma-cà-chóp và ma mới trên hai bàn tay – quá thấp để chúng có thể tấn công – làm chúng trượt ngã và phân tán.

Ông Vancha đã ngừng đánh, rút shurriken phóng vào những kẻ thù trước mặt, mở một con đường. Jekkus Flang bước tới sau ông, phóng dao theo những ngôi sao của Vancha. Một sự phối hợp hiệu quả đầy nguy hiểm. Tôi chợt nghĩ, nếu đây là một buổi trình diễn trước khán giả thay vì chiến đấu vì mạng sống, thì đêm nay sẽ là một màn trình diễn thật hoành tráng.

Lão Tí Nị dạo qua những đồng xác, mặt hớn hở, quan sát người chết, hoan hô những cú đánh chí tử. Evanna mon men đến gần ông bố, chân trần, dây thừng lổm đổm máu.

Gannen Harst và Steve vẫn đang giật lùi khỏi Rhamus Hai Bụng đồ sộ, dùng ông làm lá chắn. Tôi tiến lên, theo dõi nó như một con chó săn. Gần tới cửa đường hầm chúng tôi đã vào sân, tôi giật thót người vì thấy một số người bất ngờ phóng ra. Ruột thắt lại, tôi tưởng cảnh sát nhập cuộc, hỗ trợ cho đồng bọn, quyết tâm hạ gục chúng tôi. Nhưng rồi, tôi vui mừng nhận ra bà Alice và đội ủng hộ ma-cà-rồng. Declan và Little Kenny – hai người đã cứu tôi khi tôi bị Darius bắn – cũng có mặt trong nhóm.

Vừa xông vào đám ma-cà-chóp và ma mới, bà Alice vừa hỏi tôi:

- Còn sống hả?
- Sao bà vào đây?

Theo kế hoạch, bà ta phải ở bên ngoài quấy rối, để giữ chân cảnh sát.

- Theo đúng kế hoạch, chúng tôi tấn công mặt tiền. Cảnh sát hỗn loạn, đổ xô vào điểm đó. Đa số người của tôi bỏ chạy cùng đám đông, nhưng tôi lách vòng ra sau với một số người tình nguyện. Lối vào này hoàn toàn không có tên nào canh giữ. Chúng tôi...

Bà ta xoay người, phản đòn một ma mới bất ngờ tấn công. Tôi thầm tính thật nhanh. Nếu cộng thêm đội ủng hộ ma-cà-rồng, chúng tôi thật sự đã áp đảo ma-cà-chóp về quân số. Dù phải chiến đấu tàn bạo và mất trật tự, chúng tôi vẫn nắm thế thượng phong. Trừ khi, bên ngoài, cảnh sát mau chóng giành lại thế chủ động và tràn vào sân, thì chúng tôi sẽ thắng. Nhưng chiến

thắng đó sẽ là vô ích, nếu Steve trốn thoát, Dẹp ý tưởng chiến thắng sang một bên, tôi tiếp tục truy đuổi nó.

R.V. đang rời khỏi cuộc chiến. Lão tiến về phía đường hầm, nhưng... tôi lại đứng ngay trên đường lão đi. Thấy tôi, lão đứng khựng lại. Tôi không biết nên làm gì. Đánh hay mặc cho lão đi, để có thể đuổi theo Steve?

Đúng lúc đó Cormac Tứ Chi bước vào giữa – tay trái tát mạnh lên mặt lão, tay phải lăm lăm một con dao – găm lên:

- Ra tay đi, râu xồm.

R.V thở dài:

- Không. Tôi không muốn đánh.

- Con khỉ đầu chó to xác, râu xồm không muốn đánh!

Thét lớn, Cormac lại tát R.V. Lần này, R.V gạt tay Cormac bằng mấy cái móc. Hai ngón tay của Cormac bằng mấy cái móc. Hai ngón tay của Cormac bị đứt lìa, nhưng lập tức mọc lại ngay.

Cormac khiêu khích:

- Còn trò gì hay hơn không, đồ hôi thối?

- Có ngay.

R.V găm lên. Nhảy tới, lão đánh ngã Cormac, ấn đầu gối lên ngực ông ta và... trước khi tôi kịp phản ứng, lão cứa cổ Cormac bằng một móc tay, quăng đầu ông ta một bên, lăn lông lốc như một quả bóng.

Lão run rẩy đứng lên, rên rỉ:

- Đáng lẽ mi đừng nên làm phiền ta thì hơn.

Tôi xông lên trả thù cho Cormac, nhưng... R.V. nức nở khóc.

- Ta không muốn giết mi! Không muốn giết bất kỳ ai! Ta muốn giúp mọi người! Muốn cứu thế giới này! Ta...

Lão nín bật, trợn trừng mắt nhìn xuống đất. Tôi cũng sững sờ ngừng lại. Hai cái đầu mới của Cormac mọc ra từ hai cái cổ gãy guộc. Nhỏ hơn đầu cũ một chút nhưng giống hệt. Khi ngừng mọc, Cormac chớp mắt, từ hai cái miệng đều phì phì nhả máu. Hai mắt nhìn R.V., hai mắt nhìn tôi. Rồi hai cái đầu quay lại nhìn nhau.

Hai cái miệng cùng kêu lên một lúc:

- A, nếu ta cắt đầu thì chuyện này xảy ra? Từ lâu ta vẫn thắc mắc không hiểu cắt đầu có sống nổi không?

R.V. rống lên:

- Điên rồ! Thế giới này điên rồ! Điên rồ hết rồi!

Lão đảo, lão chạy qua Cormac, qua tôi, mê sảng, nước dãi lòng thong. Có thể giết lão một cách dễ dàng, nhưng tôi đứng sang một bên để con người đáng thương đó đi qua, buồn rầu nhìn lão lê chân đi khuất xuống đường hầm. Từ khi mất hai tay, đầu óc R.V chưa bao giờ được

bình thường. Nhưng bây giờ lão đã bị mất trí hoàn toàn. Tôi không thể trừng phạt cái bóng khốn khổ của một con người.

Bây giờ tới Steve. Nó và Gannen đang ở trong một nhóm nhỏ ma-cà-chóp và ma mới bị diễn viên quái dị, nhân viên gánh xiếc và đội ủng hộ ma-cà-rồng dồn tới giữa sân bóng. Gần đó, nhiều nhóm lẻ tẻ vẫn đang hỗn chiến, nhưng đây mới là trung tâm điểm. Nếu chúng thất bại, tất cả sẽ bị tiêu diệt,

Ông Vancha tiến lên, tôi đi theo. Không thấy Jekkus Flang. Không biết Jekkus đã chết hay không còn dao để phóng. Thấy tôi, ông Vancha ngừng lại, hỏi:

- Sẵn sàng chưa?

- Sẵn sàng.

- Không cần biết ai trong hai ta sẽ giết nó. Nhưng để ta đi trước. Nếu...

Mặt rúm lại vì khiếp sợ, ông rống lên:

- Không!

Nhìn theo mắt ông, tôi thấy Steve vừa trượt ngã. Evra đứng trên nó, hai tay nắm một con dao dài, quyết định lấy mạng kẻ đã giết con trai anh. Nếu Evra giết Steve, Chúa tể Ma-cà-chóp sẽ chết bởi tay một kẻ không được định mệnh an bài để giết nó. Nếu lời tiên tri của Tí Nị đúng, thì điều đó sẽ là một kết quả vô cùng khủng khiếp đối với thị tộc ma-cà-rồng.

Nhưng khi chúng tôi nhìn cảnh đó một cách vô vọng thì bỗng Evra xuôi tay, lắc đầu, chóp mắt, rồi... bước qua, để lại Steve nằm trên đất. Steve ngồi dậy ngẩn ngơ, không biết chuyện gì vừa xảy ra. Gannen Harst dìu nó đứng dậy.

Vỗ nhẹ vai ông Vancha, tôi nói:

- Nhìn kia.

Bên phải chúng tôi, từ xa lão Tí Nị đứng hướng mặt vào Steve và Gannen. Chiếc đồng hồ hình trái tim trong tay lão đỏ rực. Ánh sáng hắt lên mặt Evanna đang đứng kế bên.

Tôi không biết Steve và Gannen có thấy và nhận ra đang được lão bảo vệ không. Nhưng cả hai đã kịp nắm bắt cơ hội, chạy tới đường hầm.

Tí Nị nhìn Steve và Gannen chạy khỏi vùng nguy hiểm, rồi quay nhìn tôi và ông Vancha, mỉm cười. Ánh sáng trên đồng hồ của lão mờ dần. Môi lão hơi mấp máy. Dù cách xa, chúng tôi nghe rõ như lão đang ở kế bên:

- Tới giờ rồi, các cậu.

- Harkat!

Tôi gào lên, muốn anh cùng đi tới hồi kết cuộc, vì đã gắn bó với tôi quá lâu trong cuộc săn lùng này. Nhưng Harkat không nghe tôi gọi. Không ai nghe. Tôi nhìn quanh tìm Harkat, Debbie, Alice và Evra. Tất cả bạn bè tôi đang đều lâm chiến với ma mới và ma-cà-chóp. Không ai biết chuyện gì đang xảy ra với Steve và Gannen. Họ không liên quan tới vụ này. Chỉ có tôi và ông Vancha.

Ông Vancha lẩm bẩm:

- Cho tới chết ch ứ, thừa ngài?

- Cho tới chết.

Tôi nhìn từng khuôn mặt ban bè – có thể đây là lần cuối cùng tôi được trông thấy họ - âm thầm nói lời chia tay với Evra Von vấy rấn, Harkat Muld da xám, người đàn bà thép Alice Burgess và ... Debbie Hemlock yêu thương của tôi. Trong khi chiến đấu với kẻ thù như một chiến binh Amazon cổ xưa, trông cô càng xinh đẹp hơn bao giờ hết. Có lẽ lúc này không thể nói lời chia tay chính thức với bạn bè lại là điều tốt. Quá nhiều điều muốn nói, mà tôi không biết phải bắt đầu từ đâu.

Rồi tôi và ông Vancha chạy chậm chậm theo Steve và Gannen Harst. Không vội vàng – lần này thì không cần phải vội vàng - cho tới khi chúng tôi đáp ứng lời tiên tri của Tí Nị. Steve hoặc một trong hai chúng tôi gục chết. Tí Nị và Evanna theo sau như hai bóng ma. Chỉ riêng họ sẽ chứng kiến trận quyết định này: cái chết của Steve hay của một trong hai thợ săn và sự ra đời của Chúa tể Bóng Tối, kẻ hủy diệt hiện tại, con quái vật thống trị tương lai.

CHƯƠNG MƯỜI

Chúng tôi theo Steve và Gannen Harst xuống đồi, vào sân bóng. Chúng đang chạy tới dòng sông, nhưng không chạy với tốc độ tối đa. Chúng không bị thương, và giống như chúng tôi, chúng tuyệt đối chấp nhận một trận đấu. Chính xác là một cuộc so tài lần cuối, khắc nghiệt và đẫm máu.

Trong khi chạy xuống đồi, bỏ lại phía sau sân bóng, ánh sáng và tiếng huyền não, đầu tôi bói nhúc dằn. Nhưng tôi nhận ra, thể lực quá cạn kiệt. Thậm chí dù một hoạt động nhỏ cũng là một cố gắng quá lớn. Hi vọng khi đuổi kịp kẻ thù, kích thích tố trong tôi sẽ bùng phát lại.

Vừa xuống tới mặt đất bằng phẳng dưới chân đồi, tôi loạng choạng vì bị trượt chân. Ông Vancha vội nắm lấy tôi, hỏi:

- Mệt à?
- Mệt khủng khiếp.
- Có lẽ mi không nên tiến lên nữa, nghỉ tại đây và...
- Thôi đi. Cháu sẽ tiếp tục, dù phải bỏ...

Cười lớn, ông xoay đầu tôi lại, quan sát mặt tôi, đôi mắt nhỏ của ông u ám khác thường.

- Mi sẽ là một ma-cà-rồng tài giỏi. Hi vọng ta còn sống để chúc mừng khi mi trở thành một ma-cà-rồng hoàn toàn.

- Ông không định gieo tư tưởng chủ bại vào đầu cháu đấy chứ?

Ông gượng cười:

- Không. Chúng ta sẽ thắng. Tất nhiên là như thế. Ta chỉ...

Vỗ mạnh lưng tôi, ông đẩy tôi đi. Cố gắng lê từng bước, tôi lại cố đuổi theo Steve và Gannen, nhưng giữ cho thân mình thư giãn, để hà tiện năng lượng.

Tới dòng sông, Steve và Gannen rẽ phải, chạy dọc bờ. Khi tới cửa vòm của một cây cầu chúng ngừng lại. Có vẻ như Gannen đang cố thuyết phục Steve điều gì. Tôi đoán ông ta định phi hành, cõng nó trên lưng, chạy thoát khỏi chúng tôi như lần trước. Steve giận dữ gạt phắt tay Gannen ra. Khi chúng tôi tới gần, Gannen xuôi vai, lo lắng gật đầu. Rồi cả hai, quay lưng lại cây cầu, rút vũ khí đứng chờ.

Tôi và ông Vancha ngừng chạy, từ từ bước tới. Tiếng chân của Tí Nị và Evanna theo sát phía sau. Nhưng tôi không quay lại nhìn.

Khi bước vào tới tầm bắn, tôi thì thầm bảo ông Vancha:

- Sử dụng shuriken được rồi đó.
- Làm thế không đáng hoàng. Chúng công khai đứng chờ một cuộc đấu sông phẳng. Chúng ta phải đối đầu đáng hoàng với chúng.

Ông nói đúng. Giết chóc một cách tàn nhẫn không là cung cách của ma-cà-rồng. Nhưng tôi

vẫn mong sao ông đẹp bỏ nguyên tắc... một lần, hạ gục chúng bằng cách phóng những ngôi sao bạc của ông. Đơn giản và đảm bảo hơn nhiều.

Chúng tôi ngừng lại, cách Steve và Gannen mấy mét. Đôi mắt long lanh sôi nổi của Steve thấp thoáng vẻ sợ hãi. Nó biết lúc này không còn cơ hội cho những trò lừa bịp nào nữa. Đây là một cuộc đấu sòng phẳng minh bạch, và đó là điều nó không thể điều khiển theo ý muốn.

Gannen cúi đầu trước ông Vancha:

- Chào anh.

- Chào. Ta mừng vì cuối cùng mi cũng đối đầu với chúng ta như một sinh vật thật sự của đêm tối. Có lẽ trong cái chết, mi có thể tìm lại danh dự mi đã từ bỏ khi còn sống.

- Đêm nay danh dự sẽ chia đều cho tất cả, người sống và kẻ chết.

Steve thở dài:

- Danh dự không quá nhiều để chia đều đâu.

Quay sang tôi, nó hỏi:

- Sẵn sàng chết chưa, Shan?

Bước tới, tôi trả lời:

- Nếu đó là định mệnh đã an bài, ta sẵn sàng. Nhưng tao cũng sẵn sàng để giết.

Dứt lời, tôi vung kiếm, xuất chiêu đầu tiên, mở màn Chiến Tranh Của Các Vết Thẹo.

Đứng tại chỗ, Steve nâng kiếm, ngắn hơn kiếm tôi và dễ xoay sở hơn – phá thế tấn công của tôi. Gannen Harst đâm tôi bằng cây kiếm dài, nhưng ông Vancha đập thân kiếm chệch khỏi mục tiêu rồi kéo tôi khỏi vòng nguy hiểm của em trai ông.

Ông chỉ kéo nhẹ, nhưng với tình trạng tôi lúc này, tôi bị loạn choạng ngã bật ra sau, nằm một đồng gần lão Tí Nị và Evanna. Trong khi tôi đang cố đứng dậy, ông Vancha nhào vào cuộc chiến với Steve và Gannen. Chỉ với hai tay không, ông loang loáng chống đỡ những đường kiếm của chúng.

Tí Nị nhận xét với con gái:

- Đúng là một sinh vật đáng sợ của đêm tối. Ta khoái hẳn.

Evanna không trả lời. Toàn bộ tinh thần bà ta tập trung vào trận đánh. Nhưng trong mắt bà ta thoáng vẻ lo lắng bất an. Lúc đó, tôi hiểu là Evanna đã nói thật. Bà ta thật sự không biết diễn biến sẽ ra sao.

Trận đánh đang đạt tới tốc độ phi thường. Steve ra một đường kiếm gần bả vai ông Vancha. Ông trả miếng bằng một cú đá ngay ngực nó. Gannen rạch một đường từ ngực tới hông ông. Ông Vancha chop tay cầm kiếm của em, bẻ quật nó ra sau, làm xương cổ tay gãy răng rắc. Gannen nghẹn thở vì đau, buông rơi kiếm, rồi cúi xuống, nhặt lại kiếm bằng tay trái. Khi Gannen đứng thẳng lại, bị ông Vancha thúc mạnh gối trúng đầu văng ra xa.

Ông quay phắt lại Steve, nhưng Steve đã chuẩn bị. Nó quơ kiếm không để ông Vancha lại gần. Ông cố bắt thanh kiếm, nhưng chỉ làm bàn tay bị rách. Tôi lao đảo tới bên ông, hai chân kéo lê nặng như chì, nhưng ít ra có thể cung cấp cho Steve hai mục tiêu. Nếu tôi làm nó xao

lăng được, ông Vancha sẽ có cơ hội thấy rõ thể thủ và tấn công của nó.

Thở hồng hộc, mồ hôi đầm đìa, tôi tiến lên ngang hàng với ông Vancha. Gannen đã trở lại, bổ kiếm lên đầu ông anh. Ông Vancha vội lùi lại. Tôi đâm Gannen. Steve gạt kiếm tôi sang một bên, tay kia đâm thẳng vào giữa hai mắt tôi. Giật mình, tôi bật ra sau. Nó chĩa mũi kiếm thẳng mặt tôi.

Nếu Steve nắm kiếm bằng hai tay, nó đã có thể thúc mũi kiếm xuyên qua mắt tôi. Nhưng với một tay nó không thể đâm thẳng theo ý muốn. Tôi gạt vũ khí ra bằng tay trái. Một vết cắt toang hoác ngay dưới khuỷu tay làm tôi cảm thấy mấy ngón tay không còn chút sức lực nào.

Vội đưa kiếm lên đỡ nhát thứ hai của nó. Nhưng nó chỉ ra đòn giả. Xoay người, nó quăng mình vào vai phải, rồi đập một cú cực mạnh lên ngực tôi. Tôi ngã nhào ra sau, buông rơi thanh kiếm. Một tiếng thét vang lên sau tôi. Tôi đổ rầm lên ông Vancha. Chân tay chúng tôi vướng víu vào nhau.

Không hơn một giây, ông Vancha đã gỡ tay chân khỏi tôi. Nhưng Gannen Harst chỉ cần một giây đó. Phóng tới – nhanh tới nỗi gần như tôi không nhìn thấy – Gannen thúc mũi kiếm vào lưng dưới ông Vancha, rồi đẩy mũi kiếm lòi ra khỏi bụng ông.

Mắt, miệng ông Vancha mở lớn. Gannen đứng sau ông một lúc, rồi bước lui, rút kiếm lại. Cả bụng và lưng ông Vancha máu đều trào ra. Mặt rúm ró, chân tay co giật, ông đau đớn đổ sụp xuống.

Mặt hốc hác, mắt thất thần, Gannen thì thầm:

- Thừa anh... Xin thần linh tha tội cho em. Mặc dù chính em cũng không bao giờ có thể tha thứ cho mình.

Tôi nhích khỏi ông hoàng vừa bị hạ, lần mò tìm thanh kiếm. Steve đứng cười sằng sặc, Gannen cố bình tĩnh lại, đập lên thanh kiếm của tôi. Tay trái còn lạnh lạnh tra kiếm vào vỏ, rồi nắm đầu tôi, thúc giục Steve:

- Mau, giết nó ngay đi.

Steve lẩm bẩm:

- Sao phải hấp tấp thế chứ?

Gannen gào lên:

- Nếu Vancha chết vì vết thương tôi gây ra, chúng ta phạm luật lời tiên tri của Tí Nị.

Steve nhăn mặt:

- Tiên tri chết tiệt. Có lẽ ta cứ để lão chết, thử xem chuyện gì sẽ xảy ra. Có lẽ ta không cần quan tâm tới Tí Nị và ... Ồ, sao chúng ta ngốc thế nhỉ! Ta sẽ giết Vancha trước khi lão chết vì vết thương của mi. Bằng cách đó chúng ta sẽ đáp ứng đòi hỏi của lời tiên tri ngớ ngẩn và ta sẽ có thể hành hạ thẳng Darren sau.

Tôi nghe lão Tí Nị lẩm bẩm:

- Thành bé khôn ngoan đấy.

Gannen lại gào lên:

- Muốn làm gì thì làm. Nhưng nếu giết nó thì giết ngay đi, như thế chúng ta...

- KHÔNG!

Một tiếng gào át tiếng Gannen. Chưa ai kịp phản ứng, một bóng người cao lớn, phóng ra từ dưới gầm cầu, đánh bật Gannen khỏi tôi, làm ông ta suýt lộn xuống sông. Ngồi dậy, tôi bàng hoàng thấy kẻ giải cứu bất ngờ nhất – R.V.!

Đập Gannen bằng những cái móc, R.V. gào lên:

- Không để các người làm chuyện này được. Lũ ma quỷ độc ác!

Gannen hoàn toàn bị bất ngờ, nhưng bình tĩnh lại ngay, rút kiếm đâm R.V. Với mấy móc vàng của tay phải, R.V. nắm bắt lưỡi kiếm, đập xuống đất, gãy làm hai khúc. Rút lên cười đắc thắng, lão phang một móc bạc của tay phải lên thái dương Gannen. Một tiếng “rắc” vang lên. Mắt đứng tròng, Gannen rũ xuống ngất đi dưới chân lão. Vui mừng rống lên, R.V. giết chết Gannen bằng cả hai tay.

Steve tiến lại, thúc dao găm qua lớp râu rậm, đâm sâu vào cổ họng R.V. Lão rùng mình, xô Steve bật ra, điên cuồng quơ tay bắt con dao. Bắt trượt nhiều lần, lão quỳ xuống, ngửa đầu ra sau.

R.V. quỳ gối, lão đảo một lúc rồi từ từ đưa hai cánh tay lên. Nhìn lom lom mấy cái móc vàng và bạc, mặt sáng ngời, lão kinh ngạc thì thào:

- Tay tôi! Hai bàn tay tôi trở lại rồi. Tất cả đều đã ổn. Ôi trời, tôi đã trở lại bình thường.

Rồi hai tay buông xuống, nụ cười và đôi mắt đỏ lợt bất động trên mặt lão. Linh hồn R.V. lặng lẽ sang thế giới bên kia.

CHƯƠNG MƯỜI MỘT

Tôi nhìn vẻ mặt thanh thản của R.V. trong tư thế đang quỳ.

Sau cùng, lão đã mãi mãi bỏ lại nhưng khổ đau. Tôi mừng cho lão. Nếu sống, lão sẽ luôn bị ám ảnh vì những tội ác đã gây ra trong thời gian liên kết với ma-cà-chóp. Có lẽ ra đi thế này lại tốt cho lão hơn.

- Bây giờ chỉ còn mày và tao thôi.

Giọng run run của Steve làm ngắt dòng suy nghĩ của tôi. Ngược lên, tôi thấy nó đang cười, đứng cách R.V. mấy mét. Gannen Harst vẫn mê man. Dù còn sống, ông Vancha vẫn nằm bất động, không đủ khả năng tự vệ nói chi tấn công.

- Đúng. Tao đồng ý.

Tay phải nâng kiếm lên, tay trái không hoạt động nổi, nhưng tôi còn đủ sức cho trận cuối cùng này. Tuy nhiên, trước hết phải lo cho ông Vancha. Tôi bước lại, quan sát vết thương đang rỉ máu và khuôn mặt rúm rờ vì đau đớn của ông. Ông cố nói nhưng không thốt thành lời.

Khi tôi đang áy náy, không muốn bỏ lại ông trong hoàn cảnh này, bà Evanna tiến lại, quỳ gối bên ông, chẩn đoán. Ngược nhì tôi, bà nghiêm trang nói nhỏ:

- Không trầm trọng lắm. Ông ấy sẽ sống.

Tôi lẩm bẩm:

- Cám ơn.

Đứng ngay sau tôi, Tí Nị lên tiếng:

- Hãy để dành lời cảm ơn, ngốc ạ. Evanna không nói để làm mi vui đâu. Đó là một lời cảnh cáo. Vancha không chết lúc này, nhưng hẳn đã ra khỏi cuộc chiến. Mi còn lại một mình. Thợ săn cuối cùng. Trừ khi mi bỏ chạy, trận quyết định là của mi và Steve. Nếu Steve không chết, thì trong vài phút nữa cái chết sẽ đến với mi.

Tôi quay đầu lại, nhìn con người nhỏ thó trong bộ vét vàng và đôi ủng màu xanh. Mặt lão sáng lên niềm vui khát máu. Tôi nói:

- Làm bạn đồng hành với cái chết còn hơn với ông nhiều.

Lão cười, bước lên bên trái tôi. Đứng đây, Evanna đứng bên phải tôi. Cả hai chờ tôi di chuyển để bước theo. Nhìn ông Vancha lần cuối – ông nháy mắt cười đau khổ - rồi tôi quay sang nhìn Steve.

Nó thận trọng lùi vào bóng tối dưới cầu. Tay cầm kiếm, tôi bám theo, hít mấy hơi thật sâu cho đầu óc tỉnh táo, tập trung vào trận đấu sinh tử sắp xảy ra. Dù đây có thể là cuộc đấu của ông Vancha, nhưng trong thâm tâm tôi luôn biết chuyện phải xảy ra như thế này. Steve và tôi như hai mặt đối nghịch của một đồng xu, bó buộc với nhau từ khi tuổi còn thơ dại, lúc đầu là bạn sau chuyển thành thù. Trận đấu quyết định này là của hai chúng tôi.

Bước vào đường chui dưới gầm cầu tắm tối, mất mấy giây tôi mới điều chỉnh được thị giác. Steve đang đứng chờ, mắt phải nháy liên tục. Ngoài tiếng răng va vào nhau và tiếng thở dồn dập của chúng tôi, chỉ còn tiếng dòng sông róc rách.

- Có một nơi chúng ta giải quyết mọi chuyện lần cuối cùng ... trong bóng tối.

- Nơi nào cũng thế thôi.

Steve đưa bàn tay trái lên. Tôi lơ mơ thấy chữ thập hồng nó đã rạch từ mười tám năm trước. Nó hỏi:

- Nhớ khi tao làm chuyện này không? Đêm đó tao đã thề là sẽ giết mày và lão Crepsley.

- Chắc mày thích thú lắm, vì đã đi được nửa đường rồi.

- Chưa hẳn thế. Thật tình tao nhớ lão. Thế giới không có Crepsley, không còn như xưa nữa. Thậm chí tao còn nhớ mày hơn. Mày là động lực thúc đẩy tất cả những gì tao đã làm từ khi còn là một thằng nhóc. Không có mày, chắc tao sẽ không quan tâm lắm đến cuộc đời này. Nếu có thể, tao sẽ để mày đi. Tao khoái những trò chơi của chúng ta: truy lùng, gài bẫy, đánh nhau. Tao cứ muốn được như thế mãi. Một trò ma mãnh chỗ này, một cú gây sốc chỗ kia.

- Nhưng đời sống không xảy ra giống thế. Mọi chuyện đều phải có hồi kết thúc.

Steve buồn rầu nói:

- Đúng. Đó là một điều tao không thể thay đổi được.

Nó tươi tỉnh lại, nhìn tôi khinh miệt.

- Đây là nơi diễn ra hồi kết thúc của mày, DarrenShan. Đây là chương cuối huy hoàng của cuộc đời mày. Cầu nguyện thần linh ma-cà-rồng của mày chưa?

- Tao sẽ làm chuyện đó sau.

Tôi vung cao kiếm, để khi hạ xuống, nó sẽ lọt trong tầm vũ khí của tôi. Nhưng đầu mũi kiếm nẩy vào vách tường đường chui, bật ra những đốm lửa và cánh tay tôi nhúc nhúc.

Nhái giọng lão Tí Nị, Steve thích thú nói:

- Thằng bé ngớ ngẩn, ở đây không đủ chỗ cho kiếm đâu. Nó nhảy tới, đâm tôi bằng một con dao. Tôi giật lùi hươ hươ kiếm, tạm thời ngăn chặn nó. Đồng thời tôi rút một trong mấy con dao đã lấy trong bếp nhà Annie. Steve tấn công tôi, tôi đỡ bằng cán dao, gạt sang một bên.

Trong đường chui này, không đủ chỗ cho chúng tôi xoay trở, nên chúng tôi chỉ có thể đâm, xỉa, hụp nhồm né tránh. Tình trạng này thật sự có lợi cho tôi. Nếu là một khoảng trống, tôi sẽ phải vận dụng hai chân để theo đuổi Steve. Điều đó sẽ làm tôi kiệt sức. Trong nơi chật chội này, tôi có thể đứng tại chỗ, dồn sức vào tay cầm dao.

Cả hai đều tung ra những đòn nhanh gọn, sắc bén bất ngờ. Steve cứa một nhát lên cánh tay tôi. Tôi cứa lại. Nó lại rạch hai đường trên bụng và ngực tôi. Tôi bồi trả ngay. Nó suýt cắt đứt mũi tôi. Tôi xem cắt đứt tai trái nó.

Rồi Steve tấn công từ bên trái, lượi dụng cánh tay vô dụng của tôi. Nó nắm vải áo, kéo tôi về phía nó, tay kia dí sát lưỡi dao vào bụng tôi. Theo đà kéo, tôi quăng mình vào nó. Mũi dao của nó đâm sâu qua thành bụng tôi, nhưng xung lực trong tôi bất chấp sự đau đớn. Tôi đẩy nó ngã xuống, bám riết nó khi thân hình nó đổ xuống mặt đường. Bàn tay phải nó buông xuống, những ngón tay duỗi ra, con dao văng xuống sông, nước tóe lên rồi mất tăm ngay.

Steve đưa bàn tay không lên, đẩy tôi khỏi nó. Tôi sửa mũi dao, đâm trúng bàn tay nó, toạc tới cánh tay. Nó gào lên. Trước khi nó kịp đánh rơi dao khỏi tay tôi, tôi đưa cao dao, chĩa ngay cuống họng nó. Nín thở, hai mắt nó trừng trừng nhìn lưỡi dao sáng loáng. Vậy là xong. Tôi đã khống chế được nó. Nó biết là nó đã bị loại khỏi cuộc chiến. Một cú đâm chớp nhoáng và...

Đầu choáng váng, đau như bị xé. Tôi tưởng Gannen đã hồi tỉnh và tấn công tôi từ phía sau. Nhưng không. Đó là hậu quả vụ truyền máu cho Darius. Ông Vancha đã cảnh giác tôi chuyện này rồi. Chân tay tôi run rẩy. Tiếng gào rống vang vang trong tai, tôi không còn nghe được âm thanh nào khác nữa. Tôi lao đảo ngã vật khỏi Steve, suýt lộn xuống sông. Tôi cố kêu lên: “Không, không phải lúc này.”, nhưng không thốt thành lời. Đau đớn tới nỗi không thể nào gượng nổi.

Thời gian như sụp đổ. Tôi mơ hồ biết Steve đang bò lên tôi. Nó cố gạt con dao khỏi tay tôi. Cảm giác một nhát đâm vào bụng, rồi thêm một nhát nữa. Tiếng Steve đặc thẳng reo lên:

- Bây giờ mày nằm trong tay tao rồi! Mày sẽ chết!

Một vật lờ mờ qua lại trước mắt tôi. Tôi cố nhìn. Đó là con dao. Steve đang phe phẩy, trêu chọc tôi, kéo dài giây phút chiến thắng của nó. Nhưng nó tính lầm. Sự đau đớn từ mấy nhát

đâm đã kéo tôi hoàn toàn ra khỏi bờ vực rối trí. Cái đau cực cùng trong ruột da đã lấn áp cái đau trong đầu. Thế giới quanh tôi bắt đầu trở lại bình thường. Steve đang ngồi trên tôi, cười sảng sặc. Nhưng tôi không sợ. Nó không hề biết là chính nó đang giúp tôi có thời gian suy tính, lên kế hoạch và... hành động. Trong khi nó tiếp tục chế nhạo tôi, tay tôi lên mò xuống lưng quần. Tôi thoáng thấy lão Tí Nị đang nhìn qua vai Steve. Lão nhìn thấy tay tôi di động và biết chuyện gì đang xảy ra. Lão gật đầu. Không biết là khích lệ tôi hay lão chỉ gật gù với sự háo hức.

Tôi nằm im lìm, thu hết sức lực còn lại, mặc cho Steve hành hạ bằng những lời điên rồ về những gì nó sắp làm. Máu tuôn xối xả từ bụng, tôi không chắc mình sống sót sau khi kết thúc vụ này, nhưng một điều tôi biết chắc là Steve sẽ chết trước tôi.

Nó vẫn đang huênh hoang:

- ... rồi sau khi cắt ngón chân ngón tay mày, tao sẽ cắt mũi mày. Nhưng trước hết tao phải cắt mí mắt mày, để mày có thể nhìn tất cả những gì tao làm. Sau đó tao sẽ...

Tôi thều thào nói:

- Steve, muốn biết bí kíp chiến thắng trong một trận đánh không? Nói ít thôi... Đâm nhiều hơn...

Căng cơ bụng để đẩy thân mình lên, tôi lao vào nó. Steve bị bất ngờ. Nó bật ngửa ra sau. Tôi hết sức bình sinh đẩy lùi nó bằng cả chân và đầu gối. Hự lên một tiếng, nó đập mình xuống vĩa hè lần thứ hai trong vòng vài phút. Lần này nó cố nắm chặt dao, nhưng vô ích. Vì tôi sẽ không phạm sai lầm tới hai lần.

Không ngập ngừng, không ngừng lại để chọn điểm đâm, không dài dòng mấy câu nói sau cùng. Đặt niềm tin vào thần linh ma-cà-rông, tôi thúc mũi dao tới trước. Nhờ may mắn, hay định mệnh sắp đặt, mũi dao đâm trúng ngay ngực trái Steve – xuyên ngọt xót vào quả tim già dỗi của nó.

CHƯƠNG MƯỜI HAI

Mắt mở thao láo, mồm há hốc, trông Steve thật khôi hài. Nhưng tôi không còn đủ tâm trạng để cười. Với một nhát đâm như thế, chắc chắn Steve phải chết. Nhưng nếu tôi không thận trọng, rất có thể nó sẽ làm tôi chết theo. Tôi nắm tay Steve kéo xuống giữ chặt, để nó không còn sử dụng dao được nữa.

Ánh mắt Steve lướt xuống cán dao cắm trên ngực. Nó chỉ hé miệng được một tiếng “Ồi!”, máu trào ra khỏi hai bên mép. Cán dao phập phồng theo lồng ngực. Tôi muốn rút dao ra để kết thúc vụ này – con dao ngăn chặn máu từ tim phun ra, nên nó có thể sống thêm một hai phút nữa – nhưng tôi không dám buông tay nó, còn tay trái thì vô dụng.

Rồi... có tiếng vỗ tay. Tôi ngẩng đầu, Steve đảo mắt nhìn lại. Lão Tí Nị đang vỗ tay, hai má rùng rùng những giọt nước mắt đỏ. Lão kêu lên:

- Thật hấp dẫn! Thật dũng cảm! Thật là một tinh thần bất khuất! Chuyện này có thể xảy ra cách này hay cách khác. Nhưng, Darren, nếu cá cược thì ta sẽ đặt một số tiền lớn của mi. Cha đã nói trước rồi mà, đúng không Evanna?

- Đúng vậy, thưa cha.

Evanna lặng lẽ trả lời, mắt quan sát tôi một cách buồn rầu. Môi nhúc nhích nhưng bà ta không thốt ra lời.

Tí Nị bảo tôi:

-Lẹ lên, Darren, rút dao và sẵn sóc vết thương của mi đi. Không nguy tới tính mạng, nhưng mi cần gặp bác sĩ. Các bạn mi gần thanh toán kẻ thù xong trong sân bóng, họ sắp tới đây và có thể đưa mi tới một bệnh viện.

Tôi lắc đầu, vì không thể rút con dao ra. Nhưng lão tưởng tôi không muốn giết Steve. Lão quát lên:

-Đừng ngốc! Steve là kẻ thù. Không đáng được thương xót. Hạ nó đi, rồi chiếm lấy ngôi vị Chúa tể Bóng tối.

Evanna nói thêm:

-Là Chúa tể Bóng tối, bây giờ đòi mi không còn chỗ dành cho lòng thương xót nữa. Hãy làm theo lệnh của cha ta. Càng sớm chấp nhận định mệnh, mi càng được thanh thản.

Tôi hốt hển tức giận nói:

-Các người cũng muốn giết cả ông Vancha ngay bây giờ chứ gì?

Tí nị cười lớn:

-Chưa đâu. Chuyện đó sẽ có một thời điểm riêng của nó.

Mặt đanh lại, lão nói tiếp:

-Sẽ còn nhiều chuyện xảy ra đúng lúc. Ma-cà-chóp, cũng như loài người, sẽ chết hết. Thế giới này sẽ thuộc về mi, Darren Shan. Nói đúng hơn... thuộc về chúng ta.

Tôi cảnh giác nói:

-Không hiểu sao ông tạo ra tất cả những khốn khổ này? Vì sao hủy diệt chúng tôi?

-Hủy diệt? Giúp mi thành ông hoàng và Steve thành chúa tể là hủy diệt? Ủng hộ hai người hướng dẫn sinh vật của đêm tối vào cuộc chiến, để một trong hai người – là mi, Darren – thành bạo chúa quyền uy nhất lịch sử thế giới là hủy diệt ư? Ta không hủy diệt mà là tạo ra sự sống cho hai người.

-Nhưng sao lại là chúng tôi? Chúng tôi chỉ là hai đứa trẻ bình thường. Sao chọn tôi và Steve?

-Hai người chưa bao giờ bình thường. Từ khi sinh ra – không, từ khi được tượng hình, hai người đều là một sự độc đáo.

Lão nhìn Evanna. Evanna lom lom nhìn lại. Đây cũng là một tin mới đối với bà ta.

-Suốt một thời gian dài, ta luôn tự hỏi làm một người cha sẽ như thế nào? Sau cùng, khi bị một ma-cà-rồng bướng bỉnh khuyến khích, ta quyết định một lần thử làm cha mẹ. Ta tạo ra hai

đưa con theo khuôn mẫu của mình, hai người con của phép thuật và quyền năng vĩ đại. Lúc đầu, Evanna và Hibernius làm ta mê mẩn, nhưng rồi ta phát chán vì giới hạn của chúng. Vì có thể nhìn thấu tương lai như ta, chúng bị giới hạn trong những việc có thể làm trong hiện tại. Cả ba chúng ta phải tuân theo những luật lệ không do chúng ta làm ra. Dù ta có thể can thiệp vào những việc của loài người hơn hai con ta, nhưng vẫn không nhiều như ta muốn. Ta có thể gây áp lực với con người, nhưng chúng ngang ngược, bướng bỉnh và đời sống quá ngắn ngủi. Khó điều khiển một số đông trong một thời gian dài, nhất là bây giờ chúng đã lên tới hàng nhiều tỷ. Ta mong mỗi có được một sinh vật mà ta có thể truyền đạt được ý chí, một sinh vật không bị quy luật của vũ trụ ràng buộc, không bị hạn chế bởi loài người. Đồng minh của ta lúc đầu là người, rồi thành một ma-cà-rồng hoặc ma-cà-chóp. Với sự giúp đỡ của ta, kẻ đó sẽ thống trị tất cả. Cùng nhau, chúng ta sẽ cai trị thế giới nhiều trăm năm tới, và qua con cháu hần, ta có thể cai trị mấy ngàn năm... có thể là mãi mãi.

Tôi gầm lên:

-Ông điên rồi. Dù thật sự ông đã giúp tôi, tôi bất cần. Tôi sẽ không cộng tác với ông, không làm những gì ông muốn. Tôi liên quan gì tới những mục đích đồi bại của ông. Nếu Steve thắng, tôi tin nó cũng sẽ làm như tôi.

-Nhưng mi sẽ theo ta. Cũng như nếu thắng, Steve sẽ theo ta. Mi phải theo. Đó là lẽ tự nhiên.

Lão dịu giọng nói:

-Con trai phải ở bên cha.

Evanna nhảy lên, hét lớn:

-Cái gì?

Lão dăm dăm nhìn tôi:

-Ta cần một người thừa kế ít quyền năng hơn. Một kẻ mang gien của ta và phản ánh những ước nguyện của ta, nhưng có thể hành động tự do như một con người. Để loại bỏ những yếu điểm của ta, ta tạo ra một cặp, rồi sắp đặt cho chúng chống đối nhau. Kẻ yếu hơn sẽ bị tiêu diệt và quên lãng. Kẻ mạnh hơn sẽ tiến lên, đòi lại thế giới.

Lão dang hai tay, thái độ vừa giễu cợt vừa chân thành:

-Lại đây, ôm cha đi, Darren – con trai ta!

CHƯƠNG MƯỜI BA

Giọng tôi khản đặc:

-Ông điên rồi! Tôi có cha. Một người cha thật sự. Không là ông.

-Dermot Shan không là cha mi. Mi chỉ là con chim cú cu nằm nhờ ố. Steve cũng thế. Ta đã hoàn tất công việc một cách âm thầm. Cả hai người mẹ đều không hay biết. Nhưng hãy tin ta,

mi và Steve đều là con ta.

Thân hình Evanna phồng lên, giống sói hơn một con người, thét lên lạnh lạnh:

-Đây là một hành động vô luân bị cấm! Cha thật cả gan!

-Ta hành động trong giới hạn quy luật của vũ trụ. Chỉ du di một chút chứ không phạm luật. Ta được phép có con và nếu con ta thiếu quyền năng phép thuật của ta, chúng có thể hành động giống như người thường.

-Nhưng nếu Darren và Steve là con của cha, và rồi cha tạo ra hai cái tương lai mà một trong hai kẻ đó sẽ trở thành Chúa Tế Bóng Tối. Chính cha đã ném loài người xuống vực thẳm, bẻ cong tương lai cho thích hợp với nhu cầu ghê tởm của mình!

Lão chỉ ngón tay vào Evanna:

-Đúng. Đừng kết tội ta, con gái. Ta không làm hại máu thịt mình, nhưng nếu mi chống đối ta, ta có thể làm cho đời mi... rất kém vui.

Trùng trùng nhìn cha đầy căm ghét, rồi Evanna từ từ thu thân hình trở lại bình thường, lẩm bẩm:

-Đây là một hành động bất công. Vũ trụ sẽ trừng phạt cha, có thể chưa ngay lúc này, nhưng cuối cùng cha sẽ phải trả giá cho sự ngạo mạn của mình.

-Loài người đang đi dần tới đời sống nhạt nhẽo chán phèo. Hòa bình, thịnh vượng, truyền thông toàn cầu, tình hữu nghị... Có gì vui thú đâu? Đúng là vẫn còn những cuộc chiến, những đối nghịch để thưởng thức, nhưng ta thấy loài người đang xích lại gần nhau. Ta đã phải cố gắng hết sức, xô đẩy những quốc gia vào đường chiến tranh, gieo rắc mầm mống bất mãn khắp nơi, thậm chí ta còn giúp một số bạo chúa được bầu chọn tại những nơi hùng mạnh nhất trên trái đất. Ta đã tin những nhân tố tốt lành này sẽ đẩy thế giới tới bờ vực thẳm. Nhưng không. Bất chấp những căng thẳng, bất chấp những sự can thiệp của thuộc hạ ta, ta vẫn thấy loài người đang dần dần tiến tới hòa bình và thông cảm. Đã tới lúc phải hành động quyết liệt hơn, để đưa thế giới trở lại những ngày tốt đẹp xưa kia, những ngày con người còn xâu xé lẫn nhau. Vũ trụ sẽ không trừng phạt ta vì điều đó. Ta chỉ mong...

Cả hai cha con Evanna đều bất ngờ vì tiếng thét của tôi:

-Im đi! Vô lý! Tất cả đều bịa đặt! Ông không là cha tôi! Ông chỉ là một con quái vật!

Mặt rạng rỡ, lão Tí Nị nói:

-Mi cũng thế. Hoặc sắp thành quái vật. Nhưng đừng lo, con trai. Quái vật có tất cả mọi niềm vui.

Đầu óc rối loạn, tôi lom lom nhìn lão. Nếu đây là sự thật thì mọi chuyện trong đời tôi chỉ là giả tạo. Tôi chưa từng là con người như mình vẫn tưởng, mà chỉ là một vật thể chấp của Tí Nị, một quả bom định giờ chờ phát nổ. Tôi được truyền máu chỉ để kéo dài sự sống, sống lâu hơn để làm nhiều việc hơn cho Tí Nị. Cuộc chiến của tôi và Steve là chỉ để loại bỏ kẻ yếu hơn, cho kẻ mạnh hơn có thể xuất hiện như một con thú đầy quyền lực. Những gì tôi đã làm đều không vì ma-cà-rông, gia đình và bạn bè, tất cả đều vì lão Tí Nị. Và bây giờ tôi trở thành một kẻ độc tài, sẽ triệt hạ ngay bất cứ kẻ nào chống đối. Đây là định mệnh của tôi.

Steve với tay về phía Tí Nị, miệng ứa máu, lấp bắp:

-Ch... cha. Giúp... con.

Lão cười khinh bỉ:

-Vì sao?

-Con... chưa bao... giờ có... cha. Con muốn... biết cha. Con... sẽ... phục vụ... con sẽ... yêu thương... cha.

-Ha ha! Ta cần tình thương đó để làm gì? Yêu thương là một trong những cảm xúc thấp hèn nhất của loài người. Phục tùng, biết ơn, khiếp sợ, phần nộ, căm thù... là những gì ta thích. Thương yêu... mi có thể đem thương yêu xuống Hồ Linh Hồn khi mi chết. Có lẽ mi sẽ được an ủi phần nào tại đó.

-Nhưng... con là... con trai... của cha.

-Mi đã là. Nhưng bây giờ mi chỉ là kẻ thất bại, sắp thành một đồng thịt chết. Ta sẽ quăng mi cho đám Tí Hon ăn. Đây là thế giới của người chiến thắng. Mi chẳng là gì đối với ta. Bây giờ, Darren là con trai duy nhất của ta.

Đôi mắt Steve không ngăn nổi niềm thống khổ. Là một đứa trẻ, nó đã bị dày vò với ý nghĩ bị tôi phản bội. Bây giờ bị cha nó công khai nhạo báng và chối bỏ. Trước đây, con tim nó tràn ngập căm hờn, nhưng bây giờ với vài nhịp đập sau cùng, tim nó lại tràn đầy tuyệt vọng.

Nhưng trong nỗi thống khổ của Steve, tôi lại tìm ra niềm hi vọng. Quá tự mãn, lão Tí Nị đã tiết lộ quá nhiều, quá sớm. Trong đầu tôi chợt lóe lên một ý nghĩ. Với trạng thái tinh thần bất ổn, tôi cố sắp xếp lại mọi chuyện. Tiết lộ của Tí Nị. Phản ứng của Evanna. Evanna đã nói lão Tí Nị tạo ra một tương lai, trong đó tôi hoặc Steve sẽ thành Chúa tể Bóng Tối. Lão đã bẻ cong luật lệ để xoay ngược mọi sự và tạo nên một thế giới xáo trộn cho lão và tôi có thể thống trị. Ông Cao và Evanna đã cho tôi biết, không có cách nào thoát khỏi Chúa tể Bóng Tối, vì hắn là một phần của tương lai. Nhưng họ đã lầm. Chúa tể Bóng Tối là một phần trong tương lai của Tí Nị. Có thể Tí Nị là một cá nhân quyền năng nhất trong vũ trụ, nhưng lão cũng chỉ là một cá nhân. Điều gì một cá nhân có thể tạo ra, thì một cá nhân khác cũng có thể hủy hoại được.

Mắt Tí Nị không rời khỏi Steve. Lão đang cười cợt, thưởng thức giây phút hấp hối khốn khổ của Steve. Đầu Evanna gục xuống. Evanna đã xuôi tay chấp nhận chuyện này. Tôi thì không. Nếu thừa hưởng tính cách hủy diệt độc ác của Tí Nị, tôi cũng phải thừa hưởng sự quyết của lão. Bằng mọi cách tôi sẽ ngăn chặn lão, phủ nhận ảo tưởng của lão về một tương lai bị hủy hoại.

Chầm chậm, rất chậm, tôi buông tay trái Steve. Bây giờ nó đã có thể thoải mái đâm tôi. Nhưng Steve không chú ý. Nó chìm ngập trong đau khổ. Tôi giả bộ ho và giạt tay áo nó. Nếu thấy, Tí Nị có thể làm hỏng kế hoạch của tôi. Nhưng vì lão tưởng mọi chuyện đã kết thúc, lão đã thành công. Thậm chí lão không một thoáng nghi ngờ.

Steve nhìn xuống và nhận ra tay nó đã được tự do. Nó đã thấy cơ hội để giết tôi. Mấy ngón tay siết chặt cán dao... rồi duỗi ra. Khiếp đảm, tôi tưởng nó đã chết, nhưng rồi nhận ra nó vẫn còn sống. Sự nghi hoặc làm nó ngừng lại. Nó đã dành gần hết cuộc đời để căm ghét tôi, giờ được biết hai đứa là anh em của nhau. Đầu óc nó rối bời suy nghĩ. Cũng như nó, tôi chỉ là một nạn nhân của Tí Nị. Tôi không thể lựa chọn những việc mình đã làm. Ghét tôi là một sai lầm.

Trên thế gian này, đáng lẽ tôi là người gần gũi nhất, nó lại làm tôi đau khổ nhất.

Trong khoảnh khắc cuối cùng này, điều Steve tìm ra chính là những gì tôi tưởng nó đã mất vĩnh viễn: đó là nhân tính. Một khả năng cứu rỗi trong sự nhìn nhận của đó. Bây giờ nó đã thấy mình thực sự là gì, thậm chí trong giây phút muộn mằn này nó có thể ăn năn hối lỗi.

Nhưng sự hối lỗi của Steve sẽ làm hỏng kế hoạch của tôi và hủy diệt thế giới. Tôi cần nó nổi điên lên, ngùn ngụt lửa căm thù phần nộ. Chỉ trong tình trạng đó nó mới có thể giúp tôi bẻ gãy mưu đồ hãm hại tương lai của Tí Nị.

Cố tạo nụ cười đầy thâm độc, tôi nói:

-Steve, mày nói đúng. Tao đã âm mưu cùng ông Crepsley để chiếm địa vị phụ tá của mày. Tao rất khoái trá vì đã lừa được mày. Mày đáng bị như thế. Vì mày chẳng là cái thá gì. Nếu còn sống, lúc này ông Crepsley cũng sẽ đem mày ra làm trò cười, như chúng tao đang nhạo báng mày vậy.

Tí Nị khoái chí cười vang:

-Đó mới là con trai ta.

Lão tưởng tôi đang làm cho Steve đau đớn lần cuối trước khi chết. Nhưng lão đã lầm.

Mắt Steve lại đầy lửa hận. Nhân tính mất hết ngay. Nó lại là Steve Leopard, kẻ truy sát ma-cà-rồng. Điên dại vì đau khổ, nó vung tay trái, đâm sâu lưỡi dao vào bụng tôi. Chưa đầy một giây sau, nó đâm tiếp, rồi đâm tiếp nữa.

Phát hiện ra quá muộn, Tí Nị thét lên:

-Ngừng lại!

Lão xông tới, nhưng Evanna tiến ngay lên, chặn trước mặt:

-Cha không thể can thiệp vào chuyện này.

-Tránh ra! Thằng ngu đó đang để cho Leonard giết nó. Phải ngăn lại.

Lưỡi dao của Steve luồn lách cắt ruột tôi lần thứ năm. Tôi cười rinh rích:

-Quá muộn rồi.

Tí Nị thần thờ chớp mắt trước thất bại hoàn toàn trong suốt cuộc đời vô đạo xấu xa của lão.

Vội chút hơi tàn, tôi nói:

-Destiny... bị loại rồi.

Rồi khi Steve lại nhào vào tôi với con dao, tôi ôm chặt nó, lăn sang trái, qua lề đường, rơi xuống dòng sông.

Trong vòng tay nhau, chúng tôi chìm nhanh xuống nước. Steve lại cố đâm tôi, nhưng sức đã kiệt, nó mềm nhũn, rời khỏi tôi. Chỉ vài giây sau, xác nó mất tăm dưới đáy sông sâu thẳm, tối tăm.

Tôi mơ hồ nhận thức mình lơ lờ xoay theo dòng nước. Nước tràn qua họng, ngập hai buồng phổi. Một phần trong tôi muốn cố vượt lên mặt nước, nhưng tôi chống lại, không muốn cho Tí Nị một chút cơ hội nào làm tôi sống lại. Tôi thấy – hay chỉ là trong ý nghĩ – những khuôn

mặt. Sam Grest, Gavner Purl, bà Arra Sails, ông Cao, Shancus, ông Crepsley. Người chết đến đón mừng tôi.

Tôi dang tay về phía họ, nhưng ngón tay của chúng tôi không chạm được vào nhau. Tưởng như ông Crepsley đang vẫy, mặt thoáng buồn. Rồi tất cả đều mờ đi. Nước, thế giới, những khuôn mặt đều mờ khỏi tầm nhìn, khỏi tâm trí. Tất cả chỉ còn bóng tối và yên lặng. Tất cả đều lạnh toát. Một chớp mắt sau cùng, rồi trong làn nước tối tăm buồn thảm, Tử Thần lên tiếng gọi – tôi chết.

*

Tối tăm mù mịt. Sầu thảm kiếp kiếp đời đời. Trôi nổi, xoay vòng giữa những linh hồn bị giam hãm như tôi. Ý thức được họ nhưng không thể tiếp xúc được với nhau. Thị giác, thính giác, vị giác, xúc giác đều không có. Chỉ tràn đầy kí ức buồn tẻ của hiện tại và đau đớn của quá khứ.

*

Tôi biết nơi này. Đây là Hồ Linh Hồn, nơi giam giữ những linh hồn không thể rời xa trần thế. Có những người, sau khi chết, linh hồn không chịu ra đi. Họ vẫn ở lại trong cái hồ hôi hám này, lặng lẽ quay vòng theo dòng nước đời đời kiếp kiếp.

Tôi buồn vì đời mình kết thúc tại đây. Nhưng không bất ngờ. Tôi đã cố gắng sống một cuộc đời tốt lành, đã hy sinh thân mình để cứu những người khác, với những hành động đó, tôi xứng đáng được lên cõi bình lai. Nhưng tôi cũng là một kẻ sát nhân. Dù với lí do gì, thì tôi cũng đã giết người và gây nên nhiều đau khổ. Không biết có đấng bề trên nào đã bỏ qua việc phán xét tôi, hay tôi bị tù đày là do tội lỗi của mình. Nhưng điều đó không còn quan trọng nữa. Vì tôi đang ở đây rồi. Không còn cách nào thoát khỏi nơi này. Đây là số phận của tôi mãi mãi.

*

Không khái niệm thời gian. Không ngày, đêm, giờ, phút... kể cả giây. Tôi đã ở đây một tuần, một tháng, một năm, hay một thế kỷ? Chiến Tranh Của Các Vết Thẹo vẫn còn quyết liệt? Ma-cà-rồng hay ma-cà-chóp đã suy tàn? Đã có kẻ nào thay tôi làm Chúa tể Bóng Tối chưa? Tôi đã chết một cách vô ích? Chẳng thể nào, chẳng bao giờ tôi biết được.

*

Nếu những linh hồn có thể nói, họ sẽ gào thét đòi được giải thoát. Không chỉ giải thoát khỏi hồ, mà giải thoát khỏi ký ức. Ký ức gặm nhấm, dày vò tôi không ngừng nghỉ. Tôi nhớ quá nhiều về quá khứ của mình, những lần thành công, những lần thất bại. Tôi bị thúc đẩy xem xét lại đời mình nhiều lần. Thậm chí những lỗi lầm nhỏ nhất cũng thành trọng tội để phán xét. Chúng hành hạ tôi còn khủng khiếp hơn những gì Steve đã làm khổ tôi.

Tôi cố trốn tránh ký ức đau đớn, bằng cách rút vào quá khứ xa hơn nữa. Tôi nhớ về thằng bé Darren Shan, một con người bình thường, hạnh phúc, hồn nhiên. Tôi bỏ ra - nhiều năm, nhiều thập kỷ - hay chỉ là mấy phút? – để sống lại thời gian thanh thản, vô tư. Tôi chấp nối lại toàn bộ cuộc đời ngày còn nhỏ. Thậm chí tôi nhớ lại cả những chi tiết nhỏ nhoi – màu sắc của những cái xe đồ chơi, những bài tập ở nhà, những chuyện trò lặt vặt. Tôi lặp đi lặp lại cả trăm lần cho đến khi những lời nói chính xác như ngày ấy. Càng nhớ lại, tôi càng đắm chìm vào

những năm tháng đó, đến nỗi tôi gần như tin ký ức là thực tại, và cái chết của tôi và Hồ Linh Hồn chỉ là một giấc mơ không vui.

*

Nhưng không thể né tránh mãi mãi. Những ký ức gần đây luôn lớn vồn, vượt qua giới hạn thực tế tôi đã dựng lên. Tôi thoáng thấy một khuôn mặt, hay một sự kiện. Vậy là tôi mất bình tĩnh, thấy mình bị đẩy lại vào thế giới tối tăm, đầy ám ảnh khiếp đảm của một ma-cà-rồng nửa mùa. Sống lại cùng những tội lỗi, những quyết định sai lầm, những cuộc đổ máu.

Mất quá nhiều bạn bè, giết quá nhiều kẻ thù. Tôi cảm thấy phải chịu trách nhiệm với tất cả. Lần đầu lên Núi Ma-cà-rồng, tôi đã tin vào hòa bình. Mặc dù Kurda Smalht phản bội thị tộc, tôi vẫn cảm thấy thương cảm ông. Tôi biết Kurda làm thế vì cố gắng tránh chiến tranh xảy ra. Tôi không hiểu nổi vì sao cơ sự lại đến nông nỗi này. Phải chi ma-cà-rồng và ma-cà-chóp ngồi lại cùng nhau, nói lên những khác biệt của họ, có thể đã không xảy ra cuộc chiến.

Khi mới trở thành ông hoàng, tôi đã mơ thành một người truyền bá hòa bình, nối tiếp công việc dang dở của Kurda, để đưa ma-cà-chóp trở lại với thị tộc. Nhưng tôi đã đánh mất giấc mơ đó trong sáu năm sống trong Núi Ma-cà-rồng. Sống như một ma-cà-rồng, được học hỏi đường lối của họ, được huấn luyện với vũ khí, đưa bạn bè đi chiến đấu và chết... Khi trở lại thế giới bên ngoài, tôi đã đổi thay. Tôi là một chiến binh cuồng nhiệt, lạnh lùng trước cái chết, hăm hở giết hơn là đàm phán.

Tôi không tàn ác. Đôi khi chiến đấu là điều cần thiết. Có những trường hợp người ta phải dẹp lý tưởng cao thượng sang một bên, và để cho hai bàn tay vấy bẩn. Nhưng phải luôn luôn tranh đấu vì hòa bình, phải tìm ra giải pháp đem lại hòa bình cho dù phải đổ máu. Nhưng tôi đã không làm thế. Tôi bám lấy chiến tranh với một quan điểm: nếu chúng tôi giết được Chúa tể Ma-cà-chóp, mọi vấn đề sẽ được giải quyết.

Chúng tôi đã lầm. Cái chết của một con người sẽ không giải quyết được chuyện gì. Steve chỉ là một khởi đầu. Khi đã bước vào đường chém giết, người ta khó mà ngừng lại. Chúng tôi cũng thế. Giết chết một kẻ thù sẽ là không đủ. Sau Steve, chúng tôi sẽ phải tiêu diệt ma-cà-chóp, rồi đến loài người. Là những nhà cai trị thế giới, chúng tôi tự cho mình có trách nhiệm đàn áp tất cả theo đường lối của mình. Tôi đã làm theo cách đó. Không. Hơn thế nữa. Tôi không chỉ làm theo, mà lãnh đạo.

Tội lỗi đó – không chỉ những gì tôi đã làm, mà cả những gì tôi định làm – gặm nhấm tôi như hàng triệu con chuột đói. Bất chấp chuyện tôi là con trai của Desmond Tí Nị, với dòng máu quý quýet trong người, tôi phải rút ra khỏi kế hoạch hắc ám của cha tôi. Sau cùng, tôi đã chứng minh điều đó bằng cách tự để mình phải chết. Nhưng sao tôi không làm điều đó sớm hơn, trước khi quá nhiều người bị giết?

Không biết có thể ngăn chặn chiến tranh được không, nhưng tôi có thể nói: “Không, tôi không muốn tham dự vào chuyện này”. Tôi đã cố gắng tranh cãi để có hòa bình, chứ không chém giết nhau vì nó. Ít ra, nếu thất bại, có thể tôi đã không bị giam hãm tại đây, bị xiềng xích của quá nhiều người chết ghì kéo.

*

Thời gian trôi qua. Những khuôn mặt hiện ra rồi tan trong tâm trí. Ký ức hình thành rồi

quên lãng, rồi lại hình thành. Tôi điên loạn, quên mình là ai. Nhưng sự điên loạn không kéo dài. Tôi miễn cưỡng trở lại tri giác của mình.

Nghĩ đến bạn bè thật nhiều, nhất là những người còn sống khi tôi chết. Có ai bị giết trong sân bóng không? Nếu họ sống sót, chuyện gì đã xảy ra sau đó? Từ khi cả tôi và Steve đều chết, Chiến Tranh Của Các Vết Thẹo ra sao? Tí Nị đã đưa những lãnh đạo mới lên thay tôi và Steve chưa? Rất khó, trừ khi lão lại tạo ra một cặp con khác.

Harkat vẫn sống để thúc đẩy hòa bình giữa ma-cà-rồng và ma-cà-chóp, như khi anh ta còn là Kurda Smahlt? Alice Burgess đã dẫn dắt đội ủng hộ ma-cà-rồng dẹp tan bọn ma mới chưa? Debbie đã khóc thương tôi? Tôi sẵn sàng bán linh hồn cho quỷ, đổi lấy vài phút trong thế giới người sống, để có được những câu trả lời. Nhưng, thậm chí quỷ cũng không được phép làm kinh động nước Hồ Linh Hồn. Đây là nơi yên nghỉ dành riêng cho người chết và những kẻ bị dọa dầy.

*

Trôi dạt, mơ hồ, cam chịu. Tôi nhìn sâu vào cái chết của mình, nhớ lại vẻ căm thù, sợ hãi trên mặt Steve khi nó đâm tôi. Tôi đếm từng giây khi vào cõi chết, từng giọt máu chảy ra trên bờ sông. Tôi cảm thấy mình lộn xuống sông cả chục... trăm... ngàn lần.

Nước của dòng sông đó sống động hơn nước Hồ Linh Hồn nhiều. Những lượn sóng. Những con cá bơi lội. Những bọt không khí. Hơi lạnh... Nước hồ này chết lặng, không sự sống như những linh hồn trong nó. Dưới đáy không cá tung tăng, trên mặt không có côn trùng. Không hiểu sao tôi lại ý thức được điều này. Tôi cảm nhận sự trống trải kỳ lạ của hồ. Nó tồn tại chỉ để giam giữ hồn ma của những cái chết khốn khổ.

Tôi khao khát trở lại dòng sông với bất kỳ giá nào, để có thể cảm nhận lại con nước dạt dào, cái lạnh buốt trong cơ thể, cái đau đớn khi máu tuôn trào tới chết. Tất cả đều hơn thế giới a tỳ, địa ngục này. Một phút hấp hối còn hơn một cõi hư không đời đời kiếp kiếp.

*

Một chút an ủi – tôi khốn khổ thế này, chắc hẳn Steve còn khốn khổ hơn nhiều. So sánh với nó, tội lỗi của tôi chẳng là gì. Tôi bị hút vào trò chơi ma quỷ của Tí Nị, nhưng Steve tự nguyện ném cả con tim và linh hồn vào trò chơi đó. Tội ác của nó nặng nề hơn tôi nhiều, vì vậy chắc nó sẽ phải đau khổ nhiều hơn.

Trừ khi nó không chấp nhận tội lỗi. Có thể cõi vô tận này không có nghĩa gì với nó. Có thể nó chỉ đau buồn vì bị tôi hạ gục. Có thể nó chẳng hề áy náy với những gì đã làm, không nhận ra nó đã là một quái vật ra sao. Có thể nó hài lòng ở đây, thích thú nhớ lại tất cả những kỳ công đã hoàn thành.

Nhưng tôi không tin. Tôi nghĩ lời thú nhận của Tí Nị đã hủy diệt phần lớn thành trì rồ dại của Steve. Biết tôi với nó là anh em, biết cả hai chúng tôi đều là những con rối trong tay Tí Nị, chắc đã làm nó rung động. Theo tôi, có thời gian nghĩ lại – như tất cả những linh hồn tại đây – nó sẽ khóc vì những gì đã làm.

Tôi có thể hiểu vì sao nó đã hành động như thế, và tiếc cho nó. Nhưng tôi vẫn không thể tha thứ cho Steve. Có lẽ đó là một lý do nữa làm tôi phải bị giam hãm tại nơi này.

Tôi lại cố lẩn tránh những kỷ niệm đau buồn. Rút lui khỏi thế giới ma-cà-rồng, giả bộ như nó chưa bao giờ xảy ra. Tôi tưởng tượng mình là đứa trẻ, sống trong những ngày êm ả giống nhau, từ chối ra khỏi nhà vào buổi chiều có được cái vé đi xem Gánh Xiếc Quái Dị. Tôi là Darren Shan, một đứa con, một người anh dễ thương, không ngoan nhất thế giới, nhưng không quá hư hỏng. Tôi làm việc vặt cho ba má, cố gắng làm bài tập ở nhà, xem ti vi, đi chơi với bạn bè. Khi tôi là đứa trẻ sáu bảy tuổi, lúc tôi lại mười một mười hai. Steve là thằng bạn thân nhất. Chúng tôi đọc truyện tranh, xem phim kinh dị, nói đùa với nhau. Annie là một đứa trẻ con – luôn luôn là trẻ con – tôi không bao giờ nghĩ đến nó như một thiếu phụ đã có một thằng con trai. Ma-cà-rồng là quái vật trong truyền thuyết, như ma sói, phù thủy, xác ướp, chẳng có gì phải coi là nghiêm trọng.

Mục đích của tôi là trở thành Darren Shan trong kỷ niệm. Tôi không muốn đối phó với tội lỗi nữa. Tôi muốn biến vào quá khứ. Nhớ lại tất cả, vẽ lại từng chi tiết một cách chính xác. Tôi bắt đầu quên các linh hồn, cái hồ, ma-cà-rồng và ma-cà-chóp. Thỉnh thoảng tôi vẫn thoáng thấy thực tế, nhưng đè nén chúng xuống ngay. Suy nghĩ như một đứa trẻ, hồi tưởng như một đứa trẻ, trở thành một đứa trẻ.

Tôi gần đạt tới được điều đó. Tôi sống bằng một sự giả dối. Nhưng là một giả dối tĩnh lặng, êm đềm. Tôi cố gắng làm nó thành sự thật. Tôi cảm giác đang lướt tới gần nó. Với những luồng tư tưởng tôi vượt tới sự giả dối, sờ mó quanh nó, khám phá nó, bắt đầu tiến vào trong nó. Nhưng thỉnh linh... một cảm giác mới...

Đau đớn! Nặng nề! Nổi lên! Nước hồ khép lại quanh tôi. Đau như bị xé. Vùng vẫy, bật ho, nghẹt thở. Nhưng bằng cách nào? Tôi không hề có tay để vùng vẫy, không có miệng để ho, không có phổi để nghẹt thở. Đây là một phần của sự điên rồ? Tôi...

Thình lình, đầu tôi – một cái đầu thật sự bằng xương bằng thịt – nhô khỏi mặt nước. Tôi hít thở không khí. Ánh nắng làm tôi lóa mắt. Hai cánh tay tôi hiện rõ trong hồ. Tôi bị vây quanh, nhưng không là các linh hồn người chết, mà là tấm lưới! Người ta đang kéo nó lên. Ra khỏi mặt hồ. Thét lên vì đau đớn và hoang mang, nhưng không có âm thanh. Thân hình hiện dần, nặng nề kinh khủng sau thời gian dài không trọng lượng. Hai bàn chân được kéo khỏi nước. Sừng sốt, tôi thử đứng. Nhưng quỵ gối rồi ngã xuống. Va mạnh trên nền đất. Lại đau đớn và khiếp sợ, tôi co tròn, run rẩy như một đứa bé. Nhắm mắt trước ánh sáng, tôi thọc ngón tay vào đất để tự bảo đảm đây là sự thật. Rồi tôi tức tưởi khóc khi nhận ra một điều vô lý, khó hiểu, không thể nào tin nổi – Tôi đang sống!

CHƯƠNG MƯỜI BỐN

Mặt trời khắc nghiệt quất xuống tôi, nhưng tôi vẫn không ngừng run rẩy. Có người phủ một tấm chăn dày quanh tôi. Lông chăn làm tôi ngứa ngáy, nhưng cảm giác thật tuyệt vời. Sau thời gian tê liệt của Hồ Linh Hồn, cảm giác nào cũng tuyệt vời.

Người vừa phủ chắn lên tôi, đang ngồi kế bên và quay đầu tôi lại. Tôi chớp mắt cho sạch nước, tập trung nhìn. Một giây sau tôi mới thấy rõ người đã cứu vớt mình. Đó là một người Tí Hon. Lúc đầu tôi tưởng là Harkat, vui mừng mở miệng định gọi tên anh. Nhưng nhìn kỹ lần nữa, tôi nhận ra không phải bạn cũ của tôi, mà chỉ là một đồng loại của Harkat, cũng da xám, mắt xanh, chẳng chịt theo.

Người Tí Hon lặng lẽ xem xét, chẩn đoán, bằng cách đâm thọc mấy ngón tay lên người tôi. Rồi anh ta dừng dậy, bước tránh sang một bên. Tôi cuộn chắn chặt thêm, cố làm cho bớt run vì lạnh. Một lúc sau tôi đã đủ sức nhìn quanh để biết mình đang nằm trên bờ Hồ Linh Hồn. Mặt đất quanh tôi khô cứng như sa mạc. Nhiều người Tí Hon đang đứng gần tôi. Hai người đang phơi tấm lưới vừa được dùng để vớt tôi lên. Những người khác lom lom nhìn vào khoảng không, hoặc nhìn xuống hồ.

Trên đầu, một tiếng rít lạnh lạnh vang lên. Ngược nhìn, tôi thấy một con vật đang xòe cánh lượn quanh hồ. Qua chuyến đi lần trước tới nơi này, tôi biết đó là một con rồng. Tôi sợ đến thất ruột. Rồi tôi nhận ra con thứ hai. Con thứ ba. Thứ tư. Há hốc miệng, tôi nhìn bầu trời đầy rồng. Mấy chục, có lẽ mấy trăm con. Nếu chúng thấy tôi...

Vừa yếu ớt lê đi tìm nơi ẩn náu, tôi ngừng lại, nhìn những người Tí Hon. Họ biết sự hiện diện của những con rồng, nhưng tỏ ra không bận tâm với những con rắn khổng lồ biết bay đó. Có lẽ họ lưới tôi lên để làm mồi cho rồng. Nhưng nếu họ làm thế thật, với tình trạng lực tàn sức kiệt này tôi cũng thể chống trả, hay chạy trốn, mà... cũng không có nơi nào để trốn! Vì vậy tôi đành nằm im tại chỗ, chờ đợi những gì xảy ra sẽ phải xảy ra.

Suốt nhiều phút, những con rồng cứ lượn vòng, người Tí Hon vẫn cứ bất động. Toàn thân ớn lạnh, nhưng tôi không còn run rẩy như lúc mới được vớt lên nữa. Gom toàn bộ chút sức lực có được, tôi cố bước lại đám người Tí Hon, chưa kịp hỏi chuyện gì đang xảy ra, một người đã lên tiếng sau tôi:

- Xin lỗi vì đã tới trễ.

Quay lại, tưởng là Tí Nị, nhưng lại là con gái lão, chị cùng cha khác mẹ của tôi, Evanna. Bà ta nhìn tôi với một mắt nâu một mắt xanh ngời sáng.

Cổ họng tôi khào khào chỉ bật ra được một âm thanh:

- Ô...

- Bình tĩnh.

Evanna cúi xuống, nhẹ bóp vai tôi:

- Đừng cố nói. Mấy tiếng sau ảnh hưởng của hồ mới hết. Chị sẽ nhóm lửa nấu ăn cho em. Chị phải đi tìm củi nên đã không có mặt tại đây khi chúng lưới em lên.

Nhìn theo tay Evanna chỉ đồng cành khô, tôi muốn tuôn ra một tràng câu hỏi, nhưng cổ họng như thắt nghẹn.

Evanna nâng tôi dậy, dìu tới đồng củi như dìu một đứa trẻ con. Khi ngọn lửa bùng lên, Evanna lấy từ trong áo choàng ra một vật hình tròn. Tôi nhận ra ngay: cái nồi xếp giống như của ông Crepsley. Bà ta ấn vào chính giữa, cái nồi nở ra thành hình dạng bình thường – đổ nước vào từ một thùng xô – cho thêm cỏ và dược thảo, rồi treo lên một cành cây, trên ngọn lửa.

Nước canh nhạt nhẽo, không mùi vị, nhưng làm tôi ấm áp như lửa thần. Tôi húp sùm sụp một bát, hai bát, rồi bát thứ ba. Evanna nhìn tôi, mồm mím cười, rồi chậm rãi nâng bát húp từng ngụm nhỏ. Tiếng những con rồng lượn vòng, đều đều rít lên trên đầu, mặt trời rạng rỡ, và mùi khói thật diệu kỳ. Tôi cảm thấy thoải mái như một trưa chủ nhật lười biếng vào mùa hè.

Muốn làm thêm bát thứ tư, nhưng bụng lên tiếng “Đủ rồi”, thở dài khoan khoái, tôi đặt bát xuống. Sau cùng, tôi ngược nhìn Evanna, thử thanh quản, lắp bắp:

- Ca...cam...

Tôi cố nói “cảm ơn”. Evanna vội nói:

- Phải mất một thời gian dài em mới nói lại được. Hãy cố bắt đầu bằng những chữ cái đơn giản thôi. Chị đi kiếm thêm củi. Dù không ở đây lâu, nhưng cần giữ ấm. Tập đi, có thể khi chị trở lại, em có thể nói được rồi.

Tôi làm theo lời khuyên của bà phù thủy. Tập nói rõ chữ A, rồi B, và cứ thế tiếp tục. Sau khi đã lập đi lập lại nhiều lần những chữ cái, tôi bắt đầu tập nói mấy từ đơn giản như “cá, chó, ba, má, tôi, anh...”. Sau đó là những cái tên dài hơn, sau cùng là một câu đầy đủ. Cổ họng đau rát và phát âm hơi ngọng nghịu, nhưng khi Evanna ôm bó củi về, tôi đã có thể nói, tuy chưa bình thường:

- Cám ơn món súp.

Quăng bó củi xuống, Evanna ngồi bên tôi:

- Cảm thấy sao rồi?

- Như rỉ sét.

- Em nhớ tên mình không?

Bực mình vì câu hỏi ngớ ngẩn, tôi lườm bà ta:

- Sao không nhớ?

- Hồ xoáy vặn tâm trí con người, nó có thể hủy diệt hết ký ức. Nhiều linh hồn quên họ là ai. Họ hóa điên, mất hết dấu vết quá khứ. Chị sợ... Vì em đã ở trong hồ một thời gian dài rồi.

- Em cũng gần mất trí. Thật khủng khiếp. Ở trong hồ, tà hóa điên còn hơn tỉnh táo.

- Thật sao?

Thấy tôi ngơ ngẩn chớp mắt, Evanna cười hỏi:

- Tên em là gì?

Tôi cười:

- Ồ... Darren. Darren Shan. Em là một ma-cà-rồng nửa mùa. Em nhớ hết: Chiến Tranh Của Các Vết Thẹo, ông Crepsley, Steve...

Mặt tôi sa sầm:

- Em nhớ cái chết của mình, nhớ những gì lão... ông Tí Nị nói ngay trước đó...

- Không gì bất ngờ hơn... Ông ta có đúng là cha chúng ta không?

Evanna nhìn tôi, chờ câu trả lời, nhưng tôi không biết phải nói sao. Nói gì khi được biết Des Tí Nị là cha mình, và một bà phù thủy già khú khụ mấy trăm tuổi là chị mình?

Nhìn quanh tôi nói:

- Nơi này khác quá. Khi em tới đây cùng Harkat, cỏ cây còn xanh tươi.

- Trước kia, em chỉ du hành khỏi hiện tại hơn hai trăm năm vào tương lai. Lần này em đã vượt qua hàng trăm ngàn năm, có thể nhiều hơn nữa. Chị cũng không biết chắc, vì đây là lần đầu cha chúng ta cho phép chị tới đây.

Tôi quay đầu nhìn:

- Hàng trăm...

- Đây là thời đại của rồng, sau thời đại của loài người.

Tầng hăng tới ba lần, tôi mới hỏi nổi:

- Nghĩa... nghĩa là loài người chết hết?

- Chết hết, hoặc chuyển tới một thế giới hay một quả cầu khác. Chị không thể nói chắc, chỉ biết bây giờ thế giới thuộc về rồng. Chúng kiểm soát thế giới như khủng long đã từng kiểm soát và sau đó là loài người.

- Còn... Chiến Tranh Của Các Vết Thẹo? Ai đã thắng?

Im lặng một lúc, Evanna nói:

- Chúng ta còn nhiều chuyện cần nói. Đừng hấp tấp.

Chỉ tay lên bầu trời, bà ta nói:

- Gọi một con xuống đi.

- Cái gì?

- Như cách em vẫn gọi quý bà Octa đó. Em có thể điều khiển những con rồng như điều khiển mấy con nhện cưng vậy.

Tôi ngơ ngác hỏi:

- Bằng cách nào?

- Chị sẽ hướng dẫn. Nhưng trước hết, hãy gọi đi. Chúng không làm hại chúng ta đâu. Tin chị đi.

Tôi không tin lắm. Nhưng tuyệt làm sao, nếu điều khiển được một con rồng. Nhìn lên, tôi quan sát chúng trên trời, rồi chọn một con hơi nhỏ hơn. Chăm chú nhìn nó mấy giây, rồi tôi dang tay về phía nó, thì thầm:

- Đến với ta. Xuống đây. Đến đây, sinh vật đẹp của ta.

Con rồng lộn ngược ra sau, buông mình xuống. Tưởng chừng nó sắp đè nát chúng tôi thành từng mảnh, hốt hoảng tôi định chạy, nhưng bị Evanna níu lại:

- Bình tĩnh. Em không thể điều khiển nó, nếu cắt đứt liên lạc. Bây giờ nó đã biết chúng ta ở đây, sẽ rất nguy hiểm.

Thật sự không muốn chơi trò này chút nào, nhưng đã quá muộn để rút lại. Tim đập thình thình, tôi tập trung vào con rồng đang lao xuống, nói:

- Thoải mái nào. Bay lên đi. Ta không muốn làm mi đau. Ta cũng không muốn mi làm chúng ta đau. Hãy chỉ bay lượn trên chúng ta một chút thôi và...

Con rồng ngừng lại, lơ lửng trên chúng tôi vài mét. Hai cánh có màng vô mạnh, át hết những âm thanh chung quanh và làm tôi bật ngửa ra sau. Trong khi tôi đang cố đứng vững lại, con rồng hạ xuống kế bên. Xếp lại đôi cánh, nó vươn đầu như định ngấu nghiến tôi, nhưng rồi nó ngừng lại, lom lom nhìn.

Trông nó rất giống những con rồng tôi đã thấy trước đây. Cánh màu lục nhạt, dài chừng sáu mét, vẩy như vẩy rắn, ngực nở phồng, đuôi thanh mảnh. Lớp vẩy ngực đỏ đục và hoàng kim, nhưng vẩy lưng màu xanh lục đốm đỏ. Móng nó sắc bén, đầu như cá sấu với hai mắt lồi và hai tai nhọn. Mặt màu tía đậm. Nó cũng có cái lưỡi dài chẻ nhọn, và chắc cũng như những con rồng khác, nó có thể phun ra lửa.

Evanna nói:

- Không thể tin nổi. Đây là lần đầu chị được nhìn gần một con rồng. Cha chúng ta đã vượt trội hơn chính bản thân với sáng tạo này.

- Ông Tí Nị tạo ra rồng?

- Ông giúp những nhà khoa học của loài người tạo ra chúng. Thật ra, một người bạn em là thành viên chủ chốt trong nhóm họ. Đó là Allan Morris. Với sự hỗ trợ của cha chúng ta, Allan đã có một khám phá quan trọng, giúp họ làm sinh sản vô tính từ một kết hợp tế bào khủng long.

- Allan? Allan Morris tạo ra rồng? Hoàn toàn không thể...

Tôi ngưng bật. Tommy đã cho tôi biết, Allan là một nhà khoa học, là chuyên gia về sinh sản vô tính. Không thể tin nổi thằng bạn ngốc nghếch của tôi ngày nhỏ lại là người tạo ra rồng. Nhưng ai ngờ Steve lớn lên thành Chúa tể Ma-cà-chóp, hay chính tôi là một ông hoàng ma-cà-rồng. Tôi nghĩ, tất cả đàn ông đàn bà có tầm ảnh hưởng lớn đều bắt đầu là những đứa trẻ bình thường, không có gì đặc biệt.

Evanna nói tiếp:

- Trong nhiều thế kỷ, những thủ lĩnh của thế giới giữ rồng trong vòng kiểm soát. Về sau, khi họ mất quyền lực – như chuyện phải xảy ra với tất cả những nhà lãnh đạo – rồng sẽ tự do tung bay và sinh sản, trở thành một mối đe dọa thực sự. Sau cùng, chúng sống lâu hơn và vượt ngoài vòng kiểm soát của tất cả loài người, ma-cà-rồng và ma-cà-chóp. Chúng sẽ thay họ trị vì thế giới. Vì chưa bao giờ nhìn xa hơn thế, nên chị không biết còn những gì sẽ xảy ra.

- Sao chúng không giết chúng ta? Được thuần hóa rồi sao?

- Bình thường, rồng sẽ xé xác chúng ta ra từng mảnh. Nhưng cha chúng ta đã bảo vệ khu vực này. Chúng không thể nhìn thấy Hồ Linh Hồn và bất cứ ai quanh hồ.

- Nhưng con này nhìn thấy chúng ta.

- Phải. Nhưng em đang điều khiển nó, nên chúng ta được an toàn.

- Lần trước, tại đây em đã suýt bị lửa rồng quay sống. Sao trước kia không thể, nhưng bây

giờ em lại điều khiển được chúng?

- Em có thể, vì em có khả năng đó, chỉ vì em không biết thôi. Lúc đó rồng theo lệnh em giống như bây giờ.

- Vì sao? Em có gì đặc biệt?

- Em là con trai của Desmond Tí Nị. Dù không chuyển chức năng phép thuật sang em, nhưng nguyên tố của ông vẫn có trong em. Đó là nguyên nhân em có tài điều khiển những con thú như nhện và sói. Nhưng còn hơn thế nhiều...

Evanna vươn tay dài hơn bình thường, vuốt ve đầu con rồng. Sọ con rồng rực sáng. Làn da tía nhạt dần, rồi trong suốt. Tôi có thể thấy bộ não của nó. Hình dạng như một khối đá bầu dục quen quen, nhưng mất mấy giây tôi mới nhớ ra. Tôi bật kêu lên:

- Huyết Thạch!

Dù nhỏ hơn khối Huyết Thạch trong Cung Ông Hoàng nhiều, nhưng hình dáng rất giống nhau.

Huyết Thạch là món quà Tí Nị đã tặng ma-cà-rồng. Suốt bảy trăm năm, ma-cà-rồng đã nuôi huyết thạch bằng máu họ, và sử dụng để theo dõi và liên lạc với nhau. Đó là một công cụ vô giá nhưng nguy hiểm, nếu để lọt vào tay ma-cà-chóp, chúng sẽ theo dõi và truy sát hết ma-cà-rồng.

Evanna nói:

- Cha chúng ta đem bộ não rồng vào quá khứ, cho ma-cà-rồng. Ông thường làm điều đó: du hành vào quá khứ, thay đổi vài sự kiện nho nhỏ, làm ảnh hưởng đến hiện tại và tương lai. Qua huyết thạch, ông ràng buộc ma-cà-rồng chặt chẽ hơn theo ý muốn của ông. Nếu ma-cà-rồng thắng Chiến Tranh Của Các Vết Thẹo, họ sẽ sử dụng huyết thạch để điều khiển rồng, qua rồng họ sẽ kiểm soát bầu trời. Chị không nghĩ, nếu thắng, ma-cà-chóp sẽ sử dụng huyết thạch. Vì chưa bao giờ chúng tin tưởng vào quà tặng đó của ông. Đó là một trong những lý do, chúng hoàn toàn tách khỏi thị tộc ma-cà-rồng. Chị không biết mối quan hệ của chúng với rồng như thế nào. Có thể cha chúng ta cung cấp cho chúng cách khác để điều khiển rồng. Hay... có thể để rồng thành kẻ thù của chúng sẽ làm ông thích thú hơn.

Không thể rời mắt khỏi bộ não đang phát sáng, tôi lẩm bẩm:

- Huyết Thạch được xem như hy vọng cuối cùng của thị tộc. Có một truyền thuyết: nếu thất bại trong Chiến Tranh Của Các Vết Thẹo, một đêm kia huyết thạch sẽ giúp thị tộc hồi sinh.

Evanna gật đầu, rút tay ra khỏi đầu rồng, bộ não ngưng phát sáng, trở lại bình thường. Con rồng dường như không nhận ra sự thay đổi nào, vẫn tiếp tục nhìn tôi, chờ lệnh.

- Trên hết mọi sự, cha chúng ta khao khát sự hỗn loạn. Ổn định làm ông chán nản. Ông không muốn thất bại bất cứ loài nào cai trị lâu dài. Có khi ông để loài người thống trị hành tinh này, vì họ tàn bạo, luôn gây chiến với nhau. Nhưng gần cuối thế kỷ hai mươi, thấy họ hướng tới hòa bình – hoặc ông nghĩ là họ có ý định đó – ông thu xếp để lật đổ họ. Vì vậy, nếu ma-cà-chóp chiến thắng trong Chiến Tranh Của Các Vết Thẹo và tiêu diệt hết ma-cà-rồng, ông sẽ sử dụng huyết thạch trong tương lai. Ông sẽ dạy cho loài người khai thác tế bào máu từ huyết thạch, tạo ra một đạo quân ma-cà-rồng mới, bằng phương pháp sinh sản vô tính. Nhưng họ sẽ không

giống những ma-cà-rồng em từng biết. Desmond sẽ kiểm soát tiến trình sinh sản, can thiệp vào các tế bào, tạo lại hình dáng chúng. Những sinh vật mới sẽ man rợ hơn ma-cà-rồng gốc, não kém phát triển hơn, thuần phục hoàn toàn tính nết thất thường của cha chúng ta.

Evanna cười như mếu:

- Vì vậy... cha chúng ta đã thành thật khi nói: Huyết Thạch có thể giúp ma-cà-rồng hồi sinh, nhưng... ông không nói hết vài sự thật đầy cay đắng.

- Vậy là không bên nào thật sự thắng. Ông tạo ra chiến thắng để rồi làm nó suy tàn.

- Đó luôn là tính cách của Desmond Tí Nị. Những gì ông giúp tạo dựng, sau đó ông phá hủy. Nhiều đế chế - như Anh, Ba Tư, Ai Cập - đã phải trả giá.

- Ai Cập?

- Cha chúng ta là người ngưỡng mộ cuồng nhiệt các đế chế. Hầu như ông không quan tâm tới người hang động đánh nhau bằng xương và gậy gộc. Ông thích số đông xung đột bằng những vũ khí hiệu quả hơn. Nhưng để loài người tiến tới tàn nhẫn, thì cũng phải làm họ tiến bộ về nhiều phương diện: xã hội, văn hóa, tín ngưỡng, kỹ thuật, y học. Một quốc gia hùng mạnh về mọi mặt mới có thể tiến hành những cuộc chiến lớn. Cha chúng ta đã nhúng tay vào hầu hết những tiến bộ quan trọng của loài người, từ kiến trúc, kỹ thuật tới y khoa. Không bao giờ ông công khai hướng dẫn, chỉ ngấm ngầm gây ảnh hưởng. Lãnh vực duy nhất ông thật sự không có năng lực, là văn chương. Desmond không là người mơ mộng hão huyền. Với ông tất cả phải là thực tế. Ông không quan tâm đến những chuyện diệu kỳ của con người. Nhà văn hoàn toàn xa lạ với ông. Chưa bao giờ ông đọc, hay quan tâm tới tiểu thuyết.

- Bỏ qua chuyện đó đi. Cho em biết thêm về những can thiệp của ông với loài người, về chuyện ông có thể du hành qua thời gian. Chị đã nói, ông có thể trở lại quá khứ để thay đổi hiện tại và tương lai. Nhưng còn thời gian nghịch chiều thì sao?

Từng xem nhiều phim khoa học giả tưởng, tôi biết tất cả những vấn đề lý thuyết liên quan tới du hành qua gian.

Evanna nói:

- Không có sự nghịch chiều. Vũ trụ giữ trật tự của thiên nhiên. Những sự kiện trong quá khứ không thể thay đổi. Chỉ có thể thay đổi những kẻ liên quan.

- Hả?

- Khi một sự kiện xảy ra trong hiện tại - vũ trụ, đó là cái tên tạm gọi quyền lực cao hơn, sẽ quyết định điều gì là quan trọng - sự kiện đó sẽ không bao giờ có thể thay đổi. Nhưng có thể thay đổi con người. Chẳng hạn lúc này, chúng ta không thể trở lại quá khứ và ngăn chặn Đệ Nhị Thế Chiến, nhưng chúng ta có thể trở lại để giết Adolf Hitler. Lập tức, vũ trụ sẽ tạo ra một kẻ khác thay thế hắn. Kẻ đó sẽ được sinh ra như một người bình thường, lớn lên, và làm những việc Hitler đã làm, với kết quả chính xác y như vậy. Ngoài cái tên người, mọi chuyện khác không hề thay đổi.

- Nhưng Hitler là một quái vật. Hắn đã giết mấy triệu con người. Ý chị là, nếu ông Tí Nị giết Hitler, sẽ có một người thay thế? Tất cả những nạn nhân đó vẫn sẽ bị chết?

- Đúng.

Tôi nhớ nói:

- Nếu vậy thì... con người đâu có chọn số phận đó, đâu phải chịu trách nhiệm những hành động của mình.

- Vũ trụ phải tạo ra một đứa trẻ với bản chất xấu – người tốt không thể bị đẩy vào tội ác – nhưng khi vũ trụ đã ra tay, kẻ đó sẽ trở thành nạn nhân của định mệnh. Điều này không thường xảy ra. Chỉ thỉnh thoảng cha chúng ta mới thay đổi con người trong quá khứ. Đa số có ý chí tự do, nhưng vài kẻ thì không.

Tôi hỏi mà rất sợ câu trả lời:

- Em là một trong số vài kẻ đó?

- Chắc chắn là không. Thời gian của em là thời gian hiện tại. Em là một tạo vật nguyên gốc. Dù em bị cha điều khiển từ lúc ra đời, nhưng con đường em qua, không do bất cứ kẻ nào sắp đặt.

Trầm ngâm một lúc, Evanna cố giải thích một cách dễ hiểu hơn:

- Mặc dù cha chúng ta không thể đổi thay quá khứ, nhưng ông có thể tạo ra những xoay chuyển nhỏ. Nếu không thích điều gì xảy ra trong hiện tại, ông trở lại quá khứ, tạo ra một chuỗi sự kiện để giải quyết những gì làm ông khó chịu. Đó là nguyên nhân ma-cà-rồng trở nên quá đông và quá mạnh.

Dù theo truyền thuyết Tí Nị đã tạo ra chúng tôi, nhưng chưa bao giờ tôi tin. Tôi gào lên hỏi:

- Ông Tí Nị tạo ra ma cà rồng thật sao?

- Không. Ma-cà-rồng tự xuất hiện. Nhưng không nhiều. Chúng yếu đuối và vô tổ chức. Vào giữa thế kỷ hai mươi, cha chúng ta thấy loài người liên kết với nhau, tiến tới hòa bình. Không ưa chuyện đó, ông du hành về quá khứ, bỏ ra cả mấy thập kỷ cố gắng tiếp cận với loài người bạc nhược. Sau cùng, ông ở lại với ma-cà-rồng. Ông cho chúng sức mạnh và tốc độ khác thường, khả năng phi hành và liên lạc bằng tư tưởng. Tất cả những khả năng mà em đã biết. Ông cũng cung cấp cho chúng những thủ lĩnh, để tổ chức chúng thành một đạo quân. Dù chúng trở thành một thị tộc hùng mạnh, cha chúng ta bảo đảm chúng sẽ không là mối đe dọa của loài người. Ma-cà-rồng thuần túy có thể ra ngoài vào ban ngày. Desmond Tí Nị làm chúng thành tù nhân của đêm tối và tước bỏ khả năng sinh sản của chúng. Bị ràng buộc bằng cách đó, ma-cà-rồng phải sống tách biệt với thế giới của con người và ẩn mình trong bóng tối. Vì chúng không làm thay đổi bất kỳ điều gì quan trọng trong lịch sử nhân loại, nên vũ trụ để chúng được tồn tại. Dần dần chúng trở nên một thành phần của hiện tại, và cha chúng ta thoải mái sử dụng chúng theo ý ông.

- Và... hiện tại là thời gian của em?

- Đúng. Dù cha chúng ta ở trong quá khứ, hiện tại hay tương lai, vận tốc thời gian cũng cùng mức độ. Vì vậy, kể từ khi ông gắn bó với quá khứ hai mươi năm, cố tìm cách lật đổ loài người, lúc ông trở lại hiện tại là cuối thế kỷ hai mươi.

- Và vì ma-cà-rồng là một thành phần của hiện tại, họ được tự do gây ảnh hưởng tới tương

lai?

- Chính xác. Nhưng cha chúng ta thấy ma-cà-rồng không có ý định tấn công loài người, mà hài lòng với cuộc sống tách biệt của họ. Vì vậy, ông trở lại – lần này chỉ vài tháng thôi – đủ để điều khiển ma-cà-chóp ly khai. Bằng cách tạo ra truyền thuyết về Chúa tể Ma-cà-chóp, ông gợi ý cho chúng tiến vào một cuộc xung đột với ma-cà-rồng.

- Từ đó dẫn đến Chiến Tranh Của Các Vết Thẹo, rồi dần dần sẽ là sự suy tàn của loài người.

Tôi rùng mình ghê sợ sự quỷ quyệt khủng khiếp của con người nhỏ bé đó.

Evanna nhoen cười:

- Nhưng... đó chỉ là kế hoạch.

Cảm thấy chút hy vọng, tôi sôi nổi hỏi:

- Nghĩa là...

- Suyt. Chị sẽ tiết lộ một cách ngắn gọn. Nhưng đến lúc chúng ta phải đi rồi.

Chỉ tay về phía mặt trời đang xuống, Evanna tiếp:

- Trong tình trạng của em, đêm sẽ lạnh hơn. Dưới lòng đất chúng ta sẽ được an toàn. Ngoài ra chúng ta còn một cái hện.

- Với ai?

- Cha chúng ta.

CHƯƠNG MƯỜI LĂM

Ông Tí Nị là người cuối cùng trong thế giới – trong mọi thời gian – mà tôi muốn gặp. Tôi nóng nảy tranh luận với Evanna, vì sao tôi phải gặp ông ta, hoặc gặp để làm gì. Bây giờ, tôi biết quá nhiều về ông, tôi sợ và ghét phải liên quan tới ông hơn bao giờ hết. Tôi gào lên:

- Nếu ông ta ở đầu này thế giới, em muốn được đứng tại đầu kia. Hoặc nếu có thể, tại một vũ trụ khác.

- Chị hiểu, nhưng dù sao chúng ta vẫn phải tới gặp ông.

- Chính ông bắt chị làm điều này? Chính ông đã ra lệnh lười em ra khỏi hồ? Chính ông thúc ép chị đưa em tới gặp, để ông lại có thể hủy hoại sự sống của em lần nữa?

- Em sẽ biết khi gặp ông.

Evanna lạnh lùng nói. Tôi đi theo vì không còn chọn lựa nào khác nữa. Nếu không, rất có thể Evanna sẽ quăng lại tôi xuống hồ.

Khi chúng tôi bỏ lại ngọn lửa ấm áp, con rồng vỗ cánh bay lên trời. Tôi nhìn theo cho đến khi nó mất dạng, lặn vào bầu. Cúi xuống, tôi thấy Evanna vẫn đang ngược lên trời, buồn bã nói:

- Ước gì chúng ta được bay một lần.
- Trên lưng rồng?
- Phải. Chị vẫn luôn ước được bay trên lưng rồng.
- Em có thể gọi nó trở lại.

- Không phải lúc này. Chúng quá đông. Thấy chúng ta, chúng sẽ tấn công ngay. Chị nghĩ, em chưa đủ khả năng điều khiển một bầy như thế.

Vừa bước đi, tôi vừa nhìn quanh. Thấy những người Tí Hon đứng bất động bên hồ, tôi hỏi Evanna:

- Họ ở đây làm gì?

- Đây là thời đại cha chúng ta câu linh hồn người chết, để tạo ra người Tí Hon, vì thời gian này không có ai quấy rầy. Ông để lại đây một nhóm nhỏ, bất kỳ khi nào được lệnh, chúng sẽ lướn linh hồn lên.

Liếc nhìn tôi, Evanna tiếp:

- Ông có thể giải thoát em sớm hơn nhiều. Nhưng ông để hai năm trôi qua là vì muốn trừng phạt em. Sự hy sinh của em đã làm hỏng kế hoạch của ông. Vì vậy ông căm hận em, dù em là con trai của ông. Nhưng ông đã phóng chị tới đây đúng thời điểm để cứu em. Trong tương lai này, linh hồn em phải chịu đau khổ cho vô vàn thế hệ. Ông muốn em đau khổ gần như đọa đày đến vô tận, thậm chí có thể hóa điên, đến không thể cứu vớt nổi nữa.

- Tử tế quá!

Tôi cay đắng nói, rồi lim dim mắt nói:

- Nếu căm ghét em đến thế, sao còn giải thoát cho em?

- Điều đó sẽ sớm sáng tỏ thôi.

Chúng tôi đã đi xa khỏi hồ. Mặt trời đã xuống, không khí lạnh hơn. Evanna đang tìm kiếm một vị trí đặc biệt, dừng lại mỗi vài giây, quan sát mặt đất, rồi đi tiếp. Sau cùng, tới một điểm, bà ta quì xuống, thở nhẹ nhẹ trên mặt đất đầy bụi. Sau một tiếng rung động, mặt đất nứt ra, mở thành một cửa đường hầm. Chỉ nhìn thấy vài mét bên dưới, tôi đã cảm thấy sự nguy hiểm.

- Đừng nói là chúng ta phải xuống dưới đó.
- Đây là đường tới thành lũy của cha chúng ta.
- Tối quá.
- Chị sẽ cung cấp ánh sáng.

Hai bàn tay Evanna phát sáng, rọi mờ mờ mấy mét trước mặt. Nhìn tôi, Evanna nói với giọng nghiêm túc:

- Đi sát bên chị khi xuống đó. Đừng để lạc đường.
- Nếu bị lạc, ông Tí Nị có bắt em không?

- Tin hay không, nhưng em nên biết có những quái vật còn kinh khủng hơn cả cha chúng ta. Nếu chúng đặt bàn tay lên em, hàng ngàn năm bị hành hạ trong Hồ Linh Hồn chỉ như một giờ

vui vẻ trên bờ biển.

Tôi không tin, nhưng lời đe dọa của Evanna đủ sức mạnh làm tôi không dám tách khỏi bà chị phù thủy một ly khi xuống đường hầm. Đường hầm dốc ba mươi độ, sàn và vách phẳng nhẵn như bằng đá. Nhưng trong đá, có những hình dạng di chuyển. Toan hình bóng là người, xoắn vặn, kéo dài, đầy móng vuốt, răng và những tua vôi. Khi chúng tôi đi qua, vách tường phồng lên, những vật trong đó, vươn tới chúng tôi. Nhưng không thể vượt ra ngoài.

Toát mồ hôi vì sợ và vì hơi nóng trong đường hầm, tôi hỏi:

- Chúng là gì?

- Là sinh vật đáng thương trong cội hỗn mang của vũ trụ. Chúng là những quái vật chị vừa nói với em. Chúng là họ hàng của cha chúng ta, dù ông không mạnh bằng chúng. Chúng bị cầm tù bởi hàng loạt luật pháp của không gian và thời gian – luật pháp mà cha và chị phải tuân theo. Nếu chúng ta phạm luật, những sinh vật này sẽ được tự do. Chúng sẽ làm thế giới này thành hỏa ngục. Tất cả sẽ tan tành dưới chân chúng. Chúng sẽ xâm nhập vào mọi vùng thời gian, hành hạ tất cả những con người đã từng sinh ra, đòi đòi kiếp kiếp.

- Đó là lý do chị nổi giận khi phát hiện ra em là con ông Tí Nị? Chị tưởng ông đã phá luật?

- Chị đã lầm. Nhưng chị tin là chính ông cũng không tin chắc là kế hoạch thành công. Khi ông tạo ra chị và Hibernius, chị và Hibernius biết và tuân theo luật. Nếu sai lầm, ông cho em quyền năng hơn ý định của ông, thì em có thể vô tình phá luật, hủy hoại tất cả những gì chúng ta biết và yêu thương.

Nhìn tôi, Evanna cười:

- Chắc em không ngờ, đối với thế giới, em quan trọng đến thế.

- Không, nhưng em cũng không bao giờ muốn bị là người quan trọng đó.

- Đừng lo. Em đã tự đưa mình ra khỏi vành đai lửa, khi để cho Steve giết. Em đã làm một việc mà chị và Hibernius không hề nghĩ tới. Em đã đổi thay một tương lai dường như không thể nào thay đổi nổi.

Tôi háo hức hỏi:

- Nghĩa là em đã ngăn chặn sự xuất hiện của Chúa tể Bóng Tối? Chính vì thế em đã để cho Steve giết. Đó là cách duy nhất em có thể ngăn chặn điều đó. Em không muốn thành một quái vật. Em không thể chịu đựng ý nghĩ hủy hoại thế giới. Một trong hai chúng em phải trở thành Chúa tể Bóng Tối. Nhưng em nghĩ nếu cả hai đều chết thì...

- Em đã nghĩ đúng. Cha chúng ta đã đẩy thế giới tới một thời điểm: chỉ có hai tương lai. Khi em giết Steve rồi hy sinh thân mình, thế giới lại mở ra hàng chục tương lai khả thi. Chị không thể làm được đó – nếu can thiệp vào, chị sẽ phạm luật – nhưng là một con người, em có thể.

- Chị nói đã hai năm trôi qua từ khi em chết? Từ đó những gì đã xảy ra? Mà-cà-rồng đã đánh bại ma-cà-chóp và thắng Chiến Tranh Của Các Vết Theo chưa?

- Chưa. Chiến tranh vẫn đang khốc liệt. Nhưng hồi kết thúc đã cận kề. Một kết thúc hoàn toàn không như ý cha chúng ta. Những lãnh đạo có tài thuyết phục đang ráo riết thúc đẩy một nền hòa bình. Bên ma-cà-rồng có Vancha và Harkat Mulds, phía ma-cà-chóp là Gannen Harst.

Họ đang bàn thảo một hòa ước, soạn thảo một bản nguyên tắc sống chung. Cả hai phe đều có những kẻ không muốn hòa bình, nhưng tiếng nói của chính nghĩa đang thắng thế.

Tôi ghen ngào:

- Vậy là thành công rồi! Nếu ma-cà-rồng và ma-cà-chóp sống chung hòa bình, thế giới sẽ được cứu rỗi.

- Có thể thôi. Dưới thời Steve, ma-cà-chóp đã liên lạc với giới lãnh đạo chính trị và quân sự của loài người. Chúng hứa cho họ quyền năng và đời sống trường thọ, để đổi lấy sự giúp đỡ của loài người trong việc chế tạo nguyên tử và hóa chất chiến tranh. Mục đích của chúng là thống trị những người sống sót của thế giới. Việc này có thể vẫn còn đang diễn tiến.

Tôi kêu lên:

- Phải ngăn chặn ngay. Chúng ta không thể để...

- Bình tĩnh. Chúng ta cố gắng ngăn chặn. Đó là lý do chị có mặt tại đây. Dù không thể can thiệp sâu vào công việc của loài người, nhưng bây giờ chị có thể làm được nhiều việc hơn trước. Những hành động của em đã thuyết phục chị... phải can thiệp. Hibernius và chị luôn đứng trung lập, không tham gia vào công việc của loài người. Hibernius rất muốn, nhưng chị đã chống lại, vì sợ phạm luật và những quái vật này sẽ được tự do.

Evanna thở dài:

- Chị lầm. Phải mạo hiểm. Cha chúng ta đã mạo hiểm trong ý đồ tàn phá của ông, chị phải mạo hiểm để cố gắng bảo vệ hòa bình.

Tôi nhú mào:

- Chị nói sao?

- Loài người đang tiến hóa. Một sự phát triển hướng đến những điều tuyệt vời, điều mà cha chúng ta kiên quyết phá hủy. Ông sử dụng ma-cà-rồng và ma-cà-chóp làm loài người lạc hướng, đẩy những thành thị của thế giới vào đổ nát, kéo con người trở lại thời đại tối tăm, để ông lại có thể điều khiển họ. Nhưng mưu đồ của ông đã thất bại. Bây giờ các thị tộc của đêm tối đang cố đạt tới sự thống nhất và sống tách biệt với loài người, không gây tổn hại cho họ như trong quá khứ. Vì ma-cà-rồng và ma-cà-chóp là một thành phần của hiện tại, nên cha chúng ta không thể tiêu diệt chúng. Ông có thể trở lại quá khứ, tạo ra một loài khác để chống lại chúng, nhưng đó là điều rất khó và không đủ thời gian. Nếu ông không thể chia rẽ các thị tộc trong năm tới, làm con người suy sụp như dự tính, thì rất có thể ông sẽ làm lại từ đầu trong tương lai, để tìm những phương pháp khác. Nhưng thời gian này, thế giới sẽ được an toàn.

Evanna nâng cao hai bàn tay, ánh sáng soi tỏ khuôn mặt trầm ngâm:

- Em còn nhớ chuyện chị được tạo ra bằng cách nào chứ?

- Nhớ. Một ma-cà-rồng – Corza Jarn – muốn ma-cà-rồng có con cháu, đã nài nỉ cho đến khi ông Tí Nị đồng ý chấp nhận. Bằng cách phối hợp máu Corza Jarn với máu một sói cái bằng phép thuật, ông đã tạo ra chị và ông Cao.

- Còn một nguyên nhân quan trọng nữa. Chị có thể sinh ra một ma-cà-rồng hoặc một ma-cà-chóp, và con cái chị cũng sẽ có khả năng sinh nở. Nhưng con chị sẽ không giống như cha

chúng. Chúng sẽ có một phần quyền năng của chị và... có thể sống giữa ban ngày. Ánh sáng mặt trời sẽ không giết chết chúng.

Trùng trùng nhìn tôi, Evanna nói:

- Đó sẽ là một loài mới. Một loại ma-cà-rồng, hoặc ma-cà-chóp cao cấp. Nếu bây giờ chị sinh ra những đứa con như thế, chúng sẽ phân hóa các thị tộc. Những kẻ hiếu chiến của cả hai phe sẽ dùng những đứa trẻ này để kích động những ảo tưởng và bạo lực mới. Thí dụ, nếu chị có một đứa con với một ma-cà-rồng, những ma-cà-rồng phản đối hòa bình sẽ tung hô đứa trẻ này như một vị cứu tinh, và tuyên bố nó được gửi tới để giúp họ tiêu diệt ma-cà-chóp. Thậm chí nếu những ma-cà-rồng sáng suốt chiếm ưu thế, lẫn át được những kẻ gây rối, thì ma-cà-chóp cũng sẽ nghi ngờ kế hoạch sống chung hòa bình lâu dài của ma-cà-rồng. Làm sao có thể đàm phán hòa bình, nếu biết ở yếu thế hơn, luôn phải phòng sống trong đe dọa? Cả hai phe đều tưởng Chiến Tranh Của Các Vết Thẹo sẽ kéo dài vô tận. Nhưng khi Chúa tể Ma-cà-chóp và các thợ săn của ma-cà-rồng tích cực hoạt động, mọi người đều biết chiến tranh phải tới hồi kết thúc. Bây giờ, em và Steve đã chết, có thể chiến tranh sẽ chẳng bao giờ kết thúc được nữa. Cả ma-cà-rồng và ma-cà-chóp đều không muốn thế. Vì vậy họ nóng lòng nói chuyện hòa bình. Nhưng... các con chị có thể thay đổi tất cả. Phục hồi lại hứa hẹn chiến thắng – cho ma-cà-rồng hoặc ma-cà-chóp, tùy thuộc vào việc chọn cha đứa trẻ của chị - chiến tranh sẽ lại tiếp tục. Khi con chị lớn lên – chúng lớn rất nhanh, vì là sinh vật của phép thuật, chúng sẽ được nuôi dưỡng bằng căm thù và sợ hãi. Tới khi chúng trở thành những chiến binh, lãnh đạo thị tộc tới chiến thắng – kế hoạch của cha chúng sẽ lại được áp dụng, chậm hơn dự tính một chút, nhưng hiệu quả.

Tôi kêu lên:

- Chị sẽ không sinh con. Ông Tí Nị không thể ép chị làm chuyện đó, đúng không?

- Không trực tiếp. Nhưng từ sau khi em và Steve chết, ông đã hăm he rồi mua chuộc chị. Tuy nhiên ông không có quyền bắt chị phải có con.

Tôi gượng cười:

- Vậy là ổn rồi. Chị sẽ không có con...

- Ôi... nhưng chị sẽ có.

Evanna hạ thấp tay để ánh sáng soi lên vùng bụng:

- Thật ra... chị đang có thai.

- Cái gì? Chị vừa mới nói...

- Chị biết.

- Nhưng nếu chị...

- Chị biết.

- Nhưng...

- Darren. Chị. Biết.

- Biết! Sao còn làm thế?

Evanna dừng bước để giải thích. Lập tức, những hình dạng trong vách đá ép sát về phía chúng tôi, nghe răng rít lên. Thấy vậy, Evanna lại vừa sải bước vừa nói:

- Chị đã xin Desmond giải phóng linh hồn em. Tội lỗi đã đưa em tới Hồ Linh Hồn, và sẽ giam em trong đó đời đời kiếp kiếp. Không cách nào thoát ra khỏi sự dọa dẫm đó. Nhưng vẫn có thể giải cứu bằng cách lười linh hồn lên. Biết em là em chị, chị cảm thấy có trách nhiệm giải thoát cho em.

- Còn Steve? Nó cũng là em chị.

- Steve đáng bị giam hãm. Chị tội nghiệp nó, vì nó cũng là một nạn nhân của cha chúng ta. Nhưng tội ác của nó là do chính nó gây ra. Nó đã chọn, nên phải chịu hậu quả. Còn em, em đã cố làm điều tốt. Để em mục rữa trong Hồ Linh Hồn là không công bằng, vì vậy chị đã năn nỉ cha chúng ta giúp...

Khúc khích cười, Evanna nói tiếp:

- Đương nhiên là ông từ chối. Mấy tháng trước, ông tới gặp chị, vì thấy chị là giải pháp duy nhất. Từ khi em chết, ông luôn cố thuyết phục chị có con. Nhưng cũng không thành công như chị cố thuyết phục ông giải thoát em. Sau cùng ông gợi ý, nếu chị có một đứa con, ông sẽ giải thoát em.

Tôi gào lên:

- Chị đã đồng ý? Bán cả thế giới để giúp em?

- Tất nhiên là không.

- Nhưng chị nói là đã có thai.

- Đúng.

Nhìn tôi, Evanna mỉm cười e thẹn:

- Ý nghĩ đầu tiên là từ chối đề nghị của cha. Nhưng rồi, chị thấy một cách để có thể đạt được lợi thế cho chúng ta. Việc thu xếp cho một nền hòa bình giữa ma-cà-rồng và ma-cà-chóp vẫn chưa được đảm bảo lắm. Có vẻ hứa hẹn, nhưng không có nghĩa là chắc chắn. Nếu đàm phán thất bại, chiến tranh lại vẫn tiếp tục, và cuộc chơi sẽ trở về tay cha chúng ta. Ông sẽ có thời gian quay về quá khứ, tạo ra một thủ lĩnh mới, thay thế cho Steve. Khi Desmond đưa ra đề nghị, chị đã nghĩ đến điều này. Chị nhớ lại cách em đã lừa ông, và tự hỏi nếu ở vào vị trí chị, em sẽ làm gì... Rồi, trong một thoáng, chị đã nhìn ra. Chị chấp nhận, nhưng bảo là chưa biết sẽ muốn có một đứa con ma-cà-rồng hay ma-cà-chóp. Ông nói, chuyện đó không quan trọng. Chị hỏi có quyền lựa chọn không. Ông chấp thuận. Vì vậy, chị đã gần gũi Gannen Harst vài lần, rồi tới Vancha March. Khi trở lại, chị nói với cha là mình đã chọn và đã có thai. Ông mừng tới nỗi không hề phân nản khi chị từ chối tiết lộ tên cha đứa bé, chỉ vội vàng thu xếp đưa chị tới đây để giải thoát em.

Vẫn cười e thẹn, Evanna xoa xoa tay lên bụng. Tôi hỏi:

- Rút cục... là con của ai?

- Cả hai. Chị sẽ sinh đôi. Một của Vancha, một của Gannen.

Tôi rên lên:

- Một đứa con của ma-cà-rồng, một đứa con của ma-cà-chóp.

- Còn hơn thế nữa. Chị đã để ba dòng máu hòa trộn với nhau. Mỗi đứa sẽ mang một phần ba máu ma-cà-rồng, một phần ba máu ma-cà-chóp và một phần ba máu chị. Đó là cách chị đã lừa ông. Ông tưởng con chị sẽ phân tán các thị tộc, nhưng trái lại, chúng sẽ kéo họ đến gần nhau. Sau này, các con chị sẽ sinh nở với những ma-cà-rồng và ma-cà-chóp khác, tạo ra một thị tộc tổng hợp mới. Mọi chia rẽ sẽ được xóa mờ, và sau cùng sẽ bị quên lãng. Darren, bất chấp cha chúng ta, chúng ta sẽ tạo ra hòa bình. Đó chính là điều em đã dạy chị. Chúng ta không thể cam chịu số phận. Chúng ta, tất cả chúng ta, có thể tạo ra tương lai của chính mình, có quyền quyết định cuộc đời của chúng ta. Phải biết quyết định để sử dụng đời ta. Em đã quyết định khi hy sinh mạng sống. Bây giờ chị cũng quyết định... hy sinh mạng sống của mình. Chỉ thời gian mới biết sự lựa chọn của chúng ta sẽ dẫn tới điều gì, nhưng chị tin dù chuyện gì xảy ra trong tương lai, cũng sẽ tốt đẹp hơn những gì cha chúng ta mưu tính.

- Tạ ơn thần linh!

Tôi lẩm bẩm rồi lẳng lặng theo Evanna xuống đường hầm. Đầu óc quay cuồng, tôi vừa nghĩ đến tất cả những bất ngờ và trái tính của tương lai, vừa không biết sẽ phải làm gì.. Nhưng một điều tôi biết chắc: khi khám phá ra sự thật về mấy đứa con của Evanna, ông Tí Nị sẽ dùng dùng nổi giận. Hình ảnh xấu xí của con người nhiều sự nhỏ con khi biết sự thật làm tôi bật cười. Evanna cũng cười theo. Tiếng cười kéo dài, theo chúng tôi dọc đường hầm như tiếng một bầy chim khúc khích, như lời thần chú dội vào hai vách đá giam hãm những quái vật đời đời di động, đời đời muốn vượn ra khỏi đó.

CHƯƠNG MƯỜI SÁU

Khoảng một tiếng sau, đi hết đường hầm, chúng tôi bước vào ngôi nhà của Desmond Tí Nị. Thật sự chưa bao giờ tôi nghĩ ông ta có một ngôi nhà. Tôi tưởng ông chỉ luôn lang thang khắp thế giới, tìm kiếm những vụ hỗn loạn và đổ máu. Nhưng bây giờ nghĩ lại, tôi nhận ra quái vật cũng cần có một hang ổ để gọi là nhà, và ông Tí Nị là một quái vật kỳ lạ nhất.

Đây là một hang động mênh mông – tôi nhắc lại MÊNH MÔNG! Bề ngang rộng tới mấy dặm, chiều sâu thăm thẳm mút tầm mắt. Hang có những điều bình thường với thạch nhũ, thác nước, những khối đá hình dáng và màu sắc kỳ lạ. Nhưng có những thứ không hề bình thường.

Những xe hơi sang trọng, mà tôi đoán là từ những năm 1920 hoặc 1930, bồng bềnh trên đầu. Lúc đầu tôi tưởng chúng được buộc lên trần bằng dây thép, nhưng chúng liên tục di chuyển, vòng vòng, vượt qua nhau, thậm chí nhào lộn như máy bay, và không hề thấy sợi dây nào.

Rải rác khắp hang là những ma-nơ-canh mặc những bộ áo của mọi thời đại, mọi lục địa, từ khổ của người tiền sử, tới thời trang hiện đại nhất. Những đôi mắt vô hồn của chúng làm tôi bối rối, cảm giác như chúng đang nhìn tôi, sẵn sàng sống dậy theo lệnh Tí Nị và nhảy tới tôi.

Nhiều tác phẩm hội họa và điêu khắc nổi tiếng tới một đứa ngu như tôi cũng nhận ra: Nụ cười nàng Mona Lisa, Người Suy Tưởng, Tiệc Ly. Cùng với những bức tranh, trưng bày như một phòng triển lãm – là hàng chục bộ não đặt trong lồng kính. Tôi đọc vài tên: Beethoven, Mozart, Wagner, Mahler (Cái tên này làm tôi giật mình. Tôi đã học tại ngôi trường tên Mahler!)

Evanna thì thầm:

-Cha chúng ta rất yêu âm nhạc. Trong khi loài người sưu tập bài ca và đĩa nhạc, thì ta chúng ta sưu tập óc của các nhạc sĩ. Vuốt ve chúng, ông có thể nghe tất cả những giai điệu họ đã sáng tác, cả những bản chưa hoàn tất hoặc chưa phổ biến ra thế giới.

-Nhưng... ông lấy những bộ óc này từ đâu?

-Ông du hành về quá khứ khi họ vừa chết, và cướp đoạt mồ họ.

Evanna nói, cứ như là một chuyện rất bình thường.

Hất đầu về một bức tranh hoa của Van Gogh, tôi nói:

-Có vẻ như ông cũng thích hội họa.

-Mê mết. Tất cả đều là bản gốc, ông không quan tâm tới tranh chép.

-Vô lý. Không thể là thật được. Em đã thấy một số tranh thật. Ba má...

Tôi luôn nghĩ về ba, như người cha thật sự của tôi.

-Ba má em đã có lần đưa em tới bảo tàng nghệ thuật Loo để xem bức Mona Lisa.

Evanna chỉnh lại:

-Louvre. Đó là bức chép. Một số người Tí Hon của cha đã tạo ra từ linh hồn họa sĩ. Chúng là những bản chép hoàn hảo những bức ông say mê, rồi ông lên về quá khứ, tráo tranh chép lấy tranh gốc. Chính các họa sĩ cũng không thể phân biệt thật giả.

-Chị nói bức Mona Lisa tại Raris là giả?

-Phải. Cha chúng ta là một người ích kỷ. Ông luôn giữ những gì hảo hạng cho mình. Muốn gì, ông chiếm đoạt ngay, và thường thường ông chỉ muốn những gì tốt nhất. Trừ sách. Desmond không bao giờ đọc tiểu thuyết. Không sưu tập sách, không quan tâm tới nhà văn. Homer, Chaucer, Shakespeare, Dickens, Tolstoy, Twain... chẳng là gì với ông. Ông không quan tâm tới thế giới văn chương. Văn chương như tồn tại trong một vũ trụ khác với vũ trụ của ông.

Chưa bao giờ tôi là một người hâm mộ cuồng nhiệt nghệ thuật, nhưng tôi cũng bị ấn tượng với những gì trưng bày tại đây. Một bộ sưu tập nghệ thuật của nhân loại, đồ sộ không thể nào tưởng tượng nổi.

Vũ khí, đồ trang sức, đồ chơi, dụng cụ, những cuốn album tem, những chai rượu nho cao cấp. Đồng hồ cổ, bộ xa-lông, ngai vua và hoàng hậu... đa số đều là vật quý giá. Nhưng cũng có nhiều món vô giá trị, chỉ được gom về theo sở thích của ông Tí Nị, chẳng hạn như nút chai, quả bóng hình dạng kỳ dị, đồng hồ kỹ thuật số, hộp giấy đựng kem, hàng trăm cái còi, hàng trăm ngàn đồng xu (lẫn lộn cả mới và cũ) và còn đủ thứ khác nữa. So với hang này, thì hang kho báu trong truyện Aladin chỉ là một thùng rác.

Dù hang chứa đủ thứ kỳ diệu và kỳ cục, nhưng không có cảm giác chật chội. Rất nhiều

không gian để thoải mái tham quan. Thỉnh thoảng Evanna ngừng lại giải thích một đồ vật đặc biệt đáng chú ý: một cây cọc cháy xém mà Jane d'Arc đã bị trói vào đó để thiêu, khẩu súng đã bắn tổng thống Lincoln...

Tôi nhận xét:

-Nếu được thấy nơi này, chắc các sử gia mừng đến hóa điên. Ông Tí Nị có đưa ai vào đây chưa?

-Hầu như chưa hề. Đây là sào huyệt của riêng ông. Chị mới chỉ được vào đây được vài lần. Những kẻ ngoại lệ là những kẻ được ông vớt lên từ Hồ Linh Hồn. Ông phải đem họ tới đây để biến họ thành người Tí Hon.

Tôi đứng phắt lại, vì chợt có một linh cảm:

-Evanna...

Evanna vội lắc đầu:

-Đừng hỏi gì nữa. Desmond sẽ giải thích tất cả ngay bây giờ.

Mấy phút sau, chúng tôi tới một nơi hình như là trung tâm hang, với một hồ nhỏ đầy chất lỏng xanh lè, một chồng áo choàng xanh dương, và đứng kế bên hồ là ông Tí Nị, trừng trừng nhìn tôi qua cặp kính dày cộp, lè nhè nói:

-Chà chà, nếu không vì kẻ tử đạo này... Sao, có gặp kẻ nào thú vị trong Hồ Linh Hồn không?

Evanna bảo nhỏ tôi:

-Đừng quan tâm.

Tí Nị lạch bạch tiến tới, rồi ngừng lại cách tôi mấy mét, mắt như đổ lửa, rít lên:

-Nếu biết mi là kẻ gây phiền toái cho ta, ta đã không bao giờ cho mi ra đời.

Tôi cười nhạo:

-Quá muộn mất rồi.

-Chưa đâu. Ta có thể trở lại, xóa sạch vết tích mi khỏi quá khứ, và mi chưa bao giờ từng sống. Một kẻ khác sẽ trở thành ông hoàng ma-cà-rồng trẻ nhất trong lịch sử, để truy lùng Chúa tể Ma-cà-chóp và... vân vân... Mi sẽ không bao giờ tồn tại. Linh hồn mi sẽ không chỉ bị tàn phá, mà sẽ bị hủy diệt hoàn toàn.

Evanna cảnh báo:

-Cha! Cha biết là sẽ không làm điều đó.

-Ta có thể.

-Đúng. Nhưng cha sẽ không làm. Chúng ta có một cam kết. Con đã giữ lời, bây giờ đến lượt cha.

Ông ta cầu nhàu, rồi cố tạo nụ cười giả tạo:

-Được thôi. Ta là người luôn giữ lời hứa. Nào, Darren, nghịch tử của ta, hãy dẹp bỏ tấm chắn đó, nhảy xuống hồ đi.

Ông ta hất đầu về phía chất lỏng xanh lè. Tôi chờ người hỏi:

-Sao?

-Đã tới lúc hoàn chỉnh lại mi.

Nếu là mấy phút trước, chắc tôi không hiểu ông ta nói gì. Nhưng mấy lời bóng gió của Evanna đã chuẩn bị cho tôi chuyện này. Tôi hỏi:

-Ông muốn biến tôi thành một người Tí Hon?

Tí Nị mím môi, trừng trừng nhìn Evanna, nhưng bà ta nhún vai với vẻ vô tội. Ông ta thở hồng hộc, tức giận vì tôi làm hỏng điều bất ngờ lớn. Tôi hỏi:

-Công việc thế nào?

Tiến lại hồ, ông ta ngồi bên bờ, nhúng ngón tay vào chất lỏng màu xanh lá, nói:

-Đây là món súp của sự sáng tạo. Nó sẽ trở thành máu của mi, nhiên liệu để cho cơ thể mới của mi hoạt động. Khi bước xuống hồ, xương mi sẽ bị lột trần. Thịt, óc, nội tạng và linh hồn mi sẽ bị phân hủy. Ta sẽ trộn đồng bầy nhầy đó để tạo thành thân thể mới của mi.

Cười cười, ông ta nói tiếp:

-Những kẻ đã trải qua vụ này nói với ta, đây là qui trình đau đớn ghê sợ nhất mà chúng chưa bao giờ biết tới.

-Điều gì làm ông nghĩ tôi sẽ làm chuyện đó? Tôi đã thấy người Tí Hon của ông sống ra sao. Không tư tưởng. Không tiếng nói. Không nhớ gốc gác mình. Làm nô lệ cho tính khí bất thường của ông. Ăn thịt thú chết... thậm chí cả thịt người chết! Vì sao tôi phải đặt mình dưới sự phù phép của ông như thế chứ?

-Nếu mi không thi hành, ta không còn gì để thương lượng với Evanna nữa.

Tôi bướng bỉnh lắc đầu. Dù biết Evanna đang cố lừa Tí Nị, nhưng tôi thấy không cần thiết phải làm chuyện này. Vì sao để đem lại hòa bình cho ma-cà-rồng và ma-cà-chóp mà tôi phải chịu quá nhiều đau đớn và trở thành một người Tí Hon? Vô lý!

Như đọc được ý nghĩ tôi, Evanna nhẹ nhàng nói:

-Việc này là vì em, Darren. Không liên quan tới những gì đang xảy ra trong hiện tại và Chiến Tranh Của Các Vết Thẹo. Đây là hy vọng duy nhất tránh khỏi bị kéo lại xuống Hồ Linh Hồn và lên cõi bồng lai. Em có thể sống trọn đời trong thế giới hoang dã này, và trở lại hồ khi chết. Hoặc có thể tin tưởng chúng ta và đặt mình vào tay cha.

Tôi nói với Evanna:

-Em xin chị.

-Ôi! Con trai, nếu con biết sẽ đau đớn đến thế nào.

Tí Nị khổ sở nói, rồi cười lớn:

-Thôi, đủ rồi. Mi có thể đồng ý hay không. Nhưng con gái, nghe đây. Ta đã đề nghị để hoàn tất lời cam kết. Nếu nó không chấp nhận lời khuyên của con, ta mong con phải giữ lời hứa.

Evanna nhìn tôi dọ ý, nhưng không có vẻ ép buộc. Tôi đắn đo suy nghĩ. Dù rất ghét phải trở

thành một người Tí Hon, nhưng điều đó vẫn không đau khổ bằng để Tí Nị là chủ nhân của mình. Hơn nữa, nếu Evanna nói dối? Nói là tin tưởng bà ta, nhưng nghĩ lại, tôi thấy khó lòng tin nổi. Evanna chưa bao giờ phản lại cha, và cũng chưa bao giờ làm một điều gì tốt đẹp cho bất kỳ ai. Sao bây giờ lại thay đổi? Nếu đây chỉ là một sự sắp đặt với Tí Nị để gài bẫy thôi thì sao?

Nhưng tôi biết phải làm sao đây? Lạnh lùng nhún vai, từ chối bước xuống hồ, rồi bỏ đi? Giả dụ ông ta để tôi đi và đám quái vật trong đường hầm không bắt tôi, sau đó tôi sẽ làm gì? Một đời sống trong cái thế giới đầy rỗng, tiếp theo là đời đời kiếp kiếp trong Hồ Linh Hồn? Tốt hơn là đánh liều với canh bạc này, với hy vọng sẽ có những điều tốt đẹp.

Tôi miễn cưỡng nói:

-Thôi được. Tôi đồng ý nhưng với một điều kiện.

-Địa vị mi hiện nay không có quyền ra điều kiện.

-Có thể là như vậy, nhưng tôi vẫn nói. Tôi chỉ đồng ý nếu ông bảo đảm cho tôi được tư tưởng tự do. Tôi không muốn giống như Harkat. Không biết mình là ai, tuân lệnh ông vì không được tự do suy nghĩ. Không biết khi trở thành người Tí Hon, ông sẽ bắt tôi làm gì, nhưng nếu là phục vụ ông như những nô lệ không đầu óc xu nịnh ông, thì...

-Ồ không... Thú thật, ta cũng muốn bắt mi là nô lệ hầu hạ ta mấy triệu năm, nhưng con gái ta làm bản hợp đồng quá chặt chẽ. Vì thế mi chỉ gặp một trở ngại duy nhất là... không có khả năng nói...

-Sao tôi không nói được?

-Vì ta phát bệnh khi nghe mi nói. Ngoài ra, mi không cần phải nói. Đám Tí Hon của ta có cần nói đâu. Cam không làm hại người khác, và không làm hại mi.

Biết không còn có thể tranh cãi gì được nữa, tôi đành nói:

-Được.

Bước tới bên hồ, tôi rũ bỏ tấm chắn mà anh chàng Tí Hon đã choàng cho sau khi tôi được vớt lên từ Hồ Linh Hồn. Nhìn xuống chất lỏng xanh lè, tôi không thấy bóng mình, vừa mở miệng hỏi, Tí Nị đã quát tháo:

-Không còn thời gian hỏi han gì nữa.

Bị Tí Nị huých mạnh cùi chỏ, tôi loạng choạng sát bờ, rồi hai tay chới với, tôi rơi ùm xuống chất lỏng sôi xèo xèo như lửa hỏa ngục.

CHƯƠNG MƯỜI BẢY

Bốc cháy và đau đớn. Thịt da tôi bị luộc sôi sùng sục. Muốn thét lên, nhưng môi và lưỡi không còn nữa. Mắt và tai tan chảy. Ngoài đau đớn không còn cảm giác khác nữa.

Chất lỏng lột thịt tới trơ xương, rồi vào tận tủy. Tiếp theo, nó đốt cháy nội tạng tôi, từ trong

ra ngoài. Não tôi xèo xèo như bơ sôi trong chảo nóng, rồi tan ra. Tay trái trơ xương rồi khỏi cơ thể, bồng bênh trôi đi. Rồi tới chân phải, rồi toàn bộ chân tay, nội tạng thành than, những mảnh thịt nhỏ, những lóng xương. Như sự đau đớn không hề giảm sút.

Giữa nỗi đau kinh khủng đó, có một khoảnh khắc tinh thần tĩnh lặng. Với chút gì còn lại trong bộ não, tôi nhận thức được một sự tách biệt. Trong hồ còn có một sự hiện diện khác nữa. Lúc đầu bối rối, nhưng rồi tôi nhận ra thấp thoáng linh hồn của Sam Grest. Tôi đã uống máu Sam khi nó chết và đang mang theo linh hồn nó. Sam đã lên cũi bồng lai từ nhiều năm trước, và bây giờ những mảnh hồn cuối cùng đang lìa bỏ thế giới này. Trong tâm trí, tôi thấy một khuôn mặt thành hình trong làn chất lỏng, non trẻ, thanh thản và đang mỉm cười, bất chấp khổ đau thân xác, nhai rau rầu một củ dưa hành. Sam nháy mắt với tôi, đưa tay lên chào rồi biến mất. Tôi hoàn toàn còn lại một mình.

Sau cùng, đau đớn dịu dần. Tôi hoàn toàn tan rã. Không còn bộ cảm biến đau đớn để chuyển tới thần kinh cảm giác. Vì không còn tế bào não nào nữa. Một sự tĩnh lặng lạ kỳ. Tôi hòa nhập làm một với hồ. Tôi là chất lỏng màu xanh lá. Tôi nhận thức được những ống xương rỗng của mình trôi dạt, rồi chìm xuống đáy hồ.

Một lúc sau, hai bàn tay của Tí Nị nhúng vào chất lỏng, nhặt từ đáy lên những khúc xương. Ông ta thận trọng lau chùi từng lóng, rồi đặt thành đống trên nền hang. Xương được phủ một lớp phân tử của chất lỏng – phân tử của tôi – và qua lớp phân tử đó, tôi cảm thấy Tí Nị gom xương lại với nhau, bẻ vụn khúc này, nấu tan khúc kia hoặc uốn vặn khúc khác, tạo thành một cái khung hoàn toàn khác với hình dạng tôi trước kia.

Ông Tí Nị hoàn tất thân thể tôi sau mấy tiếng. Khi bộ xương đã định vị xong, ông ta đặt nội tạng: não, tim, gan, thận... vào trong, rồi phủ bằng một lớp thịt bầy nhầy vá víu. Tôi không biết nội tạng và thịt lấy từ đâu. Có thể ông ta tự tạo, nhưng tôi nghĩ rất có thể ông ta đã cóp nhặt từ những sinh vật khác – có lẽ từ xác người.

Ông ta kết thúc công việc với hai mắt. Tôi cảm nhận ông ta nối con người với bộ não bằng những ngón tay thao tác nhanh như chớp, không một nhà phẫu thuật tài giỏi nào trên thế giới có thể làm chính xác hơn ông. Thậm chí bác sĩ Frankenstein cũng không thể so sánh nổi.

Xong phần thân thể, ông Tí Nị lại nhúng tay xuống chất lỏng trong hồ. Lần này, những ngón tay lạnh ngắt và lạnh hơn theo từng giây. Chất lỏng bắt đầu đặc lại. Không đau, chỉ kỳ cục, như tôi đang bị đè ép, vắt ráo.

Rồi, khi chất lỏng đã có một kết cấu như sữa đặc, ông Tí Nị đưa những cái ống vào. Một thoáng ngừng lại, rồi từ ống phát ra một sức hút. Tôi cảm thấy mình trôi theo chất lỏng, ra khỏi hồ, để vào... cái gì? Không phải những ống đã nhúng xuống hồ, mà là một thứ tương tự.

Đó là... huyết quản! Ông Tí Nị đã nói, chất lỏng sẽ làm phận sự như nhiên liệu của tôi – máu tôi. Tôi đang rời bỏ chốn giam hãm của hồ, với những giới hạn của một cơ thể mới.

Tôi cảm thấy mình đang lấp đầy những thiếu sót, cố xuyên qua mạng lưới huyết quản và động mạch, chậm rãi nhưng bảo đảm tiến triển. Khi chất lỏng tới não và từ từ rỉ vào trong, hấp thu bởi những tế bào xám lạnh lẽo, cơ thể tôi hồi tỉnh. Tôi nhận thức tiếng tim đập đầu tiên, chậm hơn và nặng nề hơn trước. Một cảm giác rần rần tự chân đến tay, rồi tới cột sống mới. Tôi ngo ngoáy ngón chân, ngón tay. Nhẹ nhẹ di động một cách tay, lắc nhẹ đùi. Tứ chi không

đáp ứng nhanh nhạy như chân tay cũ, nhưng có lẽ là vì tôi chưa quen.

Tiếp theo là âm thanh. Một âm thanh chói lói, nhưng từ từ dịu dần thành những âm thanh bình thường. Nhưng âm thanh không được sắc sảo như trước, vì cũng như tất cả người Tí Hon, tai tôi bị khâu dưới lớp da đầu. Tiếp theo thính giác là thị giác mờ mờ - nhưng không có khứu giác và vị giác. Tất cả sinh vật do Tí Nị tạo ra đều không có mũi.

Máu càng chuyển nhiều lên não, thị giác tôi càng tiến triển. Qua đôi mắt mới, thế giới trông khác trước. Tầm nhìn của tôi rộng hơn - vì mắt tôi tròn hơn, lớn hơn - nhưng như nhìn qua một kính lọc màu xanh lá.

Cái nhìn đầu tiên của tôi là thấy ông Tí Nị (vẫn đang kiểm tra mấy cái ống, chỉnh lại mấy vết khâu, thử phản xạ của tôi) với vẻ tận tụy đầy âu yếm của bậc làm cha mẹ.

Rồi tôi thấy Evanna chăm chú theo dõi, để biết chắc ông không giở thủ đoạn gian xảo gì... Thỉnh thoảng, Evanna đưa cho ông kim và chỉ, như một y tá phụ mổ. Về mặt bà ta vừa nghi ngờ vừa hãnh diện. Evanna biết tất những khuyết điểm của Tí Nị, nhưng dù sao vẫn là con gái ông. Lúc này tôi có thể thấy, trên một phương diện nào đó, dù nghi ngờ, bà ta vẫn thương cha.

Giai đoạn truyền máu hoàn tất, ông Tí Nị tháo những ống khỏi chân, tay, ngực và đầu tôi, rồi khâu lại những lỗ hở. Liếm tra lần cuối mắt và nhịp tim tôi, rồi đứng lùi lại lầu bàu:

-Thêm một sinh vật hoàn hảo nữa.

Evanna nói:

-Ngồi dậy, Darren. Nhưng từ từ thôi, đừng hấp tấp.

Tôi làm theo. Khi nhắc đầu dậy tôi chỉ bị một thoáng chóng mặt. Chống tay ngồi dậy, tôi ngừng lại mỗi khi cảm thấy chóng mặt hay buồn nôn. Khi ngồi thẳng dậy, tôi đã có thể quan sát thân hình mình. Bàn chân, bàn tay to đùng. Da xám xịt. Tôi nhận ra, giống như Harkat, tôi không là nam, cũng chẳng là nữ. Nếu có thể đỏ mặt, chắc tôi đã đỏ mặt rồi.

Tí Nị rửa tay bằng cách phun nước bọt vào hai bàn tay, xoa vào nhau, rồi bảo tôi:

-Đứng dậy. Thử đi một vòng. Mi sẽ sớm quen với hình thù mới. Ta thiết kế người Tí Hon để có thể hoạt động ngay.

Với sự giúp đỡ của Evanna, tôi đứng dậy, loạng quạng bước trên hai chân không vững vàng, nhưng mau chóng lấy lại được thăng bằng. Tôi mập mạp và nặng nề hơn trước. Khi nằm lại xuống, tôi thấy chân tay phản ứng không nhanh nhạy như trước kia. Tôi phải cố tập trung để cong mấy ngón tay, hay nhích bàn chân tới trước.

Khi thử trở mình, tôi suýt lặn lại xuống hồ, bây giờ đã khô cạn. Evanna vội níu tôi lại, nói:

-Từ từ. Mỗi lúc một chút thôi. Không lâu đâu, chỉ năm mười phút nữa thôi.

Tôi cố hỏi nhưng không phát ra âm thanh. Evanna nhắc:

-Em không nói được. Vì không có lưỡi.

Đưa cánh tay rần chắc lên, tôi chỉ một ngón tay lên đầu. Nhìn lom lom Evanna bằng đôi mắt xanh, tôi cố gắng truyền câu hỏi bằng tư tưởng.

Evanna nói:

-Em muốn biết chúng ta có thể liên lạc bằng thần giao cách cảm được không.

Tôi gật cái đầu không cổ.

-Không. Em đã không được thiết kế với khả năng đó.

Tí Nị lên tiếng:

-Mi chỉ là một mẫu cơ bản thấp nhất. Vì mi sẽ không ở lại lâu, không có lý do nào để trang bị cho mi những thứ không cần thiết. Mi có thể nghĩ và di chuyển. Như vậy là quá đủ rồi.

Suốt những phút sau đó, tôi tìm hiểu cơ thể mới của mình. Không có gương, tôi lấy một cái khay lớn bằng bạc, để quan sát hình ảnh mình. Có lẽ tôi chỉ cao chừng một mét hai, nhưng bề ngang cả mét. Những vết khâu không tươm tất như của Harkat, hai mắt không cân nhau, nếu không chúng tôi trông chẳng khác nhau bao nhiêu. Mở miệng, tôi thấy không chỉ thiếu lưỡi, mà thiếu cả răng. Quay lại Evanna, tôi chỉ vào nướu. Bà ta nói:

-Em sẽ không phải ăn.

Tí Nị nói thêm:

-Mi sẽ không sống đủ lâu để phải bận tâm tới đồ ăn.

Nghe Tí Nị nói, ruột tôi thắt lại. Tôi đã bị lừa. Tôi đã bị lọt vào bẫy. Nếu nói được, tôi đã lên tiếng nguyên rủa mình là một thằng ngu. Nhưng khi tôi nhìn quanh, tìm một vũ khí để tự vệ, Evanna cười một cách quả quyết:

-Darren, hãy nhớ vì sao chúng ta làm chuyện này. Để giải thoát linh hồn em. Có thể tạo cho em một đời sống như người Tí Hon, nhưng vấn đề sẽ rất phức tạp. Cách này dễ dàng hơn, hãy tin chị.

Tôi không tin lắm, nhưng mọi chuyện đã hoàn tất rồi. Ngoài ra, trông Evanna không có vẻ là một kẻ lừa gạt. Gạt mối lo bị phản bội sang một bên, tôi không tin lắm, nhưng mọi chuyện đã hoàn tất rồi. Ngoài ra, trông Evanna không có vẻ là một kẻ lừa gạt. Gạt mối lo bị phản bội sang một bên, tôi quyết định bình tĩnh, chờ xem họ sẽ làm gì.

Nhặt chõng áo choàng xanh bên bờ hồ, Evanna lại gần tôi:

-Chị đã chuẩn bị trước cho em. Để chị giúp em.

Tôi vừa định ra dấu là có thể tự mặc, nhưng Evanna thoáng lờ mắt làm tôi ngừng lại. Tí Nị đang đứng quay lưng lại chúng tôi, quan sát những tàn tích trong hồ. Evanna tròng áo qua đầu và hai tay tôi. Tôi nhận ra, trong lớp vải áo có dính nhiều đồ vật.

Evanna lom lom nhìn vào mắt tôi. Một bí mật được truyền qua: tôi phải làm như không có đồ vật trong áo. Evanna đang làm một việc qua mắt Tí Nị. Tôi không biết trong áo là những vật gì, nhưng chắc phải là quan trọng. Mặc áo xong, tôi giữ hai cánh tay xuôi hai bên sườn, cố không nghĩ tới món hành lý bí mật tôi đang đeo trong mình.

Evanna nhìn tôi lần cuối rồi kêu lên:

-Cha, Darren sẵn sàng rồi.

Tí Nị lạch bạch trở lại, khịt mũi khinh khỉnh, nhìn từ đầu tới chân tôi, rồi ấn vào tay tôi một mặt nạ nhỏ. Mi đeo cái này vào. Có thể mi không cần, nhưng chúng ta cần được an toàn.

Trong khi tôi đeo mặt nạ lên mặt, Tí Nị cúi xuống, vạch một đường trên nền hang. Lùi lại mấy bước, ông ta nắm chặt đồng hồ hình trái tim. Lập tức đồng hồ, rồi mặt và bàn tay ông ta cùng phát sáng. Mấy giây sau, mặt đất mở thành một lối ra. Không gian giữa hai vách đá tỏa ra một làn ánh sáng xám. Khi Tí Nị đưa tôi và Harkat vào tương lai, tôi đã từng qua một cổng giống như thế này. Nếu kế hoạch của Evanna thất bại, chuyện gì sẽ xảy ra?

Tí Nị hít đầu nói:

-Tới giờ đi rồi.

Tôi nhìn Evanna: “Chị đi cùng em không?”

-Không. Chị sẽ trở lại hiện tại, qua một cửa khác. Vĩnh biệt em, Darren. Chẳng bao giờ chị mơ tới chuyện lên cõi bồng lai, nơi đó hình như không thích hợp với những người như chị. Vì vậy, có lẽ chúng ta không bao giờ còn gặp lại nhau nữa.

Tí Nị gầm gừ:

-Chưa chắc nó lên bồng lai. Có thể định mệnh đã an bài cho nó tận đáy hỏa ngục.

Evanna mỉm cười:

-Darren, chúng ta không thể hiểu tất cả những gì quá tầm hiểu biết của mình, nhưng chúng ta chưa hề thấy một bằng chứng nào về hỏa ngục. Dường như Hồ Linh Hồn là nơi duy nhất dọa đầy người chết và nếu chúng ta thành công, em sẽ không phải trở lại đó đâu. Đừng lo. Linh hồn em sẽ được giải thoát.

Tí Nị quát lên:

-Thôi đi. Ta chán nó quá rồi. Đã tới lúc đá nó vĩnh viễn khỏi đời sống chúng ta.

Xô Evanna sang một bên, nắm vai áo tôi, kéo tới lối ra, Tí Nị rống lên:

-Khi trở lại đó, đừng bày trò lấu cá. Mi không thể thay đổi quá khứ đâu. Hãy làm những gì phải làm, và để cho vũ trụ lo phần còn lại.

Không hiểu ý nghĩa những câu nói của Tí Nị, tôi quay lại nhìn, chờ ông ta nói thêm. Nhưng Tí Nị chỉ nhắc cao chân mang ủng cao cổ, rồi không một lời chào tạm biệt, ông ta đá tôi văng ra khỏi cửa, trở lại với cuộc hẹn hò cùng lịch sử.

CHƯƠNG MƯỜI TÁM

-Thưa quý ông quý bà, chúng tôi hân hạnh chào mừng quý vị đã đến với Gánh Xiếc Quái Dị, mái nhà của những con người kỳ lạ nhất thế giới.

Không có mí mắt, nên tôi không thể chớp mắt, nhưng dưới lớp khẩu trang, miệng tôi há hốc. Tôi đang đứng sau cánh gà của một nhà hát rộng lớn, trừng trừng nhìn ra sân khấu và hình dạng không thể nào lẫn lộn được của con người đã chết: ông Hibernius Cao! Nhưng ông không chết. Rất sống động. Và đang giới thiệu một trong những màn trình diễn của Gánh Xiếc Quái Dị

huyền thoại:

-Chúng tôi luôn trình diễn những trò vừa hài hùng vừa quái dị, những trò diễn mà quý vị không thể tìm thấy tại bất cứ nơi nào trên khắp thế giới. Những ai nhút nhát vẫn còn kịp ra khỏi rạp lúc này. Tôi tin chắc, có những người...

Hai cô gái đẹp bước tới bên tôi, sửa soạn ra sân khấu. Họ đang chỉnh trang lại bộ váy áo rực rỡ. Tôi nhận ra Davina và Shirley. Lần đầu tôi gia nhập gánh xiếc, họ đã có mặt, nhưng sau vài năm họ đã ra đi, tìm việc làm trong thế giới bình thường. Cuộc sống rày đây mai đó không dành cho tất cả mọi người.

-... rất độc đáo và nguy hiểm.

Ông Cao chấm dứt và rút lui khỏi sân khấu. Davina và Shirley tiến ra, hướng thẳng tới... chuồng Người Sói giữa sân khấu. Một người Tí Hon bước lại chỗ họ, bên tôi. Cái đầu ẩn kín sau mũ chùm đầu của áo choàng xanh quay về hướng tôi đang nhìn. Im lặng một lúc, anh ta với tay kéo mũ chùm đầu của tôi sâu hơn, để mặt tôi cũng được che kín.

Ông Cao âm thầm xuất hiện bên chúng tôi với một tốc độ đã từng làm ông nổi tiếng. Không nói một lời, ông trao cho mỗi chúng tôi một cây kim và những sợi dây màu cam. Tôi làm theo gã Tí Hon kia, bỏ kim và dây vào trong áo.

Davina và Shirley đã thả Người Sói ra khỏi chuồng và đang dẫn qua khán phòng để mọi người vuốt ve con thú-người lông lá. Trong khi đó tôi quan sát khán phòng kỹ hơn. Đây là một rạp chiếu phim đã bị bỏ phế trong thị trấn quê tôi, nơi Steve đã giết Shancus, và cũng là nơi... nhiều năm trước, lần đầu tôi tình cờ gặp ông Crepsley.

Tôi đang thắc mắc, vì sao lại được đưa lại nơi này. Thành linh có tiếng huyền ảo râm râm. Người Sói đã bắt đầu lên cơn hưng dữ. Thật ra đây chỉ là một sự sắp đặt cho màn trình diễn đầu tiên. Nhảy tới người đàn bà đang gào thét, Người Sói cắn đứt lìa bàn tay bà ta. Như một tia chớp, ông Cao rời khỏi chúng tôi, xuất hiện tức thì bên Người Sói, thuần phục nó, rồi đưa nó trở lại chuồng. Trong khi đó Davina và Shirley cố gắng làm khán giả bình tĩnh lại. Ông Cao trở lại, nhặt bàn tay người đàn bà và huýt lên một hồi thật lớn. Đó là dấu hiệu cho tôi và gã Tí Hon tiến ra. Thận trọng không để lộ mặt, chúng tôi chạy tới ông Cao. Ông Cao dìu người đàn bà ngồi dậy, thì thầm với bà ta. Khi bà ta ngừng la hét, ông rắc lên cổ tay đang phun máu một lớp bột hồng. Rồi gắn bàn tay đứt vào cổ tay. Ông gật đầu với chúng tôi. Chúng tôi rút kim và dây, bắt đầu khâu, nối lại bàn tay.

Trong khi khâu, tôi cảm thấy hơi choáng váng. Một cảm giác đã từng trải qua. Tôi biết từng giây những gì sẽ xảy ra. Tôi đã được đưa trở lại cái đêm mà không bao giờ tôi có thể quên. Tôi đã luôn luôn cầu nguyện có cơ hội trở lại và thay đổi tiến trình của tương lai. Và bây giờ, trong hoàn cảnh bất ngờ nhất, tôi đã ở đây.

Khâu xong, chúng tôi trở lại sân khấu. Tôi muốn được đứng lại trong bóng tối để xem biểu diễn. Nếu tôi nhớ không lầm, thì tiếp theo sẽ là Alexander Xương Sườn, rồi tới Rhamus Hai Bụng. Nhưng gã Tí Hon đẩy tôi tới hậu trường. Jekkus Flang đang chờ. Mấy năm sau, Jekkus sẽ thành một diễn viên phóng dao, nhưng trong thời gian này hắn chỉ mới gia nhập gánh xiếc và đang chuẩn bị quà lưu niệm để bán trong giờ giải lao.

Jekkus trao cho mỗi chúng tôi một cái khay, xếp đầy những món như búp bê hình

Alexander Xương Sườn, những sợi lông cắt ra từ Người Sói, nhưng thanh sô-cô-la... Hấn cũng đưa cho chúng tôi những thẻ giá của mỗi món đồ. Hấn không nói với chúng tôi. Điều này cũng giống như trước thời Harkat Mulds. Mọi người đều tưởng người Tí Hon là những con rô-bốt câm và không biết suy nghĩ.

Khi Rhamus Hai Bụng rời sân khấu, Jekkus đẩy chúng tôi xuống khán phòng để bán quà lưu niệm. Chúng tôi đi giữa khán giả để họ chọn lựa và mua quà. Gã Tí Hon kia bán phía cuối phòng, tôi được ủy thác những hàng ghế trên. Và... chỉ vài phút sau, điều tôi nghi ngờ đã xuất hiện. Tôi đối diện với hai đứa con trai, hai đứa trẻ duy nhất trong toàn thể rạp hát. Một đứa vẻ cuồng nhiệt, thuộc dạng trẻ con ăn cắp tiền của mẹ, sưu tập truyện tranh kinh dị, và mơ khi lớn sẽ thành ma-cà-rồng. Đứa kia kín đáo, nhưng cũng có vẻ ranh mãnh láu lỉnh, thuộc dạng không phải nghĩ đến hai lần để ăn cắp con nhện của một ma-cà-rồng.

Thằng bé Steve Leopard cuồng nhiệt và ngây thơ chỉ một tượng có thể ăn được trên khay tôi, hỏi:

-Tượng thủy tinh này bao nhiêu?

Cố giữ tay khỏi run rẩy, tôi chỉ thẻ giá. Steve nói:

-Tớ không biết đọc. Làm ơn nói giá, được không?

Tôi nhận ra vẻ ngạc nhiên trên mặt Darren – ruộc gan Charna ôi! – mặt tôi! Steve đã biết người Tí Hon có điều kỳ lạ. Nhưng thằng nhỏ là tôi không hiểu vì sao Steve nói dối.

Tôi vội lắc đầu đi tiếp, để Steve giải thích cho thằng nhỏ là chính tôi, vì sao nó đã giả bộ không biết đọc. Nếu lúc này tôi chỉ hơi choáng váng, thì bây giờ đầu tôi trống rỗng. Đất chuyển trời rung cũng không thể lạ lòng hơn khi nhìn vào mắt tuổi thơ của chính mình, nhìn mình đã có lần non trẻ, khờ khạo, dễ tin. Tôi nghĩ chẳng có ai thật sự nhớ khi mình là một thằng nhóc như thế nào. Người lớn nghĩ là họ nhớ, nhưng không đâu. Hình ảnh và băng video không nắm bắt được con người thật sự của bạn, hay có thể làm sống lại con người đã từng là bạn. Bạn phải trở lại qua khứ mới làm được điều đó.

Bán hết hàng, chúng tôi trở lại hậu trường lấy thêm hàng mới. Tượng ảnh của hàng loạt diễn viên như Truska, Hans Tay Thần... Rồi, từ trong bóng tối, xuất hiện như ma, là ông Crepley và con nhện độc, quý bà Octa.

Tôi không thể bỏ qua màn trình diễn của ông Crepsley. Khi Jekkus không để ý, tôi mon men lại bên cánh gà. Tim như nhảy lên tới họng, khi tôi thấy sự phụ mình bước lên sân khấu, với áo choàng đỏ, nước da trắng, chòm tóc màu cà rốt và vết sẹo dài trên mặt. Nhìn ông, tôi chỉ muốn lao ra, ôm xiết ông, nói với ông là tôi đã nhớ ông đến ngần nào. Tôi muốn nói tôi yêu thương ông như người cha thứ hai. Tôi muốn chọc ghẹo ông vì tính cứng nhắc, không có tình thần hài hước, quá kiêu hãnh. Tôi muốn nói là Steve đã lừa gạt ông. Tôi muốn nhẹ nhàng chọc ghẹo ông vì đã bị lừa và chết một cách vô lý. Tôi tin chắc, ngay khi qua cơn bốc đồng, ông sẽ thấy phần khôi hài của chuyện đó.

Nhưng chúng tôi không thể giao tiếp với nhau. Thậm chí nếu tôi có lưỡi, ông Crepsley chưa hề gặp thằng bé tên Darren Shan. Với ông, tôi chẳng là ai. Tôi lặng đứng nhìn ma-cà-rồng đã làm thay đổi đời tôi. Thường thức lần cuối cùng màn trình diễn cuối cùng của ông với quý bà Octa đang làm dựng tóc gáy khán giả. Tôi rùng mình khi nghe cất tiếng nói đầu tiên – tôi đã

quên là giọng ông trầm đến thế nào. Phút giây chậm chậm trôi qua, nhưng không đủ chậm với tôi. Tôi muốn thời gian này kéo dài mãi mãi.

Một người Tí Hon dắt một con dê ra để quý bà Octa hành quyết. Không phải gã đã cùng xuống khán đài với tôi. Sau khi giết con dê. Quý bà Octa biểu diễn nhiều trò với ông Crepsley. Bò qua thân thể và mặt ông, chui ra chui vào miệng ông, và biểu diễn màn sử dụng nĩa muổng tí hon rất sành điệu. Trong đám đông, nhóc Darren Shan mê tít con nhện. Tôi đã từng ghét quý bà Octa thậm tệ - nguồn gốc của tất cả hệ lụy của tôi và con vật tám chân này - nhưng bây giờ tôi không ghét nó nữa. Nó không có lỗi gì. Đó chỉ là định mệnh. Tất cả, từ khi tôi sinh ra, đều do Des Tiny.

Kết thúc màn trình diễn, ông Crepsley rời sân khấu. Khi ông đi ngang tôi. Tôi lại muốn cố giao tiếp với ông. Dù không nói được, nhưng tôi có thể viết. Nếu tôi nín ông lại, viết vội một lá thư, cảnh giác ông hãy ra khỏi nơi này ngay bây giờ...

Nhưng ông đi qua.

Tôi không làm gì.

Ông Crepsley chẳng có lý do để tin tôi. Giải thích tình huống rất mất thời gian, vì... ông Crepsley mù chữ. Tôi phải tìm người đọc cho ông nghe. Hơn nữa có thể rất nguy hiểm. Nếu ông biết về Chúa tể Ma-cà-chóp và Chiến Tranh Của Các Vết Thẹo, ông sẽ cố thay đổi sự tiến triển của tương lai, để tránh Chiến Tranh Của Các Vết Thẹo. Evanna đã nói, không thể thay đổi quá khứ, nhưng nếu ông Crepsley hành động cấp kỳ - vì lời cảnh giác của tôi -, rất có thể những quái vật khủng khiếp sẽ được giải phóng. Một điều mà thậm chí Tí Nị cũng hãi hùng. Tôi không thể liều lĩnh được.

Sau tôi có tiếng quát hỏi:

-Làm gì ở đây?

Jekkus Flang. Hắn thọc mạnh ngón tay vào tôi, rồi chỉ cái khay:

-Ra ngoài lệ lên.

Tôi muốn trở lại lối cũ, để quan sát chính mình và Steve lần nữa, nhưng gã Tí Hon kia đã tới đó trước tôi. Tôi phải đi vòng xuống cuối rạp.

Lần lượt là phần trình diễn của Gertha Răng Thép, rồi tới cặp chị em sinh đôi Sive và Seersa, sau cùng là Evra và con rắn của anh. Tôi lẩn xuống cuối rạp, không còn lòng dạ nào nhìn thấy lại Evra. Dù cậu bé rắn là một trong số bạn thân nhất của tôi. Tôi không thể nào quên nỗi những đau khổ tôi đã gây ra cho anh ta. Nhìn Evra trình diễn, nghĩ tới những thống khổ và mất mát anh sẽ phải chịu đựng sau này, tôi không chịu nổi.

Trong khi những màn trình diễn sau cùng sắp khép lại buổi diễn, tôi trở lại với những đồ vật giấu trong áo. Chạm tay vào một vật hình chữ nhật, tôi rút ra. Vừa thấy vật đó là gì, cái miệng không răng của tôi ngoác ra cười.

Ôi! Bà chị phù thủy già tinh quái! Nhớ lại những gì Evanna đã nói với tôi trên đường từ Hồ Linh Hồn tới hang động của Tí Nị: mặc dù không thể đổi thay quá khứ, nhưng có thể thay đổi con người có liên quan đến những sự kiện nghiêm trọng. Đưa tôi trở lại giai đoạn này đúng thời điểm này là đã đủ giải phóng linh hồn tôi, nhưng Evanna còn tiến xa hơn một bước, bảo

đảm sao để tôi có thể giải phóng con người chính tôi ngày xưa. Ông Tí Nị biết và không thích, nhưng phải chấp nhận.

Tuy nhiên, Evanna đã không cho ông ta biết một việc làm ranh mãnh khác. Evanna đã tặng tôi một thứ còn quý giá hơn cả sự tự do của một cá nhân – một thứ sẽ làm ông Tí Nị hóa điên, khi khám phá ra là đã bị ăn một quả lừa ngoạn mục đến thế nào.

Kiểm tra những gì mới thêm vào gần đây nhất, nhưng tôi thấy những dòng cuối là của Evanna. Tôi muốn xem Evanna đã viết gì, nhưng rồi quyết định, tốt hơn là không nên biết.

Nghे tiếng la hét trong khán phòng, tôi biết là Evra đã xuất hiện trên sân khấu. Thời gian không còn nhiều. Tôi lảng ra xa trước khi nhìn thấy và trao thêm một khay quà nữa. Chuồn ra cửa sau, tôi đi vòng, rồi vào lại rạp bằng cửa trước. Đi dọc hành lang dài, tôi tới cửa dẫn vào cầu thang lên ban công. Bước vào, tôi khép cửa, bước lên mấy bậc, rồi đặt những món đồ của Evanna xuống. Làm gì với những... vũ khí này? Đưa trực tiếp cho “cậu bé” ? Không được. Cậu ta sẽ dùng để thay đổi tương lai. Đó là điều không cho phép. Nhưng chắc chắn sẽ có cách chuyển đến tay cậu ta sau này, để cậu ta sử dụng vào đúng thời điểm.

Tôi vui mừng vì biết phải làm gì với món quà này, cũng có nghĩa là tôi biết chính xác phải làm gì với cậu bé Darren Shan.

Buổi biểu diễn kết thúc, khán giả tràn ra khỏi rạp, sôi nổi bàn tán. Vì hai cậu bé ngồi gần hàng đầu, nên chúng là khán giả ra sau cùng. Tôi lẳng lặng chờ, biết chắc chuyện gì sẽ xảy ra.

Sau cùng, một nhóc Darren Shan sợ sệt mở cửa, lén vào, khép cửa lại, đứng trong tối, thở hổn hển, tim đập thình thình, chờ mọi người ra hết khỏi rạp. Dù tôi, tôi vẫn thấy “hắn” – hai mắt to lớn xanh lè của tôi tinh tường gần như ma-cà-rồng – nhưng nhóc Darren không biết có tôi đứng đó.

Khi bên ngoài hoàn toàn yên ắng, chú nhóc lần mò lên thang. Nó lên ban công để canh chừng thằng bạn Steve. Nếu nó lên được tới ban công, số phận nó sẽ bị an bài. Nó sẽ phải sống cuộc đời đầy gian khổ của một ma-cà-rồng nửa mùa. Món quà của Evanna cho tôi khả năng thay đổi chuyện này, và đồng thời tự giải thoát mình khỏi Hồ Linh Hồn. Món quà này ông Tí Nị hoàn toàn không hay biết.

Khi cậu bé Darren tới gần, tôi lao vào nó, nhấc bổng lên, chạy xuống cầu thang, ra hành lang sáng, quăng nó xuống sàn.

Mặt khiếp đảm, vừa lết giật lùi, nhóc rên rỉ:

-Đừng... đừng... giết cháu.

Để trả lời, tôi lật ngược mũ chùm đầu, lộ mặt nạ, để lộ ra khuôn mặt tròn xám ngoét, khâu vá chằng chịt và cái cuống họng to đùng trống hốc. Vươn đầu tới trước, tôi dang rộng hai tay. Darren rú lên, lao đảo đứng dậy, cố chạy ra cửa thoát hiểm. Tôi gầm gừ, cào cấu vách tường, huỳnh huých đuổi theo. Phóng ra khỏi cửa, nó lăn lông lốc xuống bậc thềm, đứng dậy, cầm đầu chạy thục mạng. Tôi đứng trên thềm, nhìn cậu bé là chính mình đang cố chạy thoát thân. Tôi thoáng cười, dù đứng đó để nếu cần thiết sẽ lại hù dọa nó, nhưng tôi tin chắc không bao giờ Darren dám trở lại. Chú bé chạy thẳng về nhà, chui tọt vào chăn, run cho đến khi thiếp ngủ. Buổi sáng, không được thấy Steve đã làm gì, nó sẽ điện thoại, hỏi thăm bạn có sao không.

Không biết ông Crepsley là ai, nó không có lý do để sợ Steve, và Steve cũng không có lý do để nghi ngờ Darren, tình bạn của hai đứa sẽ vẫn bình thường. Mặc dù tôi biết, hai đứa sẽ thường nhắc tới lần được xem Gánh Xiếc Quái Dị, nhưng Darren sẽ không trở lại đó để bắt trộm con nhện, và Steve sẽ không bao giờ tiết lộ sự thật về ông Crepsley.

Tôi trở vào rạp, lên ban công. Tại đó, tôi nhìn Steve đang xin ông Crepsley thử máu nó, rồi từ chối, với lý do nó là ma quỷ. Steve phần nộ ra về, thề sẽ trả thù. Bây giờ, kẻ thù chính của nó là tôi đã chuyển đổi phương trình, Steve sẽ tìm được cách trả thù không? Khi lớn lên, nó vẫn sẽ theo con đường từ bỏ cuộc sống bình thường, để trở thành một ma-cà-rồng? Nó đã được an bài để sống như thế, chỉ là với một kẻ thù khác, thay vì Darren Shan? Hay, như tôi, vũ trụ sẽ thay thế Steve bằng một kẻ khác?

Chỉ thời gian mới có thể trả lời. Nhưng tôi không còn tồn tại đủ lâu để biết hồi kết cuộc. Thời gian của tôi sắp hết. Đã tới lúc tôi phải lùi một bước và nói lời chia tay cuối cùng.

Nhưng trước hết – còn một nỗ lực sau cùng để phá hỏng những mưu đồ của Desmond Tí Nị.

CHƯƠNG MƯỜI CHÍN

Những sự kiện quan trọng trong quá khứ không thể thay đổi, nhưng con người liên quan tới sự kiện đó có thể thay thế. Evanna đã nói, nếu bà ta trở lại quá khứ và giết Adolf Hitler, vũ trụ sẽ thay thế hẳn bằng một kẻ khác. Những sự kiện chính của Đệ Nhị Thế Chiến vẫn xảy ra chính xác như thế, chỉ kẻ cầm đầu là khác. Điều này chắc chắn sẽ tạo ra một số khác biệt trong thời gian, nhưng không có gì quyền lực cao siêu của vũ trụ không giải quyết được.

Không thể thay đổi dòng lịch sử, tôi có thể tách mình ra khỏi đó. Đó là cách tôi đã làm. Làm cho cậu bé Darren phải bỏ chạy vì khiếp sợ. Những sự kiện trong đời tôi vẫn sẽ xảy ra như trước. Một đứa trẻ được truyền máu, lên Núi Ma-cà-rồng, tố cáo Kuda Smahlt, trở thành ông hoàng ma-cà-rồng, truy lùng Chúa tể Ma-cà-chóp... Nhưng sẽ không là đứa trẻ tôi vừa hù dọa đêm nay. Một người khác – một đứa trẻ khác – sẽ thay thế Darren Shan.

Tôi cảm thấy buồn vì đặt một đứa trẻ khác vào những thử thách cam go của đời mình, nhưng ít ra, tôi biết là sau cùng – trong cái chết – nó sẽ thành công. Người thay thế tôi sẽ đi theo vết chân tôi, giết Chúa tể Ma-cà-chóp, chết trong cuộc chiến, và chết một cách thanh thản với hy vọng tràn trề. Vì đứa trẻ đó sẽ không phải chịu trách nhiệm về những hành động của mình, nên khi chết, linh hồn nó sẽ lên thẳng cõi bình lai. Tôi hy vọng vũ trụ khắc nghiệt, nhưng công bằng.

Và có thể sẽ không là một đứa con trai. Có thể tôi sẽ được thay thế bằng một bé gái. Darren Shan mới không cần thiết là một phó bản chính xác. Cậu bé hoặc cô bé đó có thể đến từ bất cứ hoàn cảnh nào, xứ sở nào, chỉ cần một tinh thần hiếu kỳ mạnh mẽ, và một chút... không vâng lời. Bất cứ đứa trẻ nào đủ can đảm lên khỏi nhà vào ban đêm, để đi xem Gánh Xiếc Quái Dị, và đủ khả năng thay thế tôi làm đệ tử của ông Crepsley.

Vì vai trò của tôi thay đổi, vai trò của những người khác cũng thay đổi. Có thể một cô gái khác – hay một cậu bé khác – sẽ thay thế Debbie, một kẻ khác thế chỗ Sam Grest. Có thể Gavner Purl sẽ không là ma-cà-rồng bị Kurda giết, và thậm chí Steve sẽ được thay thế bằng một kẻ khác. Có thể ông Crepsley không là người bị chết trong Hang Báo Oán, mà sống khôn ngoan tới già khú khụ như cụ Seba Nile. Nhiều nhân vật trong truyện – trong bản anh hùng ca – sẽ đổi thay.

Nhưng tất cả mới chỉ là suy đoán. Chỉ một điều tôi biết chắc: bây giờ thằng bé từng là chính tôi đã trở lại cuộc sống bình thường. Nó đi học, lớn lên như bao người khác, đi làm, và có thể sẽ có một gia đình riêng. Tất cả những gì Darren Shan gốc đã bỏ lỡ, Darren mới sẽ được hưởng. Tôi cho nó tự do và nhân tính.

Vật khâu trong áo tôi là cuốn nhật ký. Tôi giữ nhật ký từ nhỏ, ghi chép tất cả: từ lần đầu đi xem Gánh Xiếc Quái Dị, trở thành đệ tử của ông Crepsley, thời gian ở trong Núi Ma-cà-rồng, Chiến Tranh Của Các Vết Thẹo, truy lùng Chúa tể Ma-cà-chóp, cho tới đêm định mệnh đụng độ Steve lần cuối cùng. Tất cả những sự việc quan trọng, cả những chuyện nhỏ nhặt trong đời tôi, đều nằm trong nhật ký.

Evanna đã viết tiếp tới hôm nay. Chắc bà ta đã lấy được từ chỗ ở của Debbie và bà Alice, rồi tả lại tất cả những gì xảy ra trong đêm đẫm máu đó, nỗ lực sau cùng của Steve và cái chết của tôi. Evanna cũng viết về sự khốn khổ tinh thần của tôi suốt những năm dài trong Hồ Linh Hồn, chi tiết việc cứu vớt tôi, và việc tái sinh tôi thành một người Tí Hon, việc tôi hù dọa Darren và...

Không biết mấy trang cuối Evanna đã viết gì. Tôi không đọc. Muốn tự khám phá những hành động, suy nghĩ cuối cùng của mình là gì. Không đọc qua nhật ký.

Sau khi Steve đi khỏi và ông Crepsley tới căn phòng nhỏ có sẵn chiếc quan tài để ông nghỉ ngơi, tôi đi tìm ông Cao. Ông đang kiểm tra thu chi của đêm nay. Tôi gõ cửa rồi đứng chờ. Ông Cao không quen bị bắt ngờ, nhất là với một người Tí Hon. Nhìn tôi nghi ngờ, ông hỏi:

-Mi muốn gì?

Tôi đưa ra cuốn nhật ký. Ông cảnh giác nhìn, không chạm tay vào cuốn sổ:

-Thư của Desmond?

Tôi lắc.

-Vậy thì là gì...

Ông nín thở, trợn mắt, kéo mũ trùm đầu tôi ngược ra sau, chăm chú quan sát rồi kêu lên:

-Không! Không thể! Đây là tác phẩm của chị ta, phải không? Không bao giờ ta nghĩ bà ta lại can thiệp vào.

Ông lẩm bẩm:

-Ta đoán, còn có gì hơn cả việc giải thoát linh hồn mi, nhưng ta không ép mi phải cho ta biết. Sẽ tốt hơn, nếu ta không biết.

Tôi lại đưa cao cuốn nhật ký. Nhưng ông chỉ nói:

-Ta không hiểu ý mi.

Tôi chỉ vào trang bìa có tên Darren Shan, rồi chỉ vào ngực mình. Mở ra, tôi cho ông thấy ngày tháng và mấy dòng đầu, rồi lật tới đoạn tôi đi xem xiếc và những gì đã xảy ra. Khi ông đọc tới đoạn tôi theo dõi Steve từ trên ban công, tôi chỉ tay lên, lắc mạnh đầu. Ông cười:

-Ồ, ta hiểu rồi. Evanna không chỉ cứu vớt linh hồn mi, mà còn cho con người cũ của mi trở lại sự sống bình thường.

Tôi cười mừng rỡ vì ông đã hiểu. Ông nhẹ nhàng nói:

-Bây giờ ta đã hiểu rõ kế hoạch của mi. Mi muốn thế giới biết chuyện này, nhưng không phải bây giờ. Mi có lý, tiết lộ ra lúc này sẽ là liều lĩnh phóng thích bầy quỷ dữ gây hỗn loạn. Nhưng phổ biến sau khi mi chết, chỉ có thể ảnh hưởng đến hiện tại và tương lai.

Chỉ một thoáng tay di động của ông, cuốn nhật ký biến mất.

-Ta sẽ giữ nhật ký của mi an toàn cho tới thời điểm thích hợp. Rồi ta sẽ gửi tới... tới ai? Nhà văn? Nhà xuất bản? Con người mi trở thành?

Tôi gật đầu khi ông nói mấy lời cuối.

-Được. Ta không biết hắn sẽ làm gì với những trang nhật ký này. Rất có thể hắn chỉ coi như một trò đùa, hoặc không hiểu mi muốn gì. Nhưng ta sẽ làm như mi yêu cầu. Trong thời gian này, tất nhiên, ta không biết mi. Nhưng ta có cảm giác chúng ta là bạn. Chúc bạn may mắn.

Ông đưa tay, bắt tay tôi. Ông Cao hiếm khi nào bắt tay ai. Rồi ông thì thầm:

-Chúc tất cả chúng ta may mắn.

Rút vội tay về, ông đóng cửa, bỏ lại tôi bơ vơ đi tìm một nơi yên tĩnh một mình và... chết.

Bây giờ tôi biết vì sao Evanna nhấn mạnh chuyện ông Tí Nị không là một người thích đọc. Ông ta không quan tâm tới sách, tiểu thuyết, hay truyện giả tưởng. Nếu nhiều năm sau thời điểm này, Darren Shan lớn lên và xuất bản một loạt sách về ma-cà-rồng, ông Tí Nị sẽ không hề biết. Ông ta chỉ tập trung vào những vấn đề khác. Sách sẽ được phát hành và đón đọc. Cho dù ma-cà-rồng không háo hức tìm đọc, những chi tiết trong sách cũng sẽ dần dần tới tai họ.

Khi Chiến Tranh Của các Vết Thẹo tạm ngừng, và các nhà lãnh đạo của cả hai bên cố gắng tiến tới một kỷ nguyên hòa bình, cuốn nhật ký của tôi – với sự may mắn của ma-cà-rồng – sẽ nằm trên quầy sách khắp thế giới. Ma-cà-rồng và ma-cà-chóp sẽ đọc (nếu mù chữ thì cũng được nghe đọc). Họ sẽ khám phá ra những chuyện quá sức tưởng tượng về Tí Nị. Họ sẽ biết chính xác những gì ông đã gây ra, tìm hiểu những kế hoạch ông ta mưu tính tạo ra một thế giới tương lai hoang vu cần cỗi. Trang bị bằng những hiểu biết đó, kết hợp với cháu chắt của bà Evanna, tôi tin chắc họ sẽ đoàn kết, cùng nhau cố sức ngăn chặn ông ta.

Ông Cao sẽ trao nhật ký của tôi cho Darren Shan trưởng thành. Tôi nghĩ ông sẽ không thay đổi, thêm thắt vào, ông không dám can thiệp vào quá khứ bằng cách đó. Nhưng tôi nghĩ (lúc này điều đó có vẻ kỳ cục) ngay khi đọc nhật ký, hắn sẽ hiểu tôi muốn làm gì, hắn sẽ biết giá trị của nó.

Nếu con-người-tôi-trưởng-thành đó đọc hết nhật ký và tin là thật, hắn sẽ biết phải làm gì. Viết lại, đổi tên nhân vật để không làm phiền những người thật sự có liên quan, thay đổi vài sự kiện, cắt bỏ đoạn mở đầu chán ngắt, tiểu thuyết hóa một chút, tạo thêm những màn hành động

trong những chuyến phiêu lưu. Sau khi hoàn tất... hắn đem bán. Tìm một ông bầu và nhà xuất bản. Làm như đó là một tác phẩm hư cấu. Xuất bản. Quảng cáo. Bán trên toàn thế giới, để tăng cơ hội gây chú ý cho ma-cà-rồng và ma-cà-chóp.

Nhưng giữa nhật ký và tiểu thuyết có một khác biệt lớn. Liệu Darren Shan có đủ khả năng cuốn hút người đọc không? Liệu hắn có thể viết một bộ tiểu thuyết đủ sức hấp dẫn những đứa con của đêm tối không? Tôi không biết. Ngày còn nhỏ tôi rất có khiếu viết truyện. Nhưng không cách nào để biết khi lớn lên tôi sẽ như thế nào. Có thể tôi sẽ không đọc nữa. Có thể tôi sẽ không muốn, hay không có khả năng viết nữa.

Nhưng tôi có một niềm hy vọng tốt đẹp nhất. Được giải thoát khỏi định mệnh hắc ám, con người tuổi thơ của tôi vẫn giữ đam mê đọc và viết. Nếu thần may mắn của ma-cà-rồng phù hộ tôi (chúng tôi), có thể anh chàng Darren đó trở thành nhà văn trước khi nhận được nhật ký từ ông Cao. Nếu hắn đã là một tác giả rồi thì quá tuyệt vời. Hắn sẽ có thể viết lại đời tôi như những tác phẩm tưởng tượng khác của hắn. Trừ những kẻ từng liên quan tới Chiến Tranh Của Các Vết Thẹo, không ai có thể biết sự khác biệt giữa hư cấu và chuyện thật.

Có thể chỉ là mơ. Nhưng cũng có thể xảy ra. Tôi là bằng chứng của những điều kỳ lạ hơn đã xảy ra. Vì vậy tôi nói: Tiến lên đi, Darren! Hãy theo đuổi giấc mơ của cậu. Nỗ lực làm việc. Học viết cho hay. Tôi đang đón chờ cậu, với một câu chuyện lạ lùng nhất, rắc rối nhất mà cậu chưa từng biết tới. Từ ngữ có thể đổi thay thế giới, thay đổi tương lai. Tôi nghĩ, cùng nhau, chúng ta sẽ tìm ra những từ chính xác. Thậm chí, tôi vừa chợt nhớ ra, là có thể đề nghị dòng mở đầu của cuốn sách: “Tôi mê mẩn con nhện chết được...”

CHƯƠNG HAI MƯƠI

Tôi đang nằm ngửa trên mái rạp chiếu phim cũ, ngắm bầu trời tuyệt đẹp. Sắp rạng đông. Những dải mây mỏng manh lơ lửng trôi qua chân trời hừng sáng. Tôi cảm thấy mình sắp hết bị ràng buộc. Không còn bao lâu nữa.

Không biết chắc một trăm phần trăm tiến triển làm hồi sinh của ông Tí Nị như thế nào, nhưng tôi nghĩ mình có thể hiểu đủ để biết những gì đang xảy ra. Harkat được tạo thành bằng xác Kurda Smahlt, rồi được ông đưa trở lại quá khứ. Harkat và Hurda không thể cùng tồn tại. Một linh hồn không thể chia xẻ cho hai thân thể cùng một thời gian. Một kẻ phải nhường cho kẻ kia. Là nguyên bản, Kurda có quyền được sống. Như vậy, thân xác Harkat sẽ bị hủy bỏ khi Kurda được vớt lên sau nhiều năm trong Hồ Linh Hồn.

Nhưng không. Harkat đã sống nhiều năm trong cùng thời gian và không gian với Kurda. Điều đó làm tôi suy đoán: Tí Nị có quyền năng bảo vệ những người Tí Hon của ông, ít ra là trong một thời gian, thậm chí nếu ông đưa họ trở lại thời gian mà nguyên bản của họ vẫn còn đang sống.

Nhưng ông ta không thêm bảo vệ tôi, khi tổng tôi trở lại quá khứ. Vì vậy, một trong hai thân xác phải ra đi. Đó là tôi. Nhưng tôi không than vãn. Thật ra, đời sống ngắn ngủi làm một người

Tí Hon của tôi là một vấn đề trọng yếu. Đó là cách Evanna giải phóng tôi.

Khi Kurda đối diện với cái chết lần thứ hai. Tí Nị đã nói với ông ta: linh hồn ông sẽ rời khỏi thế gian này, không phải trở lại Hồ Linh Hồn nữa. Như Kurda, nếu bây giờ tôi chết, tôi sẽ bay ngay lên cõi bình lai.

Tôi cảm thấy mình nhẹ tênh, như không còn chút trọng lượng nào. Mỗi lúc cảm giác đó càng tăng lên. Thân xác tôi mờ nhạt, tan ra. Nhưng không giống như chất lỏng xanh lè của cái hồ trong hang động của ông Tí Nị. Cảm giác tan rã này êm ái, không đau, dường như một quyền lực vĩ đại đang sử dụng đôi đũa thần, để tháo gỡ xương thịt tôi ra, từng sợi, từng mảnh.

Bồng lai sẽ như thế nào? Tôi không thể trả lời, thậm chí không thể đoán nổi. Tôi tưởng tượng đó là nơi không có thời gian, linh hồn người chết đủ mọi lứa tuổi hòa trộn vào nhau thành một, thiết lập lại tình bạn cũ, làm quen với bạn mới. Không gian không hiện hữu, kể cả thân xác, chỉ có tư tưởng và trí tưởng tượng. Nhưng tôi không có bằng chứng về những chuyện đó, chỉ là tưởng tượng thôi.

Gom chút sức lực cuối cùng, tôi đưa một bàn tay lên. Qua lớp da xám, thịt và xương, tôi thấy những vì sao lấp lánh. Tôi mỉm cười, khóe môi dần rộng thành nụ cười bất tận. Áo tôi rũ xuống. Thân thể tôi mất khả năng chống đỡ. Nguyên tử dâng trong tôi như hơi nước, rồi kết thành một cầu vồng muôn màu sắc, linh hồn rời bỏ thể xác tôi. Những tia sáng cuốn lấy nhau, vút lên, hòa cùng các vì sao và bầu trời trên cao.

Dường như tôi hoàn toàn không còn lại gì. Chút dấu tích cuối cùng của hồn tôi lờn vờn trên mớ áo quần. Tôi nghĩ đến gia đình, Debbie, ông Crepsley, Steve, ông Tí Nị. Tất cả những người tôi đã biết, đã thương yêu, sợ hãi và căm thù. Thật kỳ cục, ý nghĩ sau cùng của tôi là quý bà Octa. Tôi tự hỏi, trên bồng lai có nhận không?

Bây giờ tất cả đã kết thúc. Tôi chẳng còn gì trên cõi trần này. Linh hồn tôi bay nhanh hơn ánh sáng, xa khỏi mái rạp hát, thị trấn, trần gian, xa... xa tít khỏi phía sau. Tôi đang tiến tới một vũ trụ mới, những phiêu lưu mới, một cách sống mới. Giã từ thế giới! Vĩnh biệt Darren Shan! Tạm biệt bạn cũ và đồng minh! Những ngôi sao hút tôi về phía chúng. Thời gian và không gian vun vút trôi qua. Bút phá qua rào cản của thực tế cũ. Hồn tôi tách ra, hợp lại, tiến lên. Giã biệt mọi sự việc, mọi thế giới, mọi cuộc đời. Ông Crepsley đang chờ đợi. Tiếng cười rộn rã trên kia. Tôi đang tới... đang tới... Tôi biến mất.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>